

அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்

தேசியத் தர நிர்ணயக் குழுவின் மூன்றாம் சுற்றுத் தர மதிப்பீட்டில் யூ(ஊபீயு:3.64)
தகுதியும் மனிதவள மேம்பாட்டு அமைச்சகம் - பல்கலைக்கழக மானியக்குழுவின் முதல்
தரப் பல்கலைக்கழகம் மற்றும் தன்னாட்சித் தகுதியும் பெற்றது

காரைக்குடி- 630003.

தொலைநிலைக்கல்வி இயக்கம்

B.A Economics

136 34

FISCAL ECONOMICS

பொதுநிதிப்பொருளியல்

Copy Right Reserved

For Private Use Only

Author :

Dr. S. Iyyampillai

Professor of Economics,
Bharathidasan University,
Kajamalai Campus,
Trichy – 21.

“The Copyright shall be vested with Alagappa University”

All rights reserved. No part of this publication which is material protected by this copyright notice may be reproduced or transmitted or utilized or stored in any form or by any means now known or hereinafter invented, electronic, digital or mechanical, including photocopying, scanning, recording or by any information storage or retrieval system, without prior written permission from the Alagappa University, Karaikudi, Tamil Nadu.

Reviewer:

Dr. R.Nageswari

Associate Professor & Head,
Seethalakshmi Achi College for Women,
Pallathur.

பாடத்தலைப்பு: பொதுநிதிப்பொருளியல்

பாடத்திட்டம்

அலகு1: அறிமுகம்: பொருள்மற்றும்நோக்கம் – பணிகள் – தனியார்மற்றும்பொதுநிதி

அலகு2: அதிகபட்சசமூகநன்மையின்கொள்கைகள் : ஊகங்கள் – இறுதிநிலைசமூகதியாகம் – இறுதிநிலைசமூகநன்மை

அலகு3: பொதுநிதி : மத்தியநிதி – மாநிலமற்றும்உள்ளூர்நிதி

அலகு4: வரிவிதிப்பு: பொருள் – அம்சங்கள் – நேரடிமற்றும்மறைமுகவரிகள் – வரிவிதிப்புநிகழ்வு

அலகு5: பொதுசெலவினம்: பொருள்மற்றும்முக்கியத்துவம் – பொதுச்செலவினங்களின்விளைவுகள்

அலகு6: பொதுச்செலவின்வளர்ச்சி: அண்மைகாலங்களில்பொதுச்செலவின்வளர்ச்சி – இந்தியாவில்பொதுச்செலவினங்கள் – பொதுச்செலவினங்களைகட்டுப்படுத்துதல்

அலகு7: பொதுக்கடன்: படிவங்கள் - தேவை - வகைப்பாடுமற்றும்பொதுக்கடன்சுமை - ஒருவளரும்பொருளாதாரத்தில்பொதுக்கடனின்பங்கு

அலகு8: இந்தியாவில்பொதுக்கடன் – பொதுக்கடனின்சமீபத்தியபோக்குகள் – வளர்ச்சிக்கானகாரணங்கள் – மையமற்றும்மாநிலஅரசுகளின்பொதுக்கடன்

அலகு9: பொதுக்கடன்: பொருள் – முக்கியத்துவம் – இந்தியாவில்பொதுக்கடன்மற்றும்மேம்பட்டுநிதிஆதாரங்கள்

அலகு10: பொதுநிதி – கோட்பாடுகள் – மத்திய, மாநிலமற்றும்உள்ளாட்சிஅரசாங்கங்களுக்கிடையேவருவாய்செலவினத்தின்பகுப்பாய்வு

அலகு¹¹: நிதிக்குழு : சமீபத்தியநிதிக்குழுவின்பரிந்துரையின்பகுப்பாய்வு

அலகு¹²: உள்ளாட்சிநிதி: உள்ளாட்சிகளுக்கானநிதிஆதாரங்கள் – செயல்பாடுகள் – முக்கியத்துவம்

அலகு¹³: நிதிக்கொள்கை – குறிக்கோள்கள்மற்றும்கருவிகள் – பயன்கள்மற்றும்வரம்புகள்

அலகு¹⁴: இந்தியாவின்நிதிக்கொகை: பட்ஜெட் – அமைப்பு – மைய, மாநிலமற்றும்உள்ளூர்அமைப்புகள்பட்ஜெட் – இந்தியாவின்நிதிக்கொள்கை

பாடப்பிரிவு : 13634

பாடத்தலைப்பு: பொதுநிதிப்பொருளியல்

பாடம்

பொருளடக்கம்பக்கம்

அலகு¹: அறிமுகம் 01-07

1.1. அறிமுகம்

1.2 பொதுநிதிப்பொருளியலின்பொருள், வரையறை மற்றும்நோக்கம்

1.3 பொதுநிதியியலின்பணிகள்

1.4. தனியார்மற்றும்பொதுநிதி

அலகு²: சமூகநலன் 08-11

2.1. அறிமுகம்

2.2. அதிகபட்சசமூகபலன்மற்றும்அதிகபட்ச மொத்தநலன்

2.3. அனுமானங்கள்

2.4. அளவிடுதலில்உள்ளசிரமங்கள்

அலகு³: பொதுநிதி 12-16

3.1. அறிமுகம்

3.2. கூட்டாட்சிநிதி

3.3. நிதிநிலை சரிகட்டுதல்

3.4. வரிவருவாயைப் பிரித்துக்கொள்ளுதல்

3.5. மானியங்கள்

3.6. மாநிலங்களுக்கு கடன்கள்

அலகு4: வரிவிதிப்பு
48

17-

4.1. அறிமுகம்

4.2. பொதுவருவாய்வழிகள்

4.3. வரிவிதிப்பு(TAXATION)

4.4. வரிவிதிப்புவிதிகள்(CANONS OF TAXATION)

4.5. வரிவிதிப்புக்கோட்பாடு(THEORY OF TAXATION)

4.6. தாக்கம், சுமைமற்றும் வரிகளைநகர்த்துதல்

4.7. வரிச்சுமையின் கருத்துக்கள்

4.8. வரிநகர்த்துதல்மற்றும்வரிச்சுமைகோட்பாடுகள்

4.9. வரிச்சுமைபற்றியநவீனகோட்பாடு(MODERN THEORY OF INCIDENCE)

4.10. தேவைமற்றும்அளிப்புநெகிழ்வுகள்

4.11. வரிச்சுமையும்கந்தைஅமைப்பும்

4.12. வரிச்சுமையைநகற்றுவதைநிர்ணயிக்கும்காரணிகள்

4.13. வரிசெலுத்தும்திறன்

4.14. வரிவிதிப்புதொடர்பானசிலகருத்துருக்கள்

4.15. வரிவிதிப்பின் விளைவுகள்

4.16. உற்பத்திமீதானவரிவிதிப்பின்விளைவுகள்

4.17 பகிர்வின்மீதானவரிவிதிப்பின்விளைவுகள்

4.18. பொருளாதாரஉறுதிநிலையில் (STABILITY)வரி விதிப்பின்விளைவு

4.19. இந்தியாவில்பிரபலமானவரிகள்

4.20 மாநிலங்களின்பிரபலமானவரிகள்

4.21 உள்ளூர்அரசின்பிரபலமானவரிகள்

அலகு5: பொதுச்செலவு

49-56

5.1 அறிமுகம்

5.2 பொதுச்செலவுஉயர்வதற்கானகாரணங்கள்

5.3 பொதுச்செலவின்வகைகள்

5.4 டால்டனின்(DALTON)வகைப்படுத்துதல்

5.5 பொதுச்செலவின்விளைவுகள் (EFFECTS)

அலகு6: பொதுச்செலவின்வளர்ச்சி

57-62

6.1 அறிமுகம்

6.2 பொதுச்செலவுவளர்ச்சிபற்றியகோட்பாடுகள்

6.3 பொதுச்செலவுபற்றியகருத்துக்கள்

6.4 சமீபகாலத்தில்பொதுச்செலவின்வளர்ச்சி

6.5 இந்தியஅரசின்பொதுச்செலவு

6.6 பொதுச்செலவினைக்கட்டுப்படுத்துதல்

அலகு 7:பொதுக்கடன்

63-71

7.1 அறிமுகம்

7.2 பொதுக்கடனுக்கானகாரணங்கள்மற்றும்தேவைகள்

7.3 பொதுக்கடனின்நோக்கங்கள்

7.4 பொதுக்கடனின்வகைகள்

7.5 பொதுக்கடனைத்திருப்பிச்செலுத்துதல்

7.6 கடனைத்திருப்பிச்செலுத்தும்வழிகள்

7.7 அரசுக்கடன்கள்மற்றும்வரிகள் -ஓர்ஒப்பீடு

7.8 பொதுக்கடன் மற்றும்தனியார்கடன் -ஓர்ஒப்பீடு

7.9 பொதுக்கடனில்பணி

-
- 8.1 அறிமுகம்
  - 8.2 சுதந்திரத்திற்குமுன்பு இந்தியாவின்பொதுக்கடன்
  - 8.3 சுதந்திரத்திற்குப்பின்இந்தியாவின்பொதுக்கடன்
  - 8.4. 2019-20 வரைஇந்தியாவின் பொதுக்கடன்கள்
  - 8.5. இந்தியாவின்பொதுக்கடனின் பிரிவுகள்
  - 8.6. மாநிலங்களின்கடன்நிலைமை
  - 8.7. பொதுக்கடன்வளர்ந்தவிதங்கள்
-

-
- 9.1. அறிமுகம்
  - 9.2. பொதுக்கடன்பெறும்வழிகள்
  - 9.3. இந்தியாவில்மேம்பாட்டுநிதி
-

-
- 10.1 கூட்டாட்சிஅமைப்புமுறை - ஓர்அறிமுகம்
  - 10.2 கூட்டாட்சிஅமைப்புமுறை - விளக்கம்
  - 10.3 கூட்டாட்சிநிதிமுறையின்கொள்கைகள்
  - 10.4. கூட்டரசுநிதியில்சமநிலையற்றபோக்கும் சமநிலைப்படுத்தும்வழிமுறைகளும்
  - 10.5. கூட்டரசுநிதியிலுள்ளதற்காலப்போக்குகள்
  - 10.6. மத்தியமாநில அரசுகளுக்கிடையேஉள்ளநிதிஉறவு
  - 10.7. இந்தியஅரசியல்சட்டத்தில்நிதிஉறவுகள்
  - 10.8. மத்தியமாநிலநிதிதொடர்பானபிரச்சனைகள்
  - 10.9. மத்தியமாநில அரசுகளின்உறவின்தற்போதையபோக்கு
-

-
- 11.1. ஓர்அறிமுகம்

11.2. நிதிக்குழுவின்பணிகள்

11.3. நிதிக்குழுவின்பரிந்துரைகள்

அலகு 12: உள்ளாட்சி நிதி 110-115

12.1. ஓர்அறிமுகம்

12.2. உள்ளாட்சியின் பொருள்

12.3. உள்ளாட்சிஅமைப்பின்பணிகள்

12.4. உள்ளாட்சிநிதிகள் (FINANCES OF LOCAL BODIES)

12.5. முன்னேற்றத்திற்கானபரிந்துரைகள்

அலகு 13 பொதுநிதிக் கொள்கை 116-121

13.1. முன்னுரை

13.2. பொதுநிதிக்கொள்கையின்நோக்கங்கள்

13.3. பற்றாக்குறைநிதியாக்கம்

13.4. பொதுநிதிக்கொள்கையின் கருவிகள்

13.5. பொதுநிதிக்கொள்கையின்பயன்கள்

13.6. பொதுநிதிக்கொள்கையின்வரம்புகள்

அலகு 14 இந்தியாவில்பொதுநிதிக்கொள்கை 122-126

14.1. அறிமுகம்

14.2. இந்தியாவில்நிதிக்கொள்கைகளின்குறிக்கோள்கள்

14.3. பொதுநிதிக்கொள்கையும்இந்தியப்பொருளாதாரமுன்னேற்றமும்

14.4. வருவாய்இனங்களின்வீழ்ச்சி

14.5. தீர்வுமுறைகள்

14.6. 2019-20 ன்இடைக்காலபட்ஜெட்

மாதிரி வினாத்தாள்

127-128

அலகு 1

குறிப்பு

அறிமுகம்

1.1. அறிமுகம்

பொதுநிதிப் பொருளியல் (Fiscal Economics) பற்றி புரிந்து கொள்ளும் முன்பு பொருளியல் (Economics) பற்றி கொஞ்சம் தெரிந்து கொள்வோம். பொருளியல் ஒரு வித்தியாசமான பாடம். பலவிதமான கருத்துக்களுக்கு இங்கு இடம் உண்டு. பொருளியல் மனிதர்களுடைய பொருளாதார நடவடிக்கைகளைப் பற்றிப் படிக்கும் இயல். மனிதர்களுடைய எல்லா நடவடிக்கைகளுக்கும் ஏதேனும் ஒரு பொருளாதார காரணம் இருக்கும். மனிதர்கள் மாறிக் கொண்டே இருப்பார்கள். மாற்றம் என்பதே மனிதர்கள் விதி. எனவே அவர்களைப் பற்றிய விதிகளும் மாறிக் கொண்டேதான் இருக்கும், அலைகளின் விதியைப் போல். எனவே மனிதர்களின் போக்குகளை சரியாக, துல்லியமாக கணிப்பது என்பது சிரமம்தான். எனவேதான் புதுவகையான கோட்பாடுகள் வந்து கொண்டே இருக்கின்றன. பொது நிதிப் பொருளியலும் (பொ.பொ) ஏறத்தாழ அதே மாதிரிதான் பொது நிதிப் பொருளியல் பல அறிவுரைகள் கூற முயல்வதால், இதனை அறம்சார் இயல் (NORMATIVE SCIENCE) எனலாம்.

பொ.பொ. அரசின் (STATE OR GOVERNMENT) நிதி பற்றிய நிகழ்வுகளையும் கொள்கைகளையும் கொண்டுள்ளது. இது அரசு பற்றிய நிகழ்வுகளையும் கொள்கைகளையும் கொண்டுள்ளது. இது அரசு பற்றிய இயலாக இருப்பதால், இதிலிருந்து அரசியலை முழுக்க விலக்கிவிட இயலாது. ஓர் அரசின் கடமை என்ன என்று ஓர் எளிய வினாவை எழுப்பினால் எத்தனையோ பதில்கள் வர வாய்ப்பு உள்ளது. அவை அனைத்தும் ஏதேனும் ஒரு வழியில் சரியாகவும் இருக்கலாம். அரசு என்னவெல்லாம் செய்யக்கூடாது என்று கேட்டாலும் ஏராளமான பதில்கள் கிடைக்கும். அதில் எது சரி எது தவறு என்று சொல்வதற்கு மனஇயல் தொடர்பான காரணிகளைக் (SUBJECTIVE FACTORS) கையாள வேண்டியிருப்பதால் பலவிதமான பதில்கள் சாத்தியமாகிறது.

அரசு நிதி சேர்ப்பதற்கு பல வழிகள் உள்ளன. வரி (TAX) விதிக்கலாம்; கட்டணங்கள் (FEES) வசூலிக்கலாம். தண்டத்தொகை (FINES) கட்டச் சொல்லலாம். அரசுத்துறைகளின் பண்டங்கள் மற்றும் பணிகளை விற்பதால் கிடைக்கும் (PRICES) விலைகள் மூலம் வருவாய் பெறலாம். இதில் எதை, எவ்வாறு, எப்போது, எவ்வளவு, யாரிடம் இருந்து வசூலிப்பது என்ற வினாவிிற்கு சரியான பதில் என்று பல பதில்கள்

வரலாம். அந்தப் பதில் பல காரணிகளால் (SOCIAL, HISTORIC, ECONOMIC, POLITICAL, PSYCHOLOGICAL.....) பாதிக்கப்படக்கூடும். எப்பொழுது, எவ்வளவு, எவ்வாறு அரசு நிதி திரட்ட வேண்டும்? அரசு எவ்வாறு, எவ்வளவு, எப்போது, எதற்காகச் செலவிட வேண்டும்? அது போல கடன்கள் பற்றியும் பல கேள்விகள் வரலாம். எனவே, மற்ற மாணவர்களை விட, பொருளியல் படிக்கும் மாணவர்கள் புத்திசாலிகளாக இருக்க வேண்டிய அவசியம் உள்ளது. படிக்கவும், சிந்திக்கவும், வாதிடவும், செயலாற்றவும் தெரிந்த மாணவர்களால் மட்டுமே பொருளாதாரத்தை (ECONOMY) சரியாகப் புரியமுடியும். பொது நிதிப் பொருளியல் பாடத்தில் பல இடங்களில் அரசு பற்றிப் பேசவேண்டி இருக்கும். ஏனெனில் அரசின் நிதிபற்றிய விவாதங்களின் தொகுப்பே பொது நிதிப் பொருளியல். அரசு என்ற சொல் இங்கு மக்கள் நலன் நாடும் ஒரு நல்ல அரசையே குறிக்கிறது. ஏதேனும் ஓரிடத்தில் ஒரு காலத்தில் இருக்கின்ற அரசை, அரசின் போக்கை மனதில் கொண்டு இந்தப் பாடத்தை படித்தால் குழப்பங்கள் வரலாம்; அதற்கு இந்தப் புத்தகத்தின் ஆசிரியர் பொறுப்பாக மாட்டார். ஆங்காங்கே காணப்படும் அரசுகள் எப்படியோ இருக்கலாம். பொ.பொ. பாடத்தில் வருகின்ற அரசு காணமுடியாமல் கூட போகலாம்.

1.2 பொது நிதிப் பொருளியலின் பொருள், வரையறை மற்றும் நோக்கம்

அரசின் நிதி நடவடிக்கைகளைப் பற்றிய பாடத்தை பொதுநிதி (PUBLIC FINANCE) எனவும் பொ.பொ. (FISCAL ECONOMICS) எனவும் அழைக்கின்றனர். அரசின் நிதி நடவடிக்கைகள் எனில், அரசின் வருவாய், செலவு மற்றும் கடன்கள் ஆகியவை அடங்கும். அரசு அமைப்பு என்பது தேசிய (NATIONAL), மாநில (STATE) மற்றும் உள்ளூர் (LOCAL) அளவுகளில் இருக்கலாம். உள்ளூர் அரசு அமைப்பு மாநகராட்சி, நகராட்சி, கிராம பஞ்சாயத்து ஆகியவற்றைக் குறிக்கிறது. வரி, கட்டணம், தண்டத்தொகை போன்றவற்றுடன் அரசின் கடனை சேர்க்கலாமா என்பதில் இருவேறு கருத்துக்கள் நிலவுகின்றன. அரசின் கடனை வருவாயாகச் சேர்த்து அதிலிருந்து பொதுச்செலவைக் கழித்தால், எதிரிடையாக (MINUS) வந்தால், அது BUDGETARY DEFICIT என அழைக்கப்படுகிறது. இந்தியாவில் 1990 க்குப் பின்னர் FISCAL DEFICIT என்ற கருத்து பரவலாகப் பயன்படுத்தப்படுகிறது. BUDGETARY DEFICIT லிருந்து பொதுக்கடனைக் கழித்தால் கிடைப்பது FISCAL DEFICIT ஆகும். இந்திய நிதி நிலை அறிக்கை (BUDGET) எப்போதும் கடனைக் கொண்டுள்ளதால் FISCAL DEFICIT எப்போதும் BUDGETARY DEFICIT யை விட அதிகமாக இருக்கும்.

பல புத்தகங்களில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள விவரங்கள் ஒன்று திரட்டிச் சொன்னால், பொ.பொ. என்பது பொது உண்மைகள் (FACTS) கருவிகள்,

கொள்கைகள், கோட்பாடுகள் ஆகியவை எந்தளவுக்கு பலவற்றிற்கு பயன்படும் அரசின் வங்களளை பாதிக்கின்றன என்பதை ஆய்வதே ஆகும். சிறந்த பொருளாதார கொள்கைகளை வழக்கவும் பொ.பொ. உதவும்.

பொது நிதிப் பொருளியல் கீழ்காணும் முக்கிய உறுப்புக்களைக் கொண்டது.

- 1) பொது வருவாய்; பொது வருவாயை எவ்வாறு எழுப்புவது, எவ்வாறு வரி விதிப்பது போன்றவை இதில் அடங்கும்.
- 2) பொதுச்செலவு; பொதுச்செலவு பற்றிய கொள்கைகளையும் அவற்றின் தாக்கத்தையும் அறிதல் இதில் அடங்கும்.
- 3) பொதுக்கடன்; பொதுக்கடனாக்கான காரணங்கள், அவற்றிற்கான முறைகள், அதன் மேலாண்மை இதில் அடங்கும்.
- 4) நிதி நிர்வாகம் (FINANCIAL ADMINISTRATION); நிதி நிலை அறிக்கை தயாரித்தல், தணிக்கை செய்தல், ஒப்புதல் பெறுதல் இதில் அடங்கும்.
- 5) பொதுநிதிக் கொள்கை, பொருளாதாரத்தின் (ECONOMY) நீடித்த நிலைத்த வளர்ச்சிக்குப் பொருத்தமான நிதி நடவடிக்கைகளுக்கான கொள்கை தயாரித்தல் இதில் அடங்கும்.

1.3 பொது நிதியியலின் பணிகள்

பல வகையான கோட்பாடுகள் பொதுநிதியியலின் பணிகள் பற்றி கூறுகின்றன. பொதுநிதி பற்றிய சமூக அரசியல் கோட்பாடுகளை WAGNER, EDGEWORTH, PIGOU போன்றவர்கள் உருவாக்கி உள்ளனர். அவர்களின் கருத்துப்படி, அரசு பொதுநிதிக் கொள்கையின் மூலம், செல்வந்தர்களிடம் இருந்து வருவாய் பெற்று ஏழைகளுக்குக் கொடுத்து பொது மக்களின் சமூக நலனை மேம்படுத்த வேண்டும். KEYNES மற்றும் HANSEN ஒரு "புதிய பொருளியல் " மூலம், "பொது நிதியியலுக்கு " ஒரு புது உருவம் கொடுத்தனர். அவர்களின் கூற்றுப்படி ஒரு முதலாளித்துவ பொருளாதார அமைப்பு தன்னிச்சையாக இயங்க முடியாது; அரசின் துணை அவசியம். நுகர்வைப் பொறுத்துதான் வருவாய் வேகமாக வளரும். அதுதான் பெருக்கியின் (MULTIPLIER) கோட்பாடு. அந்த நுகர்வை நிலையாக வைத்துக் கொள்ளவும் திட்டமிடவும் ஒழுங்குபடுத்தவும் அரசு பொது நிதிக் கொள்கையைப் பயன்படுத்த வேண்டும். சந்தை அமைப்புப் பொருளாதாரம் ஏற்றதாழ்வுகளை அதிகரிக்கும். சில சமயம் அதிகப் பொருள்கள் உற்பத்தி செய்யப்படும் (GLUT); சில சமயம் தேக்கம் ஏற்படும் (DEPRESSION). பல சமயம் பணவீக்கம் (INFLATION) ஏற்படும். இதுதான் முதலாளித்துவ பொருளாதார அமைப்பின் பிரச்சனைகள். இரண்டாம் உலகப்போர் வரை பல நாடுகள் இந்தப் பிரச்சனைகளைச் சந்தித்து

பொதுநிதிப் பொருளியல்

குறிப்பு

வந்தன. எனவேதான் பல நாடுகள் கம்யூனிஸ்ட் கொள்கைகளைக் கடைப்பிடிக்க ஆரம்பித்தன. எனவே அரசு செல்வந்தர்களின் மேல் வரியைப் போட்டு ஏழைகளுக்கு வசதிசெய்து கொடுக்கவேண்டும். அரசு வரி விதிப்பது அதிக நிதி திரட்டமட்டும் அல்ல; அது மக்களின் வாங்கும் திறனைக் குறைப்பதற்காகவும்தான். அதுபோல அரசு செலவு செய்வது ஒரு பொருளாதாரத்தின் மொத்த தேவையை மொத்த அளிப்புக்கு சமமாக இருக்க வைப்பதற்கே. மேலும் அரசு முதலீடு செய்தால்தான் மக்களுக்குத் தேவையான அவசியமான பொருள் உற்பத்திகள் அதிகரிக்கும். தனியார் முதலீடு தேவையற்ற பொருள்களை உற்பத்தி செய்து, நுகர்வோரை ஏமாற்றி, அவர்கள் தலைகளில் அவற்றை வைத்து, அதிக இலாபம் சம்பாதித்து, உழைப்பாளர்களைச் சுரண்டி, பொருளாதார ஏற்றதாழ்வுகளை அதிகரித்து, சந்தை சக்திகளை (DEMAND & SUPPLY) தவறாகப் பயன்படுத்தி பல பிரச்சனைகளை உருவாக்கும்.

1.4. தனியார் மற்றும் பொது நிதி

இவ்விரண்டு வகையான நிதிகளுக்கும் இடையே உள்ள ஒற்றுமை வேற்றுமைகளை அறிந்தால் பொ.பொ. நன்றாகப் புரிவதற்கு வசதியாக இருக்கும்.

ஒரு தனி நபர் தன்னிடம் உள்ள உழைப்பையும் மூலதனத்தையும் பயன்படுத்தி தன் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்து கொள்ள முயல்வார். ஆனால் ஒரு அரசு சமூகத் தேவையை நிறைவேற்ற தன் வசம் உள்ள உழைப்பு, மூலதனம் மற்றும் பிற வளங்களைப் பயன்படுத்தும். தனி நபரின் தேவையை எளிதாக அறிந்து அதற்கேற்ப செயல்பட முடியும். ஆனால் சமூகத்தின் தேவை பலதரப்பட்டதாக இருக்கும். செல்வந்தர்களின் பிரச்சனைகள் வேறு; பசியில்லாமை, தூக்கம் இன்மை, நேரத்தை என்ன செய்வதென அறியாமை போன்றவையாக இருக்கும். பசி, தூங்க நேரமின்மை போன்றவை ஏழைகளின் பிரச்சனைகள். இவ்வாறு இன்னும் பல வித்தியாசமான மக்கள் குழுக்களைக் கொண்ட சமூகத் தேவையை கண்டறிவதே கடினமான பணி. அவர்களின் மொத்த தேவையை நிறைவேற்றுவது என்பது மிகவும் கடினமான பணி. இதைச் செய்வதே பொ.பொ.ன் பணி.

பொதுவாக தனி நபர்கள் தங்கள் வருமானத்திற்கு ஏற்ப தங்கள் செலவுகளை வைத்துக் கொள்வார்கள் என்பர். இது பொதுவாக ஏழை மக்களுக்குப் பொருந்தும் ; ஆனால் செல்வந்தர்கள் தங்கள் செலவுக்கேற்ப வருமானத்தைப் பெருக்கிக் கொள்வார்கள் என்று ஜோன் ராபின்சன் (JOAN ROBINSON) கூறுகிறார். அரசும் செல்வந்தர்களைப் போல, செலவுகளுக்கு ஏற்ப வருமானத்தை அமைத்துக்கொள்ளும். அரசு சில மோசமான (போர்) காலங்களில் செலவைக் குறைக்க முயற்சிக்கலாம்.

அரசுக்கு ஓரளவுக்கு வளங்களைப் பெருக்கிக்கொள்ள அதிக வாய்ப்பு இருக்கிறது. அந்தளவுக்கு தனியாருக்கு வாய்ப்பு இருப்பதில்லை. அரசு தன் பலத்தைப் பயன்படுத்தி வளத்தைக் கூட்டலாம். வேண்டுமென்றால் பணத்தாள்களை அதிகமாக அச்சிடலாம். அப்படிச் செய்து சில ஆப்பிரிக்க நாடுகள் மிக அதிகமான பணவீக்கத்தில் மாட்டிக்கொண்டு சீரழிந்த கதைகளையும் மாணவர்கள் வாசிக்க வேண்டும். அரசு நினைத்தால் 2016 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் 8 ஆம் நாள் இரவு இந்தியாவில் நடந்ததைப் போல் 85 சதவீத பணத்தாள்களை புழக்கத்தில் இருந்து அப்புறப்படுத்தி உயிருக்குப் போராடும் நோயாளியைப் போல ஒரு பொருளாதாரத்தை வாட்டிவிடலாம். முன்பு ஆண்ட மன்னரின் முகம் கொண்ட நாணயங்கள் செல்லாதவை என பின்பு ஆள்கின்ற மன்னர்கள் செய்துள்ளதை வரலாறு வாசிப்பவர்கள் அறிவார்கள்.

அரசு வரி விதித்து, வரியை அதிகப்படுத்தி மக்களிடம் இருந்து அதிக பணம் பிடுங்க முடியும். மக்கள் அவ்வாறு செய்ய இயலாது. ஆனால் மக்கள் வரி ஏய்ப்பு, கையூட்டு மூலம் அரசை ஏமாற்றுவதை செய்திதாள்களில் காணலாம். அரசு தன் பணிகளின் (services) விலையினை திடீரென அதிகரிக்கலாம். மின்கட்டணங்கள், பேருந்து கட்டணங்கள் உயர்த்தப்படுவதை நீங்கள் அறிவீர்கள். தனி நபர்கள் அவற்றிற்கேற்ப தங்கள் தேவைகளைக் குறைக்கவோ மாற்றியமைக்கவோதான் செய்ய இயலும். ஆனால், முற்றூரிமையுடன் செயல்படும் தனியார் நிறுவனங்கள் என்ன வேண்டுமானாலும், அரசு செய்வதைவிட அதிகமாகவே செய்யலாம்.

பொதுவாக, தனி நபர்கள் வருவாயைவிட செலவைக் குறைத்து சேமிக்க முயல்வார்கள்; அதுவே திறமை எனவும் கருதுவார்கள். ஆனால் அரசுக்கு, குறிப்பாக இந்தியா போன்ற அதிகம் ஏழைகளைக் கொண்ட நாட்டின் அரசுக்கு, நிறைய சேவைகள் செய்ய வேண்டிய சூழல் இருந்துகொண்டே இருக்கும். எனவே உபரி நிதி என்பது எண்ணிக்கூடப் பார்க்க முடியாது. நிதி நிலை அறிக்கையில் பற்றாக்குறையைக் குறைக்கவேண்டும் என்று இந்தியா உட்பட பல ஏழை நாடுகளை வெளிநாட்டு நிறுவனங்களும் அரசுகளும் வற்புறுத்தி வருவதன் நோக்கம் ஏழை நாடுகளின் பொருளாதாரத்தைச் சீரழிக்கவே என்று பல பொருளியலாளர்கள் கருதுகின்றனர்.

குறுகிய காலத்தில் உச்ச இலாபம் அடைவதே தனியார் நிறுவனங்களின் நோக்கம். கல்வி நிறுவனங்கள் மற்றும் மருத்துவ மனைகளில் நுகர்வோரை எளிதாக ஏமாற்றி அதன் மூலம் அதிக இலாபம் ஈட்டலாம். ஆனால் நல்ல அரசு அவ்வாறு செய்யாது. தனியார் நிறுவனங்கள் பொதுத்துறை வங்கிகளை ஏமாற்றவும் உழைப்பாளர்களைச் சுரண்டவும் முடியும். பொதுத்துறைகள் அவ்வாறு செய்ய முடியாது. தனியார்

பொதுநிதிப் பொருளியல்

குறிப்பு

நிறுவனங்கள் பணத்தை அள்ளிக்கொண்டு வெளிநாடுகளுக்குச் சென்றுவிடலாம். அரசு அப்படி ஓட முடியாது. 2007-08 ல் அமெரிக்காவில் சில தனியார் நிறுவனங்கள் மக்களையும் அரசையும் ஏமாற்றி உலக அளவில் பொருளாதாரசிக்கல்களை உருவாக்கின. அந்நிறுவனங்களை அரசுதான் காப்பாற்றியது. தனியார் நிறுவனங்கள் அரசை (அரசியல்வாதிகளை அல்ல) காப்பாற்றியதாக இது வரை இல்லை.

தனியார் செலவுகள் அவர்கள் சமூக அமைப்பைப் பொறுத்து அமையும்; சமூக அந்தஸ்தை உயர்த்திக் கொள்வதாக எண்ணி பணத்தை விரயமாக்குவார்கள். நல்ல அரசு அவ்வாறு செய்யாது. பொருளாதாரக் கொள்கைகளின்படியே பொதுச் செலவு செய்யப்படும்.

தனியார் செலவு செய்யும் போது சம-இறுதிநிலை-பயன்பாட்டு கருத்து பயன்படுத்தப்படும். அதாவது பல வழிகளில் செலவு செய்யும் போது, ஒவ்வொன்றிலிருந்தும் கிடைக்கிற இறுதிநிலைப் பயன்பாடும் சமமாக இருக்கும். (இது புரியவில்லையெனில் நுண் பொருளியல் பாடத்தை வாசிக்கவும்). அரசும் பல வழிகளில் பணத்தைச் செலவிடும்போது இறுதிநிலைப் பயன் சமமாக இருக்கும்படி பார்த்துக் கொள்ளும். ஆனால் பல மக்கள் குழுக்கள், சமுதாயக் குழுக்கள் அரசுக்கு அழுத்தம் கொடுத்து தமக்கு சாதகமாக அரசு நிதியைப் பெற முயற்சிப்பார்கள். சில வீடுகளில் கூட ஆண்கள் குடும்ப வருமானத்தை அதிகமாக எடுத்துக்கொண்டு (மதுவில்) செலவு செய்வார்கள்.

தனியார் நிறுவனங்கள் திடீரென முளைக்கும்; காணாமலும் போகும். இந்தியாவில் இவ்வாறு பல நிறுவனங்கள் மூடிவிட்டன; ஓடி விட்டன. ஆனால் அரசு நிறுவனம் அவ்வாறு ஓட முடியாது. தனியார் நிறுவனம் இலாபம் ஈட்டுவதற்காக இயற்கை வளங்களை இல்லாமல் ஆக்கலாம்; மாசுபடுத்தலாம்; கையூட்டு கொடுக்கலாம். ஆனால் அரசு நிறுவனங்கள் அவ்வாறு செய்ய மாட்டா.

தனியார் தம்முடைய நிதி நிலவரத்தை வெளியில் காட்டாமல் இரகசியமாக வைத்துக் கொள்வர். சில சமயம் தவறான கருத்தைக்கூட வெளியில் காட்டுவார். பல தனியார் நிறுவனங்கள் பொய்யான கணக்குகளைக் காட்டி அரசை ஏமாற்றி வந்துள்ளன. இலாபம் இல்லாத போது இலாபம் உள்ளதாகவும், இலாபம் இருக்கும் போது நட்டமாக உள்ளதாகவும், தணிக்கை செய்பவர்களும் (AUDITORS) உடன் போவதாகவும் சொல்கிறார்கள். அரசு நிறுவனங்களில் இதுபோல் நடப்பதில்லை. மாறாக அரசு தன் நிதி நிலை அறிக்கையை மக்கள் அனைவரும் அறிய வேண்டும் என விரும்புகிறது.

தனியார் நிறுவனங்களும் அரசு நிறுவனங்களும் ஒரு பொருளாதாரத்தின் உறுப்பினர்களே. எனவே அனைத்து நிறுவனங்களுக்கு

இடையேயும் நல்ல உறவை மேம்படுத்துவதே பொ.பொ.ன் நோக்கம் ஆகும்.

மாதிரி வினாக்கள்

1. பொது நிதிப் பொருளியல் ஏன் அறம்சார் அறிவியலாகக் கருதப்படுகிறது?
2. பொது நிதிப் பொருளியல் பற்றிய விளக்கம் தருக.
3. பொது நிதிப் பொருளியலின் பணிகள் யாவை?
4. "பொது நிதி" மற்றும் "தனியார் நிதி" ஆகியவற்றிற்கிடையேயான ஒற்றுமை வேற்றுமைகளை விளக்குக.
5. பொதுநிதிப் பொருளியல் மூலம் அறியப்படும் கருத்துக்கள் யாவை?

பொதுநிதிப் பொருளியல்

குறிப்பு

அலகு 2

சமூக நலன்

- 2.1. அறிமுகம்
- 2.2. அதிகபட்ச சமூக பலன் மற்றும் அதிகபட்ச மொத்த நலன்
- 2.3. அனுமானங்கள்
- 2.4. அளவிடுதலில் உள்ள சிரமங்கள்

2.1. அறிமுகம்

அரசு மக்களிடம் இருந்து சேகரித்த வருவாயை மக்களுக்காகவே செலவு செய்கிறது. இங்கு மற்றவரின் நிதி மற்றவர்களுக்காகச் செலவிடப்படுகிறது. எனவே மிகச் செம்மையாக நிதி செலவிடப்படும் என்று சொல்ல இயலாது. தன்னுடைய நிதியைத் தானே செலவு செய்தால் அது செம்மையாகச் செய்யப்படும். ஆனால் அது ஒரு பரந்த சமூகத்தில் சாத்தியம் இல்லை. சில செயல்களை பொதுவான அமைப்புகளே செய்யும்; செய்ய முடியும்; தனி நிறுவனங்கள் செய்ய மாட்டா; செய்ய முடியாது. எனவே ,செம்மையாகச் செய்யாவிட்டாலும் சில செயல்களை அரசே செய்ய வேண்டியுள்ளது.

தொன்மைப் பொருளியலாளர்கள் அரசு மிகக் குறைவாகவே இயங்கவேண்டும் எனக் கருதினார்கள். அரசு குறைவாக வரி வசூல் செய்து குறைவாக செலவு செய்ய வேண்டும் என்று கூறினார்கள். தனியார் துறை மிகச் சிறந்த முறையில் இயங்கும் எனவும், பொதுத்துறை அவ்வளவு அதிகமான பலனைத் தராது எனவும் அவர்கள் கொண்டிருந்த தவறான கருத்துதான் அதற்குக் காரணம். அதிக இலாபம் தரும் துறைகளை தனியார் ஆர்வமுடன் நடத்துவர். சமூகத்திற்கு அதிக பலன் தரும் செயல்களை தனியார் செய்ய மாட்டார்கள்; அரசுதான் செய்ய வேண்டும். பல தனியார் நிறுவனங்கள் தோன்றி வளர அரசு நிறுவனங்கள் பாடுபடும். ஆனால் பொது நிதியைச் செலவு செய்யும் போது அதனால் மிக அதிக சமூக பலன் கிடைக்கிறதா எனப் பார்க்க வேண்டியுள்ளது. அதற்கு சில திட்டமான அளவுகள் [Criteria] தேவைப்படுகின்றன. இதற்கு மிகப் பொருத்தமாகக் கருதப்படுவது "உச்ச அளவு சமூக நல கொள்கை [Principle of Maximum Social Advantage]" மற்றும் "உச்ச அளவு மொத்த நலன் கொள்கை [Principle of Maximum Aggregate Welfare]" ஆகியவை ஆகும். இவற்றில் முந்தையதைத் தந்தவர் DALTON; பிந்தியதைத் தந்தவர் PIGOU.

ஒரு மக்கள் குழுவிடம் இருந்து மற்றோர் மக்கள் குழுவுக்கு " வாங்கும் சக்தியை" மாற்றுகிற பணியினையே அனேக பொதுநிதி

நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்கின்றன. வரி விதிப்பின் மூலம் சிலரின் வாங்கும் சக்தி அரசுக்கு போகிறது. அரசு செலவு செய்யும் போது வாங்கும் சக்தி மக்களுக்கு செல்கிறது. வரி என்பது கட்டாயமாகும்; அதற்கு பிரதி பலனை எதிர்பார்க்க முடியாது. இவ்வாறு சில மக்களிடமிருந்து நிதி திரட்டி பலர் பயன் பெறும் வகையில் செலவு செய்வது சமூக நலனை அதிகரித்தால் நல்லது; சமூக நலன் அதிகரிக்கும் என நம்பப்படுகிறது. ஏனெனில் செல்வந்தர்கள் ஒரு ரூபாய் வரி கட்டினால் அவர்கள் இழப்பாக உணர்கின்ற உணர்வை விட ஏழை ஒரு ரூபாயை அரசிடம் இருந்து பெறும் போது அடைகின்ற உற்சாகம் அதிகமாக இருக்கும் என நம்பப்படுகிறது. ஏனெனில், அதிகமாக பணம் வைத்திருக்கும் செல்வந்தருக்கு ஒரு ரூபாயில் இருந்து கிடைக்கிற இறுதிநிலை பயன்பாடு, குறைவாக பணம் வைத்திருக்கும் ஏழைக்கு ஒரு ரூபாயில் இருந்து கிடைக்கிற பயன்பாட்டை விடக் குறைவாக இருக்கும் என்பது பொருளியல் விதி (சில விதிவிலக்குகளைத் தவிர்த்து). எனவேதான் வரி செல்வந்தர்களிடமிருந்து வசூலிக்கப்படுகிறது. பல பொருட்கள் ஏழைகளுக்கு இலவசமாகக் கொடுக்கப்படுகின்றன. ஏழைகள் மானியங்களைத் தவறாகப் பயன்படுத்துவார்கள் என்று சொல்பவர்கள், மக்கள் பணத்தை அள்ளிக்கொண்டு ஓடும் பெறும் நிறுவனங்கள் பணத்தை வீணடிப்பதைப்பற்றி பேசமாட்டார்கள்.

சமூக நலன்
குறிப்பு

பொ.பொ. வல்லுநர் Daltonன் கூற்றுப்படி, ஒரு சிறந்த பொது நிதி நிர்வாகம் என்பது பொதுச் செலவின் மூலம் உச்ச நிலை சமூக பலன் அடைவதே ஆகும். இக்கூற்று அழகாக தென்பட்டாலும், இதை நடைமுறைப்படுத்துவதில் ஏகப்பட்ட சிக்கல்கள் உள்ளன. சமூக பலனை மதிப்பிடவும் அளவிடவும் பல சமூக, மன இயல் மதிப்பீடுகளும் விழுமியங்களும் தேவைப்படுகின்றன. அவை நடு நிலை தவறாது இருக்கவேண்டும். பலதரப்பட்ட மக்களை உடைய நாட்டில் பாரபட்சமற்ற சிந்தனையுள்ள மனிதர்களை பார்க்க இயலாது.

2.2. அதிகபட்ச சமூக பலன் [Maximum Social Advantage: MSA] மற்றும் அதிகபட்ச மொத்த நலன் [Maximum Aggregate Welfare: MAW]

இங்கு பயன்படுத்தப்படும் சில கருத்துருக்கள்: அதிக பட்ச சமூக பயன் [Maximum Social Benefit: MSB] இறுதி நிலை சமூக பயன் [Marginal Social Benefit] இறுதி நிலை சமூக தியாகம் [Marginal Social Sacrifice: MSS]. ஒருவர் வரி செலுத்தும் போது ஓர் இழப்பை அல்லது தியாகத்தை உணர்கிறார். மேலும் மேலும் வரி செலுத்தும் போது, இந்த தியாகம் [MSS] உயர்ந்து கொண்டு செல்லும் என நம்பப்படுகிறது. எனவே வரித்தொகைக்கும் MSS க்கும் நேரடி உறவு உள்ளது. அரசு செலவு செய்யும் போது மக்களுக்கு பலன் கிடைக்கிறது. பலன் அதிகரிக்கும் போது ஒவ்வொரு ரூபாயிலிருந்தும்

சமூக நலன்
குறிப்பு

கிடைக்கின்ற இறுதிநிலை பலன் குறைவதாக உணரப்படுகிறது (இது குறைந்துசெல் பயன்பாட்டு விதியின் அடிப்படையில் அமைகிறது). எனவே பொதுச் செலவுக்கும் இறுதிநிலை சமூக பயனுக்கும் இடையே எதிர்முக உறவு உள்ளது. Daltonன் கூற்றுப்படி MSSம் MSB யும் சமமாக இருக்கிற இடத்தில் சமூக பலன் உயர்ந்த பட்சமாக இருக்கும்.

பொதுச் செலவினால் கிடைக்கக் கூடிய மொத்த திருப்தி, அந்தச் செலவு எவ்வாறு பகிரப்படுகிறது என்பதைப் பொறுத்தே அமையும். ஒவ்வொரு செலவிலிருந்தும் கிடைக்கின்ற MSB சமமாக இருந்தால் மொத்த திருப்தி அதிகபட்சமாக இருக்கும். இதனை உணர்ந்து அரசு செயல்பட வேண்டும்.

அரசு பல வழிகளில் வருவாயைப் பெறுகிறது. அவ்வாறு பெறும் போது, ஒவ்வொரு வழியிலும் உண்டாகிற தியாகம் மிகக் குறைவாக இருக்குமாறு அரசு கவனித்துக்கொள்ளவேண்டும்.

2.3. அனுமானங்கள்

அ. இங்கு பொது வருவாயில் வரிகள் மட்டுமே எடுத்துக்கொள்ளப்படுகின்றன. அன்பளிப்புகள், கட்டணங்கள், தண்டத்தொகைகள், கடன்கள் ஆகியவை எடுத்துக்கொள்ளப்படவில்லை

ஆ . அரசின் நிதி நிலையில் பற்றாக்குறையோ உபரியோ இல்லை.
இ. பொதுச் செலவு அதிகரிக்கும் போது MSB குறைகிறது.

ஈ. வரித் தொகை அதிகரிக்கும் போது MSS கூடுகிறது.

2.4. அளவிடுதலில் உள்ள சிரமங்கள்

MSS மற்றும் MSB கருத்துருக்களே ; அவற்றை பாராபட்சமின்றி அளவிடுதல் அவ்வளவு எளிதல்ல. இதுவே பொருளியலில் உள்ள மிகப்பெரிய குறையாகும். வரித்தொகை மற்றும் பொதுச்செலவு மிகப்பெரிய அளவில் இருப்பதால், சிறு பகுதிகளினால் வருகின்ற தியாகத்தையோ பலனையோ அளவிடுவது கடினம். .

ஒரு பொருளாதாரத்தில் உள்ள சூழல்கள் மாறாமல் இருக்காது. உதாரணமாக புயல், பூகம்பம், போர், பணமதிப்பிழப்பு போன்றவைகள் திடீர் திடீரென வரலாம். அதற்குத்தக, அரசின் வருவாயிலும் செலவிலும் மாற்றம் செய்ய வேண்டிய சூழல் எழலாம். இதனால் MSS மற்றும் MSB மாறலாம். அது போல தேசிய வருவாயின் அளவிலும் உயர்வு தாழ்வு வரலாம். முதலாளித்துவ அமைப்பில் இது சர்வ சாதாரணம். அமெரிக்காவில் பிரச்சனைகள் இருக்கும் வரை, பல நாடுகளின் பொருளாதார நிலைமை சீராக இருக்க முடியாது. இப்படிப்பட்ட சூழல்களும் MSB மற்றும் MSSல் மாற்றங்கள் கொண்டு வரலாம். எனவே வரி வருவாய் மற்றும் பொதுச் செலவின் அளவுகளில் மாற்றங்கள் வரலாம்.

எல்லா நேரங்களிலும் அரசின் வரி மற்றும் செலவுக் கொள்கைகள் சமூக நலனைத் தரும் எனக் கூற இயலாது. சமூக நீதி பேசினால், செல்வந்தர்கள் தம் செல்வத்தை சுருட்டிக்கொண்டு வெளிநாடுகளுக்கு ஓடிவிடுவார்கள்; பொருளாதாரம் சீர்குலைந்துவிடும். உற்பத்தியை அதிகரிக்க முயற்சித்தால் பொருளாதார ஏற்றதாழ்வுகள்

பெருகிவிடலாம்.

மாதிரி வினாக்கள்

- 1) பொதுப் பயன்பாட்டுப் பொருட்களுக்காக அரசு ஏன் செலவிடவேண்டும்?
- 2) சமூக நன்மை என்னும் கருத்துருவினை விளக்குக.
- 3) உயர்ந்தபட்ட சமூக நன்மைக் கொள்கையினை விளக்குக.
- 4) சமூக நலன்களை அளவிடுதலில் உள்ள சிரமங்களை விவரிக்கவும்.
- 5) தனியார் செலவுக்கும் பொதுச் செலவுக்கும் ஆன நோக்கங்கள் யாவை?

சமூக நலன்

குறிப்பு

அலகு 3

பொது நிதி

- 3.1. அறிமுகம்
- 3.2. கூட்டாட்சி நிதி
- 3.3. நிதிநிலை சரிகட்டுதல்
- 3.4. வரி வருவாயைப் பிரித்துக்கொள்ளுதல்
- 3.5. மானியங்கள்
- 3.6. மாநிலங்களுக்கு கடன்கள்

3.1. அறிமுகம்

மைய, மாநில மற்றும் உள்ளூர் அரசுகளின் நிதித் தேவையினை இப்பாடத்தில் நாம் அறியலாம். ஒரு கூட்டாட்சி நிதியமைப்பில் மைய மாநில மற்றும் உள்ளூர் அரசுகளுக்கு இடையேயான நிதித்தொடர்பை அறிவது அவசியமாக உள்ளது. அமெரிக்கா, கனடா, ஆஸ்திரேலியா, இந்தியா மற்றும் பாகிஸ்தான் ஆகிய நாடுகளில் கூட்டாட்சி முறை நடந்து வருகிறது. இங்கு, அதிகாரம் மைய மற்றும் மாநில அரசுகளிடையே பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. மைய மற்றும் மாநில அரசுகள் அதிகாரம் செலுத்துவதில் தன்னிச்சையாக நடந்து கொள்ளுகின்றன. அரசியலமைப்பு அந்த அதிகாரத்தை மைய மாநில அரசுகளிடையே பிரித்தளிக்கிறது. அதுவே பிரதானமான சட்டமாகும். அது மைய மாநில அவைகளில் கொண்டுவரப்படும் சட்டங்களைவிட உயர்வானதாகும்.

தேசிய அளவில் முக்கியத்துவம் பெறும் பணிகள் தேசிய அரசிடம் ஒப்படைக்கப்படுகின்றன. உ.ம். பன்னாட்டு உறவுகள், பாதுகாப்பு போன்றவை. அடிமட்டத்தோடு தொடர்புடைய பணிகள் மாநில மற்றும் உள்ளூர் அரசுகளுக்கு அளிக்கப்படுகின்றன. உ.ம். தொடக்கக்கல்வி, ஆரம்ப சுகாதாரம், விவசாயம் போன்றவை. உண்மையில் சொல்லப்போனால் எல்லாக் காலத்திற்கும் பொருந்துமாறு திருப்தியாக இப்பிரிவுகள் அமைவதில்லை. சிலவற்றை மைய மாநில அரசுகளிடையே பிரிப்பதில் சில சமயங்கள் சர்ச்சைகளும் வாதங்களும் எழுகின்றன. அப்பிரச்சனைகளைத் தீர்த்து வைப்பதற்கு இந்திய உச்ச நீதிமன்றம் போன்ற சட்டம் அமைப்புகள் உள்ளன.

மைய மற்றும் மாநில அரசுகளிடையே பணிகளையும் அதிகாரங்களையும் பிரித்துக்கொள்வதை பல நாடுகளும் பலவாறாகப் பின்பற்றலாம். மைய மற்றும் மாநில அரசுகள் சேர்ந்து ஆற்றுகின்ற

பணிகளும் சில உள்ளன. உ.ம். கல்வி, சட்டம். உதாரணத்திற்கு கல்வி கற்பித்தலில் பல நிலைகள் உள்ளன. ஆரம்பக்கல்வி மாநில அரசிடமும் உயர்கல்வி மைய அரசிடமும் இருக்கலாம். ஆனாலும், யுத்தம் போன்ற அவசர காலங்களில் மைய அரசே மொத்த அதிகாரத்தையும் தன் கையில் எடுத்துக்கொண்டு செயல்படலாம்.

பொது நிதி
குறிப்பு

3.2. கூட்டாட்சி நிதி

கூட்டாட்சி அமைப்பில் பணிப்பிரிவுகளின் அடிப்படையில் நிதிப்பிரிவும் செய்யப்படுகிறது. வரி விதிப்பதிலும், செலவு செய்வதிலும் மைய மாநில அரசுகள் தனித்தனி அதிகாரத்தைக் கொண்டுள்ளன. வருமானம் வரும் வழிகளிலும் சரியான பிரிவுகள் உள்ளன. கூட்டாட்சி அமைப்பு சிறப்பாக இயங்குவதற்கு சில விதி முறைகள் முன் வைக்கப்படுகின்றன. அவை;

- (அ) பொது நிதி தன்னாட்சி (ஆ) நிறைவான வழிகள்
(இ) சமத்துவம் (ஈ) சிக்கனம்

தேசம் முழுமைக்கான வரி வழிகளும் பொருளாதார நிகழ்வுகளும் மைய அரசிடம் ஒப்படைக்கப்படுகின்றன. மாநிலம் வாரியாக வேறுபடுகின்ற வரிகளும் வெளியே செல்லாத பணிகளும் மாநிலங்களின் வசம் உள்ளன. உதாரணத்திற்கு சுங்க வரிகள் மைய அரசிடமும் நிலம் தொடர்பான வரிகள் மாநில அரசிடமும் உள்ளன.

3.3. நிதிநிலை சரிகட்டுதல்

நீண்ட காலமாக கூட்டாட்சி அமைப்பைப் பெற்று இருக்கும் அமெரிக்கா, ஆஸ்திரேலியா மற்றும் கனடா போன்ற நாடுகளில்கூட மொத்த நிதி சுதந்திரம் இதுவரை அளிக்கப்படவில்லை. எனவே, வளங்கள் பற்றாக்குறையாகவே உள்ளன என்று சொல்லப்படும். இந்தியாவில் முழு நிதிச் சுதந்திரத்திற்கு வாய்ப்பே இல்லை. எனவே சில சரிகட்டுதல்கள் தேவைப்படுகின்றன. அவை;

(அ) வரி வருமானப் பிரிவு: சில வரிகள் மைய அரசால் விதிக்கப்பட்டு, வசூலிக்கப்பட்டு மைய மற்றும் மாநில அரசுகளுக்கிடையே அந்த வரி வருவாய் பிரித்துக்கொள்ளப்படுகிறது

(ஆ) வரி மீதான தீர்வைகள்: மாநில அரசு விதித்த வரிகளின் மேல் மைய அரசும், மைய அரசு விதித்த வரிகளின் மேல் மாநில அரசும் கட்டணங்கள் விதிக்கலாம்.

(இ) மாநில பங்களிப்புகள்: மைய அரசு குறைவான வருவாயைக்

பொது நிதி
குறிப்பு

கொண்டு இருந்தால் வருவாய் அதிகம் கொண்டுள்ள மாநில அரசுகள் மைய அரசுக்கு நிதி கொடுத்து உதவலாம். முன்பு ஒரு காலத்தில் இவ்வாறு அமெரிக்காவில் செய்யப்பட்டது. இந்திய அரசியல் அமைப்பு, மாகாணங்கள் மைய அரசுக்கு நிதி அளிப்பதற்கு வாய்ப்பு அளித்திருந்தது.

(ஈ) மாநிலங்களுக்கு மைய அரசு நிதி அளித்தல்: மாநிலங்களுக்கு மைய அரசு கடன் கொடுக்கலாம்.

(உ) மைய அரசு மாநிலங்களுக்கு கடனும் மானியமும் வழங்கலாம்.

3.4. வரி வருவாயைப் பிரித்துக்கொள்ளுதல்

சில வரிகளின் மூலம் திரட்டப்படக்கூடிய வருவாயை மைய மற்றும் மாநில அரசுகள் பகிர்ந்து கொள்கின்றன. தனி நபர் வருமான வரி இந்தியாவில் இதற்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டாகும். சில வரிகள் மைய அரசால் விதிக்கப்பட்டு திரட்டப்பட்டு, அதன் மூலம் கிடைத்த முழு தொகையும் மாநில அரசுகளுக்கு பகிர்ந்தளிக்கப்படுகிறது. ஒத்த தன்மையை உருவாக்க இவ்வாறு செய்யப்படுகிறது. சொத்து வரி இந்தியாவில் இதற்கு எடுத்துக்காட்டாகும்.

சில வரிகள் மைய அரசால் விதிக்கப்படுகின்றன. மாநில அரசுகள் அதனை வசூலித்து அந்த வருவாயைத் தாமே பயன்படுத்திக் கொள்கின்றன.

நிதிப் பகிர்வில் எல்லா மாநிலங்களுக்கும் திருப்தியையும் ஞாயத்தையும் வழங்குதல் சிரமம்தான். நிதிப் பகிர்வு செய்வதற்கு எந்த முறையைப் பயன்படுத்தினாலும் எல்லா மாநிலங்களும் திருப்தி அடைய மாட்டா. ஏனெனில் ஒவ்வொரு மாநிலமும் மிகுந்த வேறுபாடுகளை உடையது. எல்லா மாநிலங்களின் தேவையகளையும் செவ்வனே அளவிட முடியாது. உதாரணத்திற்கு, பதினான்காம் நிதிக் குழு நிதி பகிர்வுக்கு 2011ஆம் ஆண்டின் மக்கள் தொகையை அடிப்படையாகக் கொள்ளலாம் எனத் தெரிவித்தது. இதற்கு கேரளா மற்றும் தமிழ்நாடு போன்ற மாநிலங்கள் உடன்பாடு தெரிவிக்கவில்லை; அதற்குப் பதிலாக 1971ஆம் ஆண்டு மக்கள் தொகையை அடிப்படையாகக் கொள்ளலாம் எனத் தெரிவித்தன. தமிழ்நாடு, கேரளா போன்ற மாநிலங்கள் குடும்ப கட்டுப்பாட்டை தீவிரமாகச் செயல்படுத்தியதால் இம் மாநிலங்களில் மக்கள்தொகை வேகமாக உயரவில்லை. குடும்பக்கட்டுப்பாட்டை ஏற்றுக்கொள்ளாத மக்களை அதிகம் கொண்ட மாநிலங்களில் மக்கள்தொகை வேகமாக உயர்ந்து உள்ளது. எனவே மக்கள் தொகை அதிகம் உள்ள மாநிலங்களுக்கு அதிக நிதி ஒதுக்குவது என்பது, அரசின் கொள்கையைச் செயல்படுத்தாத மாநிலங்களுக்கு அதிக நிதி ஒதுக்குவது என்று பொருளாகும். இது முரண்பாடாக இல்லையா என

தமிழ்நாடும் கேரளாவும் கேள்விகள் கேட்கின்றன; அவர்களின் வாதம் ஞாயம்தானே!

பொது நிதி

குறிப்பு

அது போல பொருளாதாரத்தில் பின் தங்கியுள்ள நாடுகளுக்கு அதிக நிதி வழங்குவதிலும் சிக்கல் இருக்கிறது. அவ்வாறு வழங்கினால் ஒவ்வொரு மாநிலமும் தாம் பின் தங்கிய நிலையில் இருப்பதாகவே புள்ளி விவரங்களை அளிக்கும். உண்மையான புள்ளி விவரம் கூட கிடைக்காது.

3.5. மானியங்களுடன் கடன்கள்

[Grants]

மாநிலங்களின் தேவைக்கேற்ப மானியங்கள் வழங்கப்படுகின்றன. மாநிலங்களின் வழங்களுக்கு ஏற்ப தேவைகள் மதிப்பிடப்பட வேண்டும். மக்கள் தொகை, பொருளாதார அபிவிருத்தி, மக்கள் நலன் பொருளாதாரப் பின்னடைவு ஆகியவற்றைப் பொறுத்து மாநிலங்களின் தேவை மதிப்பிடப்படவேண்டும். ஆனால் இந்தியாவில் எப்போதும் மைய அரசு பாகுபாடு காட்டதான் செய்வதாக செய்திகள் வருகின்றன. மாநிலத்திலும் மத்தியிலும் ஒரே அரசியல் கட்சி ஆட்சி செய்தால், நிலைமை சமூகமாக இருக்கும் ; மாநில அரசுக்கு அதிக மானியமும் கிடைக்கும். அவ்வாறு இல்லையெனில் சிரமம்தான். குறிப்பாக கேரளாவும் மேற்கு வங்காளமும் அரசியலில் எப்போதும் வித்தியாசமாகவே இருக்கும். அவற்றில் கேரளா பொருளாதாரத்திலும் கல்வியிலும் சற்று சிறந்த மாநிலமாகவே உள்ளது; அங்கு வெளிநாடுகளில் இருந்து வருகின்ற பணம் அதிகமாக இருக்கும்; மக்கள் தொகை வளர்ச்சி குறைவாக இருக்கும். முதியோர்களை அதிகம் கொண்ட மாநிலம் கேரளாவாகும். எனவே மைய அரசில் இருக்கும் கட்சியும் மாநில அரசுக்கட்சியும் வெவ்வேறாக இருக்கும் போதெல்லாம் குழப்பங்களும் அதிகமாகவே இருக்கும். இந்நிலை 1950லிருந்தே தொடர்ந்து வருகிறது. நிபந்தனைகள் இல்லாமலும் அல்லது நிபந்தனைகளுடனும் மானியங்கள் மாநிலங்களுக்கு கிடைக்கலாம்.

3.6. மாநிலங்களுக்கு கடன்கள்

மூலதனச் சந்தையில் மாநிலங்கள் கடன்கள் பெறலாம். நடுவன அரசும் மாநிலங்களுக்கு குறுகிய கால மற்றும் நீண்டகாலக் கடன்களை அளிக்கிறது. நிபந்தனையுடன் கூடிய மற்றும் நிபந்தனை அல்லாத கடன்களை மைய அரசு மாநில அரசுக்கு வழங்குகிறது.

மாதிரி வினாக்கள்

1. கூட்டாட்சி முறையைக் கொண்டுள்ள நாடுகளின் பெயர்களைக் குறிப்பிடுக.
2. கூட்டாட்சி முறையை விளக்கு.

பொது நிதி
குறிப்பு

3. மைய மற்றும் மாநில அரசுகளின் பணிகள் எவ்வாறு வகைப்படுத்தப்படுகின்றன?
4. ஒரு கூட்டாட்சி நிதிமுறை திருப்திகரமாகச் செயல்படத் தேவையான அளவுகோல்கள் யாவை ?
5. நிதிச் சரிகட்டுதல் முறைகள் யாவை ?
6. மானியங்களின் அளவை நிர்ணயிக்கும் காரணிகள் யாவை ?

வரிவிதிப்பு

குறிப்பு

- 4.1. அறிமுகம்
- 4.2. பொது வருவாய் வழிகள்
- 4.3. வரிவிதிப்பு(TAXATION)
- 4.4. வரி விதிப்புவிதிகள்(CANONS OF TAXATION)
- 4.5. வரி விதிப்புக்கோட்பாடு(THEORY OF TAXATION)
- 4.6. தாக்கம், சுமை மற்றும் வரிகளை நகர்த்துதல்
- 4.7. வரிச்சுமையின் கருத்துக்கள்
- 4.8. வரி நகர்த்துதல் மற்றும் வரிச்சுமைகோட்பாடுகள்
- 4.9. வரிச்சுமைபற்றிய நவீன கோட்பாடு(MODERN THEORY OF INCIDENCE)
- 4.10. தேவை மற்றும் அளிப்பு நெகிழ்வுகள்
- 4.11. வரிச்சுமையும் சந்தை அமைப்பும்
- 4.12. வரிச்சுமையை நகற்றுவதை நிர்ணயிக்கும் காரணிகள்
- 4.13. வரி செலுத்தும் திறன்
- 4.14. வரி விதிப்பு தொடர்பான சில கருத்துருக்கள்
- 4.15. வரி விதிப்பின் விளைவுகள்
- 4.16. உற்பத்தி மீதான வரி விதிப்பின் விளைவுகள்
- 4.17. பகிர்வின் மீதான வரி விதிப்பின் விளைவுகள்
- 4.18. பொருளாதார உறுதிநிலையில்(STABILITY) வரி விதிப்பின் விளைவு
- 4.19. இந்தியாவில் பிரபலமான வரிகள்
- 4.20. மாநிலங்களில் பிரபலமான வரிகள்
- 4.21. உள்ளூர் அரசின் பிரபலமான வரிகள்

4.1. அறிமுகம்

அரசுகள் "காவல் அரசுகளாக" (police state) இருந்த காலம் மாறிவிட்டது. தற்கால அரசுகள் மக்கள் நலன் நாடும் அரசுகளாக (welfare state) உள்ளன. மைய மற்றும் மாநில அரசுகளின் பொருளாதார நடவடிக்கைகள் தொடர்ந்து அதிகமாகிக் கொண்டே இருக்கின்றன. முதலாளித்துவ நாடாகிய அமெரிக்கா மக்கள் நலனுக்காக அதிக நடவடிக்கைகள் எடுத்து வருகிறது (இது சோசலிஸ நாடு என்று சொல்லப்படும்

வரிவிதிப்பு
குறிப்பு

இந்தியாவை

விட அதிகம் என்று கூறப்படுகிறது). எனவே அரசுக்கு அதிக நிதி தேவைப்படுகிறது; புதிய பணிகள் வந்து கொண்டே இருக்கின்றன. அரசு பல வழிகளில் வருவாய் பெறுகிறது. வரி, கட்டணம், தண்டத்தொகை, தீர்வை, வணிக வருமானம் போன்றவை வருவாய் வரிகளாக உள்ளன. மேலும் நன்கொடைகளும் மானியங்களும் கூட கிடைக்கின்றன. இவையெல்லாம் சேர்ந்து பொதுவருவாய் ஆகும்.

மேலே கூறப்பட்டவை ஒரு குறுகிய கண்ணோட்டத்தில் ஆனது எனச் சில பொதுநிதிப் பொருளியலாளர்கள் அழைக்கின்றனர். மேலே கூறப்பட்டவற்றுடன், மக்களிடம் இருந்தும் வங்கிகளிடம் இருந்தும் அரசு பெறும் கடன்களையும் சேர்த்தால்தான் பொது வருவாய் என்பது விசாலமான கண்ணோட்டம் என்பது அவர்கள் கருத்து. ஆனால் IMFம் WBம் மேலே கூறப்பட்ட குறுகிய கண்ணோட்டத்தையே கொண்டுள்ளன. பன்னாட்டு நிதியம் (INTERNATIONAL MONETARY FUND) மற்றும் உலக வங்கி (WORLD BANK : WB) போன்ற நிறுவனங்கள் கடன்களை பொது நிதிப் பற்றாக்குறையுடன் (FISCAL DEFICT) சேர்க்க வேண்டும் என வலியுறுத்தியதால், இந்தியாவும் இந்த குறுகிய கண்ணோட்டத்துடன் பொதுநிதிப் பற்றாக்குறையை வெளியிடுகிறது. நிதிநிலை பற்றாக்குறை (BUDGETARY DEFICIT) கணக்கிடுதலில், கடன்கள் வருவாயுடன் சேர்க்கப்படுகின்றன. எனவே நிதிநிலை பற்றாக்குறை பொதுநிதிப் பற்றாக்குறையை விடக் குறைவாகவே இருக்கும். திருப்பிச் செலுத்த வேண்டாத (கடன்கள் அல்லாத) தொகையை மட்டுமே பொது நிதியில் சேர்க்க வேண்டும் என்ற குறுகிய கண்ணோட்டமே இன்று சரியான கண்ணோட்டம் என கருதப்படுகிறது.

4.2. பொது வருவாய் வழிகள்

இரு பெரும் வழிகள் யாதெனில் (அ) வரிகள் (ஆ) வரிகள் அல்லாத வழிகள். முதலில் வரிகள் அல்லாத வழிகளைப் பார்க்கலாம்.

4.2.1. வரிகள் அல்லாதவழிகள்

(அ) வணிக வருவாய் (ஆ) நிர்வாக வருவாய் (இ) பிரத்தியோக வரிகள் (ஈ) அன்பளிப்புகள் மற்றும் மானியங்கள் (உ) மற்றவை.

(அ) வணிக வருவாய் (COMMERCIAL REVENUE)

பொதுத்துறை நிறுவனங்களின் எண்ணிக்கை 1950களில் இருந்ததை விட (10க்கும் குறைவு) இன்று பல மடங்கு (100க்கும் மேல்) கூடியுள்ளது. அவை உற்பத்தி செய்யும் பண்டங்கள் மற்றும் பணிகளை விற்பனை செய்வதன் மூலம் அரசுக்கு வருவாய் வரலாம். (ஆனால் அரசு நிறுவனங்கள் மக்கள் நலனுக்காகவும் நாட்டின் பொருளாதார வளர்ச்சிக்காகவும் ஆரம்பிக்கப்பட்டவையாதலால், உயர்ந்தபட்ச இலாபம் ஈட்ட மட்டுமே ஆரம்பிக்கப்பட்ட தனியார் துறையைப் போல, இலாபம் ஈட்ட முடியாது என்பது பொருளாதாரம் புரிந்தவர்களுக்கு தெரியும்).

(ஆ) நிர்வாகவருவாய் (ADMINISTRATIVE REVENUE)

அரசு பல நிர்வாகப் பணிகளைச் செய்து வருகிறது. அதன் மூலம் அரசுக்கு வருவாய் கிடைக்கலாம்.

பொதுச்செலவு

(i) கட்டணங்கள் (FEES)

மக்களின் நலனை மனதில் வைத்து, அரசு பல பணிகளைத் தொடர்ந்து செய்து வருகிறது. அதற்கான செலவுகளைச் சரி கட்ட கட்டணம் வசூலிக்கப்படுகிறது. உதாரணத்திற்கு, நீதிக்கட்டணம், உரிமக் கட்டணம் (LICENCE FEE), கடவுச்சீட்டு (PASSPORT) கட்டணம் போன்றவை.

குறிப்பு

(ii) வாரிசு இல்லா சொத்துக்கள்

சரியான உயிலோ (WILL) வாரிசோ இல்லாமல் இருக்கும் சொத்துக்கள் (ESCHEAT) அரசுக்கு சேரும்.

(iii) பணம் வெளியிடுதல்

பணத்தை வெளியிடுவதன் மூலம் அரசுக்கு நிதி கிடைக்கலாம். ஆனால் இது மிகவும் ஆபத்தான பாதையாகும். அதிக பணத்தாள்கள் வெளியிட்டால் பணவீக்கம் உயர்ந்து பணத்தின் மதிப்பு உள்நாடு மற்றும் வெளிநாட்டுச் சந்தைகளில் சரிந்துவிடும். சில ஆப்பிரிக்க நாடுகள் இது போல் செய்து மிகுந்த பணவீக்கம் (100% க்கு மேலாக) ஏற்பட்டு பொருளாதார பிரச்சனைகள் ஏற்பட்டுள்ளன.

(iv) தண்டத்தொகைகள் (FINES AND PENALTIES)

சட்டத்தினின்று விலகி சட்டத்தை மீறி தவறுகள் செய்பவர்களின் மேல் தண்டத்தொகை விதிக்கப்படுகிறது. இதன் முதன்மையான நோக்கம் குற்றத்தைக் குறைப்பதேயாகும். ஆனால் இத் தண்டத்தொகைகளின் அளவு விசாரணை இன்றி தன்னிச்சையாக (ARBITRARY) நிர்ணயிக்கப்படலாம்.

(இ) பிரத்தியேக வரிகள் (SPECIAL ASSESSMENT)

சில பிரத்தியேக பலன்களை சிலர் அனுபவிக்கும் போது, அந்தப் பலன்களை உருவாக்குவதற்கான செலவை ஈடு செய்வதற்காக அப் பலன்களை அனுபவித்தவர்களின் மேல் விதிக்கப்படும் வரிகள் உள்ளன. உதாரணத்திற்கு, எத்தனையோ நலத்திட்டங்களை செயல்படுத்தும்போது அவற்றால் சிலர் பயன்பெறலாம். ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தில் பல்கலைக்கழகம் ஆரம்பிக்கும் போது அதன் அருகில் கிடக்கும் நிலங்களின் விலை கூடுகிறது. அது போல, ஒரு வழியாக இரயில்வே பாதையோ அகல வழிச் சாலையோ போடும் போதும் இதே விளைவு நிகழ்கிறது. எனவே அந்த நிலச் சொந்தக்காரர்கள் திடீரென அதிக இலாபம் பெறுகின்றனர். இதற்காகவே, அரசு நிறுவனத்திற்கு தம் சொந்த நிலத்தின் ஒரு சிறு பகுதியை இனாமாக/இலவசமாக சில புத்திசாலிகள் கொடுப்பார்கள்.

வரிவிதிப்பு
குறிப்பு

அதனால் அருகில் இருக்கும் அவர்களின் பெறும் பகுதி நிலத்தின் விலை கூடி இனாமாகக் கொடுக்கப்பட்ட சிறு பகுதியின் விலையைவிட அதிகமாகி அதிக இலாபம் கிடைக்கும். சிலர் கோயில் கட்டுவார்கள். அவர்களை பக்திமாண்கள் எனப் பலர் பார்ட்டுவார்கள். ஆனால் உண்மையான உள்நோக்கம் என்னவெனில் அவருடைய நிலத்தின் சந்தை மதிப்பை உயர்த்துவதேயாகும். அரசு இவ்வாறு ஏற்பாடுகள் செய்வதற்காகும் செலவினை பிரத்தியேக வரிகள் விதித்து திரும்பப் பெறலாம்.

(ஈ) நன்கொடைகளும் மானியங்கள்(GIFTS & GRANTS)

சில குறிப்பிட்ட சிறப்பான பணிகளுக்காக மைய அரசு மாநில அரசுக்கு நன்கொடைகளோ மானியங்களோ கொடுக்கலாம். சில சமயம் மக்களே நிதி திரட்டி அரசிடம் கொடுக்கலாம். குறிப்பாக நமது நாட்டில் ஏதேனும் புயலோ அது போன்ற பிற ஆபத்துக்களோ நிகழும் போது பல நல்ல உள்ளங்கள் தம் பணத்தை அரசுக்கு கொடுக்கிறார்கள். பலர் தம் ஊதியத்தில் ஒரு பகுதியை அரசுக்கு அளிக்கிறார்கள். சிலர் வருமான வரி செலுத்துவதில் இருந்து விலக்குப் பெறவும், சிலர் புகழ் பெறவும், சிலர் வேறு வழியின்றியும் நிறுவன நிர்ப்பந்தத்தால் அரசுக்கு நிதி (திரட்டியும்) கொடுக்கலாம்.

(உ) மற்ற வகை வருவாய்கள்

(i) பறிமுதல் செய்தல் (FORFEITURES) மற்றும் பிற வசூல்கள்

கடத்தல் என்பது காலம் காலமாய் தொடர்வது. பணம், தங்கம், போதைப் பொருள்கள் கடத்தல் என்பது மிக அதிகமாகி வருகிறது. அவற்றைப் பறிமுதல் செய்யும் அதிகாரம் அரசுக்கு உள்ளது. நீதி மன்றங்களுக்கு வர வேண்டியவர்கள் வரத் தவறினால் அபராதம் விதிக்கப்படும். இவையெல்லாம் அரசின் வருவாயில் சேரும்.

(ii) கடன்கள்.

கடன்கள் வரவுதான். அதை வருவாயில் சேர்க்கலாமா கூடாதா என்பதில் இரு கருத்துக்கள் உள்ளன. விசாலப் பார்வை கொண்டவர்கள் கடன்களை வருவாயில் சேர்க்க வேண்டும் என்கிறார்கள். கடன்களைச் சேர்த்த வருவாயிலிருந்து செலவைக் கழித்தால் கிடைப்பது நிதி நிலை பற்றாக்குறை (BUDGETARY DEFICIT) எனப்படும். 1990க்கும் முன்பு இவ்வாறாகத்தான் பற்றாக்குறை கணக்கிடப்பட்டது. ஆனால் குறுகிய பார்வை கொண்ட I M F & W B கடன்களை வருவாயில் சேர்க்கக் கூடாது என அறிவுறுத்தின. அவ்வாறு கடன்களை வருவாயில் சேர்க்காமல் கணக்கிடும் பற்றாக்குறைக்குப் பெயர் நிதிப்பற்றாக்குறை (FISCAL DEFICIT) ஆகும்.1991 க்குப் பின்பு இந்த கருத்து பரவலாகப் பேசப்பட்டது.

4.3. வரிவிதிப்பு(TAXATION)

4.3.1. வரிவிதிப்பின்நோக்கங்கள்

- வருவாயை உயர்த்துவது
- நுகர்வு மற்றும் உற்பத்தியை ஒழுங்குப்படுத்துவது

- C. உள்நாட்டு தொழில்களை ஊக்கப்படுத்துவது
- D. தனியார் முதலீட்டை ஊக்குவிப்பது
- E. வருமான ஏற்றத்தாழ்வுகளை குறைப்பது
- F. பின்தங்கிய பகுதிகளை மேம்படுத்துவது
- G. வருமான வளர்ச்சியை துரிதப்படுத்துவது
- H. பலவகை மக்களின் வாழ்வில் சமமான வளர்ச்சியை கொணர்வது
- I. விலை ஏற்றமின்மையை உறுதிப்படுத்துவது

பொதுச்செலவு

குறிப்பு

4.3.2. வரி விதிப்பின்வகைகள்

பல காரணிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு வரி விதிப்பின் வகைகள் பிரிக்கப்படுகின்றன.

(அ) நேர்முகவரி: விகிதாச்சார, வளர் விகித மற்றும் குறைவிகித வரிகள்

(ஆ) மறைமுகவரி: உருவ அடிப்படையில், மதிப்பின் அடிப்படையில், ஒரு முனை மற்றும் பல முனை வரிகள்

(இ) பிறவகை வரிகள்: வருமானம், சொத்து, உற்பத்தி, மூலதனம், மதிப்புக் கூடுதல்(VALUE ADDED), சரி செய்யப்பட்ட மதிப்புக்கூடுதல்(MODIFIED VALUE ADDED) மற்றும் பண்டங்கள் & பணிகள் வரிகள்(GOODS & SERVICES TAX).

4.3.3. நேர்முகமற்றும் மறைமுகவரி

யார் மேல் வரி விதிக்கப்பட்டதோ அவரே வரியைச் செலுத்தினால் அது நேர்முக வாரியாகும் (உ.ம். வருமான வரி). ஒருவர் வரியை வசூலித்து அரசுக்கு செலுத்தினால் மறைமுக வரி (உ.ம். விற்பனை வரியை பொருளை வாங்குபவர் செலுத்துகிறார். ஆனால் அதனை வசூல் செய்து, பொருளை விற்றவர் அரசுக்கு செலுத்துகிறார்.)

நேர்முக வரியில் அரசும் வரியைச் செலுத்துபவரும் தான் இருக்கிறார்கள். மறைமுக வரியில் உண்மையிலேயே வரிப்பளுவைத் தாங்குபவருக்கும் அரசுக்கும் எந்தத் தொடர்பும் இல்லை.

நேர்முக வரியில் தாக்கமும் (IMPACT) பளுவும் (சுமையும், INCIDENCE) ஒருவர் மேல் மட்டும். மறைமுக வரியில் தாக்கம் ஒருவர்மேல் (பொருளை விற்பவர் மேல்) சுமை மற்றவர் (பொருளை வாங்குபவர்) மேல்.

தனி நபர் வருமான வரி, சொத்து வரி, கார்ப்பரேட் கம்பெனியின் வருமான வரி, நன்கொடை வரி, போன்றவை நேர்முக வரிகள் ஆகும். விற்பனை வரி, கலால் (EXCISE) வரி மற்றும் மதிப்புக்கூட்டு வரி (VAT) ஆகியவை மறைமுக வரிகள் ஆகும்.

4.3.4. நேர்முகவரியின்நிறைகள்

(அ) சமத்துவம்: வருமான வரி, சொத்து (PROPERTY) வரி, மூலதன இலாப (CAPITAL GAIN) வரி ஆகியவை வளர்வீத வரிகள்.

வரிவிதிப்பு
குறிப்பு

வரி வீதங்கள் (TAX RATES) வருமானம் உயரும் போது உயர்ந்துகொண்டே செல்லும். வருமானம் உயரும் போது வரி செலுத்தும் திறனும் அதிகமாகிறது. அதன் அடிப்படையில் வளர்வீத வரிகள் விதிக்கப்படுகின்றன.

(ஆ) சிக்கனம்: நேர்முகவரியை வசூலிப்பதற்கான நிர்வாகச் செலவு குறைவு. வரி செலுத்துவோர் நேரடியாக அரசுக்கு வரியைச் செலுத்துகின்றனர்.

(இ) நிச்சயத்தன்மை: வரி செலுத்துபவர்களுக்கும் அரசுக்கும் நேர்முக வரிகள் எவ்வளவு என்பதில் ஒரு தெளிவு இருக்கும். எனவே வரி செலுத்துபவரும் வரி செலுத்தும் தொகையை சேகரிக்க சரியாக திட்டமிட முடியும். அரசுக்கும் நேர்முகவரி மூலம் எவ்வளவு வருவாய் கிட்டும் என்பது சரியாகத் தெரியும்.

(ஈ) வரி வருவாய் நெகிழ்வானது : ஒரு நாட்டின் பொருளாதாரம் வளரும் போது நேர்முக வரி (வளர்வீத வரியாக இருப்பதால்) மூலம் கிடைக்கும் வருவாயும் வளரும்.

(உ) பகிர்வு நீதி (DISTRIBUTIVE JUSTICE) : வரிப் பணம் செலுத்துவதால் உணரப்படும் இழப்பு யாருக்குக் குறைவாக உள்ளதோ (செல்வந்தர்கள்) அவர்கள் மேல் அதிகமாக நேர்முக வரி விதிக்கப்படுகிறது. குறைவான வருமானம் உள்ளவர்களுக்கு பணத்தின் மதிப்பு அதிகமாகத் தென்படலாம், எனவே, அவர்கள் மேல் குறைவான வரி விதிக்கப்படுகிறது. இவ்வாறாக வெவ்வேறு வகுப்பைச் (CLASS) சேர்ந்தவர்களும் வெவ்வேறு அளவில் செலுத்தினாலும், வரி செலுத்தும் போது உணரப்படும் தியாகம் அல்லது இழப்பு (MARGINAL DISUTILITY) அனைவருக்கும் சமமாக இருப்பது ஒரு சமூக நீதியாகவும் பகிர்வு நீதியாகவும் கொள்ளப்படுகிறது.

(ஊ) குடிமை உணர்வு (CIVIC CONSCIOUSNESS)

நேர்முக வரி செலுத்துபவர்களுக்கு ஒரு சமூகப் பொறுப்பு உணர்வு இருக்க வாய்ப்புள்ளது. வரியினால் திரட்டப்பட்ட வருவாயினை அரசு செலவு செய்யும் போது, நேர்முக வரி செலுத்தியவர்கள் வரியின் சுமையினை உணர்ந்தவர்கள் ஆகையால், அரசின் பணம் சரியாக செலவு செய்யப்படுகிறதா என்பதை கண்ணும் கருத்துமாக கவனிப்பார்கள் (இது கோட்பாடு அளவில் சரி). ஆனால் உண்மை அவ்வாறு இல்லை. மக்கள் செலுத்திய வரிப் பணத்தை கண்மூடித்தனமாக விரயமாக்கும் போது இந்தியர்கள் அனைவரும் “ஆ” என்று வாயை பிளந்து கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு கேள்வி கேட்கும் அளவுக்கு துணிமீது இல்லை; இடமும் இல்லை என்றேதான் தோன்றுகிறது.

(எ) கசிவு இல்லை: செலுத்தப்படும் பணம் நேரடியாக அரசின் கணக்கில் சென்று சேர்வதால், இடையில் எந்தவித விரயத்திற்கும் வாய்ப்பு இல்லை.

4.3.5 நேர்முகவரியின் குறைகள் :

(i) நன்மதிப்பு இழப்பு (UNPOPULAR)

நேர்முக வரியின் தாக்கத்தையும் சுமையையும் மக்கள் நேரடியாக அனுபவிப்பதால், மக்கள் வரி செலுத்துவதை ஒரு சுகமாகவோ கடமையாகவோ நினைப்பதில்லை. மாறாக,

எவ்வளவோ மக்கள் வரி ஏய்ப்பு செய்யும் போது, நாம் மட்டும் வேறு வழியின்றி வரி செலுத்தி தொலைய வேண்டியுள்ளதே என்று நொந்துகொள்கிறார்கள். அவ்வாறு செலுத்திய பணம், அரசியலாளர்களால் வரி செலுத்தியவர்களின் கண்களின் முன்னே விரயமாக்கப்படுவதால் வரி செலுத்தியவர்கள் வயிற்றெரிச்சலுடன்தான் உள்ளனர்.

பொதுச்செலவு

(i i) சமத்துவக் கொள்கையில் சரிவு: குறைவான வருமானம் உள்ளவர்கள் குறைவான தொகை வரி செலுத்துவதும் அதிக வருமானம் பெறுபவர்கள் அதிக வரி செலுத்துவதும் ஞாயமாகத் தோன்றலாம். உதாரணத்திற்கு 2018 ன் நிலைமையை எடுத்துக்கொள்வோம். அந்த ஆண்டின் வருமான வரி விதிப்படி ரூ9,00,000 ஆண்டு வருமானம் உள்ளவர்களுக்கு 20% வருமான வரி, ரூ10,00,000 க்கும் மேலாக ஆண்டு வருமானம் உள்ளவர்களுக்கு 30% வருமான வரி. இது சரி போல் தோன்றலாம். ஆண்டு வருமானம் ரூ ஒரு கோடி இருப்பவர்களுக்கும் வருமான வரி 30% தான் என்று சொல்லும் போது (2018 நிலவரப்படி இது உண்மை), ஒரு கோடி ரூபாய் ஆண்டு வருமானம் உள்ளவர்களுக்கு உள்ள வரி குறைவாகத் தென்படுகிறது. இதே உண்மைகளை சற்று வித்தியாசமாகவும் சொல்லலாம். ஆண்டு வருமானம் ரூ10 லட்சம் உள்ளவர்கள் ரூ3 லட்சம் வருமான வரி கட்டினால் போதும். ஆனால் ஆண்டு வருமானம் ரூ ஒரு கோடி உள்ளவர்கள் ரூ30 லட்சம் வரியாகக் கட்ட வேண்டும். இப்போது நிலைமை சற்று வேறாகத் தென்படலாம். எனவே ஆண்டு வருமானம் ஒரு கோடி ரூபாய் உள்ளவர்களுக்கு 30% சதவீத வருமான வரி என்பது குறைவானதல்ல எனத் தோன்றுகிறது. ஆண்டு வருமானம் ரூ 8 லட்சம் பெறுபவர்கள் 20% வருமான வரியும் ஆண்டு வருமானம் ரூ5 லட்சம் பெறுபவர்கள் 10% வருமான வரியும் செலுத்த வேண்டும் என வற்புறுத்துவது சற்று வன்முறையாகத் தோன்றலாம். இன்றைய (2019ஆண்டு) நிலைமையில், 5 நபர்களைக் கொண்ட ஒரு குடும்பத்தில் ஒருவர் மட்டும் சம்பாதித்து அவரின் ஆண்டு வருமானம் ரூ5 லட்சம் என்றால், அவரை 10% சதவீத வருமான வரி செலுத்த சொல்வது ஞாயமா என்று மாணவர்கள் குழு விவாதம் செய்யலாம்.

குறிப்பு

வரி ஏய்ப்பு மற்றும் வரி தவிர்ப்பு(TAX EVASION AND TAX AVOIDANCE)

வருமானத்தை குறைத்துக் காட்டவோ, மறைக்கவோ இயலாதவர்கள் வரி கட்டித்தான் ஆக வேண்டும். (அவர்களை நேர்மையானவர்கள் என உயர்த்திப் பேச வேண்டிய அவசியம் இல்லை). வருமானத்தைக் குறைத்துக் காட்டவோ மறைக்கவோ வழியிருப்பவர்கள், (தணிக்கையாளர்களின் உதவியுடன் அல்லது உதவியின்றி) இன்றுள்ள நிலைமையில் வரி செலுத்த சற்றே யோசிப்பார்கள், அவர்கள் வரி செலுத்தாமல் இருந்தால் அது சரி என்று பல காரணங்களைக் கூறி வாதிடவும் செய்வார்கள்.

ஒரு குடும்பத்தில் இருவர் அரசு ஊதியம் பெற்றால் அவர்கள் சேமிக்க வழியுண்டு. அந்த சேமிப்பு (சில குறிப்பிட) வரி விலக்கு பெறலாம். இதைப் பார்த்து ஒருவர் மட்டும் சம்பாதிக்கின்ற குடும்பத்தில் உள்ளவர்கள் வயிற்றெரிச்சல்படுவார்கள், ஏனெனில் அவர்களுக்கு சேமிக்கவும் அதன் மூலம் வரி தவிர்க்கவும் வாய்ப்பு குறைவாக உள்ளது. குடும்ப வருமானத்தின் அடிப்படையில் வரி விதிப்பு செய்தால் குடும்பங்கள் சிதைந்து விட வாய்ப்பு இருக்கிறது. வருமானத்தை அடிப்படையாகக் கொள்ளாமல், செலவின் அடிப்படையில் வரி விதித்தால் வரி ஏய்க்கவும் தவிர்க்கவும் வாய்ப்பு குறைவு என சில

வரிவிதிப்பு
குறிப்பு

பொருளியலாளர்கள் கூறுகிறார்கள். ஆனால் வரி ஏய்க்கவும் தவிர்க்கவும் செய்யும் புத்திசாலிகள் எல்லா சூழல்களிலும் புத்திசாலிகளாகவே இருப்பார்கள். எனவேதான் தமிழ் நாட்டின் கிராமப்புறங்களில் கள்ளன் (திருடன்) பெரியவனா? காப்பவன் பெரியவனா? என வினவி, கள்ளன் (திருடன்) தான் பெரிய புத்திசாலி என்று கூறுவார்கள்.

4.3.6. மறைமுக வரியின் நிறைகள்

(அ) **வசதி** : பொருளின் விலையோடு இவ்வகை வரி சேர்ந்துவிடுவதால், வரியின் சுமையை வரி செலுத்துவோர் உணர்வதில்லை. பொருள்கள் வாங்கும் ஒவ்வொருவரும் வரி செலுத்தினாலும் வரித்தொகை மொத்தமாக பொருட்கள் விற்பவர்களால் அரசுக்கு செலுத்தப்படுகிறது. இது அரசுக்கு வசதி; பொருட்களை வாங்கும் வரி செலுத்துவோருக்கம் இது வசதி.

(ஆ) **சமூக நலன்** : போதைப் பொருட்களின் மேல் மறைமுக வரி விதிக்கப்படுவதால், அப்பொருள்களின் விலை கூடி நுகர்வு குறையலாம். இதுவும் ஓர் அனுமானமாகவே தென்படுகிறது. போதைப் பொருட்கள் பயன்படுத்துபவர்கள் அப்பொருட்களுக்கு அடிமைகள் ஆகிவிடுவதால், விலை கூடினாலும், அவற்றின் நுகர்வை அவர்கள் குறைத்துக் கொள்வதில்லை. மேலும், அரசும் போதைப் பொருட்கள் விற்பனையின் மூலம் அதிக வருவாய் பெறுவதால், (2018ல் தமிழ் நாட்டில் இந்த வருமானம் சுமார் 30,000 கோடி ரூபாய்) அப்பொருட்களின் நுகர்வு குறைந்துவிடாமல் இருப்பதற்காக மிகச் சிறிய அளவே வரி விதிக்கிறது. அதிக வரி விதித்தால், ஒரு வேளை போதைப் பொருட்களின் விற்பனை குறைந்துவிடலாம் என்ற ஓர் பயமும் உள்ளது.

(இ) **சமத்துவம்** : மறைமுக வரியை பொருட்கள் வாங்கும் அனைவரும் செலுத்து வேண்டி இருப்பதால், இது ஒரு சமத்துவ தத்துவத்தின் அடிப்படையிலான வரி என வாதிடப்படுகிறது. அதிகப் பொருட்கள் வாங்குபவர்கள் (செல்வந்தர்கள்) அதிக வரி செலுத்துவார்கள்; குறைவான பொருட்கள் (ஏழைகள்) குறைவான வரி செலுத்துவார்கள்.

(ஈ) **முதலீடு மற்றும் உற்பத்திக்குச் சாதகம்** : வரி செலுத்துபவர்கள் மீது வரிச்சுமை விழுந்தாலும், அச்சுமை உணரப்படாமலேயே போவதால், பொருட்களின் விலை வரியால் சிறிது உயர்ந்தாலும், பொருட்களின் விற்பனை அவ்வளவாகக் குறைவதில்லை. எனவே, உற்பத்தி, முதலீடு மற்றும் வேலைவாய்ப்பு பாதிக்கப்படாது.

(உ) **வரி ஏய்ப்பு இல்லை** : விலைக்குள்ளேயே வரி முழுகடிக்கப்படுவதால், வரியைச் செலுத்தாமல் ஏமாற்ற இயலாது. வரி செலுத்தாமல் இருக்கவேண்டும் என நினைத்தால் பொருட்களை வாங்காமல் இருந்துவிட வேண்டியதுதான்.

(ஊ) **வளர்கிற நாடுகளுக்குப் பொறுத்தமானது** வளர்ந்து வருகின்ற ஏழை நாடுகளில் நேர்முக வரிகள் மூலம் அதிக வருவாய் கிடைக்க வழியில்லை. அனேகமாக எல்லா பொருட்களிலும் மறைமுக வரிகள் விதிக்கப்படுவதால், இவற்றின் மூலம் அதிக வருமானம் கிடைக்கலாம்.

4.3.7. மறைமுகவரியின்குறைகள்

பொதுச்செலவு

(அ) வருமான ஏற்றதாழ்வை அதிகரிக்கும்

இந்த வாதம் பொதுவாக வைக்கப்படுகிறது. ஒரு பொருளின் மீது விதிக்கப்பட்ட வரி, அப்பொருளை வாங்குபவரின் பொருளாதார நிலைமைக்கு ஏற்ப மாறுவதில்லை. ஏழையானலும், பணக்காரன் ஆனாலும் விதிக்கப்பட்ட வரி விகிதம் மாறாது. எனவே, ஏழைக்கும் பணக்காரனுக்கும் ஒரே விகித வரி, அல்லது சமமான வரி ஞாயமா என்றால், இது ஞாயமில்லை என்று பதில் வரலாம். எனவே, இவ்வரி பணக்காரனை விட ஏழையை அதிகமாகப் பாதிக்கிறது என்று வாதிடலாம்.

குறிப்பு

(ஆ) நிலையின்மை

ஏராளமான பொருட்களில் வெவ்வேறு விகிதத்தில் மறைமுக வரிகள் விதிக்கப்படுவதாலும், வரிகள் விதிக்கப்படுவதால் விலை உயர்ந்து விற்பனை குறைய வாய்ப்பு இருப்பதாலும், மறைமுக வரிகள் மூலம் அரசுக்கு எவ்வளவு வருவாய் வரும் எனத் துல்லியமாகக் கணக்கிட முடியாது. அது போல, பொருட்களை வாங்குபவர்களுக்கும், அவர்கள் எவ்வளவு வரி செலுத்துகிறார்கள்? அதில் எவ்வளவு அரசுக்கு செல்கிறது? என்பதும் சரியாகத் தெரியாது.

(இ) குடிமை பொறுப்பு இன்மை

நுகர்வோர் நேரடியாக மறைமுக வரிகளை செலுத்தாததால் அவர்கள் அவர்களுடைய பொறுப்புகளை உணராமல் போகலாம். அப்படியே உணர்ந்தாலும், அவர்களால் ஏதும் செய்ய இயலவில்லை என்று கூறுவார்கள்.

(ஈ) பணவீக்கம் அதிகமாகும்

வரிகள் விலைகளுடன் சேர்வதால் விலைகள் உயர்ந்து பணவீக்கத்தை உருவாக்கும். இதனால் பணவீக்கத்தின் தீய விளைவுகள் தொடரலாம்.

(உ) சேமிப்பு குறையலாம்

மேலே சொல்லப்பட்ட விளைவுகளினால் செலவு அதிகமாகி சேமிப்பு குறையலாம். குறைவான சேமிப்பும் சில தீய விளைவுகளை விளைவிக்கலாம்

4.3.8. வளர்வீத விகிதாச்சார குறைவீத மற்றும் மாறும் விகித வரிகள்

(அ) வளர்வீதவரி (PROGRESSIVE) : வருமான அளவு உயர் உயர், வருமான வரி விகிதமும் (%) உயரும். இதற்கு உதாரணம் இந்திய வருமான வரி.

வரிவிதிப்பு
குறிப்பு

அட்டவணை 4.1: வளர்வீத வரி

வரி விதிக்கக்கூடிய வருமானம் [ரூ]	வரிவிகிதம் %	அரசுக்கு வரி வருவாய் [ரூ]
3 லட்சம்	10%	30 ஆயிரம்
8 லட்சம்	20%	160 ஆயிரம்
15 லட்சம்	30%	450 ஆயிரம்

(ஆ) விகிதாச்சாரவரி (PROPORTIONAL) : வருமான அளவு எவ்வளவு இருந்தாலும் ஒரே வரி விகிதம் (%)

அட்டவணை 4.2: விகிதாச்சார வரி

வரி விதிக்கக்கூடிய வருமானம் [ரூ]	வரிவிகிதம்%	அரசுக்கு வரி வருவாய் [ரூ]
3 லட்சம்	10 %	30 ஆயிரம்
8 லட்சம்	10 %	80 ஆயிரம்
15 லட்சம்	10 %	150 ஆயிரம்

(இ) குறை வீத வரி (REGRESSIVE) : வருமான அளவு உயர உயர, வரி விகிதம் (%) குறையலாம். ஆனால் மொத்த வரித்தொகை உயரலாம்.

அட்டவணை 4. 3: குறைவீத வரி

வரி விதிக்கக்கூடிய வருமானம் [ரூ]	வரிவிகிதம் ரூ	அரசுக்கு வரி வருவாய் [ரூ]
3 லட்சம்	30 ரூ	90 ஆயிரம்
8 லட்சம்	25 ரூ	200 ஆயிரம்
15 லட்சம்	20 ரூ	3000 ஆயிரம்

(ஈ) மாறும் விகித வரி (DEGRESSIVE) : முதலில் சிறிது வருமானம் உயரும் போது வரி விகிதம் உயரும். பின்பு வருமானம் அதிகமாக உயரும் போது வரி விகிதம் சற்றே குறையும். முன்பு குறிப்பிட்டபடி, ரூ10 லட்சம் ஆண்டு வருமானம் பெறுபவர் ஒருவர் 30% ல் ரூ 3 லட்சம் வரி செலுத்தினால், ரூ1 கோடி ஆண்டு வருமானம் பெறுபவர் அதே வரி விகிதத்தில் ரூ30 லட்சம் வரி செலுத்த வேண்டியிருக்கும். இந்நிலையில் வரி ஏய்ப்புக்கும் வரி தவிர்ப்புக்கும் வாய்ப்பு உள்ளது. அதிகம் வரி செலுத்துவதைத் தவிர்க்கத்தான், 1970களிலும் 1980 களிலும், இந்தியர்கள் அவர்கள் பணத்தைக் கொண்டு போய் பினாமி பெயர்களில் ஸ்விஸ் வங்கியில் போட்டுவிட்டார்கள். ஒரு நாட்டின் பணம் மற்ற நாடுகளுக்கு பயணிப்பது அந்த நாட்டுக்கு நல்லதல்ல. பொருளாதார பேரியலில் (MACRO ECONOMICS) படிப்பது போல, பணம் வெளிநாட்டுக்குச் சென்றால் பெருக்கி விளைவும் (MULTIPLIER EFFECT) வெளிநாட்டுக்குச் சென்று விடும். எனவே இதனைத் தவிர்க்க நல்லஅரசுமுயலும்.

வரி விதிக்கக்கூடிய வருமானம் [ரூ]	வரிவிகிதம்%	அரசுக்கு வரி வருவாய் [ரூ]
3 லட்சம்	10 %	30 ஆயிரம்
8 லட்சம்	12 %	96 ஆயிரம்
15 லட்சம்	15 %	225 ஆயிரம்
20 லட்சம்	15 %	300 ஆயிரம்

குறிப்பு

4.3.9. ஒரு முனை மற்றும் பல முனை வரி (SINGLE & MULTIPLE TAX) விதிப்பினைப் பார்க்கலாம்.

எல்லாப் பொருட்களுக்கும் வரி விதிக்காமல் மிக முக்கியமான, போதுமான வருவாய் தரக்கூடிய ஏதேனும் ஒரு பொருளின் மீது மட்டும் வரி விதிப்பது ஒருமுனை வரி எனப்படுகிறது. இதில் ஏதேனும் ஒரு பிரிவினர் மட்டுமே வரி செலுத்துவர். உதாரணத்திற்கு நிலத்தின் மீது மட்டும் வரி விதித்தால், நிலச் சொந்தக்காரர்கள் மட்டுமே வரி செலுத்துவார்கள். நிலமில்லாதவர்கள் வரி செலுத்தவேண்டியதில்லை. 17, 18, 19ஆம் நூற்றாண்டுகளில் இந்த முறை இருந்திருக்கிறது. இவ்வகை வரி வளர்வீதமாகவோ, குறைவீதமாகவோ, விகிதாச்சாரமாகவோ இருக்கலாம். ஏதேனும் ஒரு வரி விதிப்பதில் சில நன்மைகள் இருக்கின்றன

அ. ஒரு முனை வரி விதிப்பின் நன்மைகள்

இதனை எளிய முறையில் செயல்படுத்த முடியும்; மிகச் சிக்கனமாக இருக்கும்

ஆ. ஒரு முனை வரி விதிப்பின் தீமைகள்

போதுமான வருவாய் கிடைக்காமல் போகலாம். வரி செலுத்தும் திறன் உள்ளவர்களில் சிலர் வரி செலுத்தாமல் போகலாம். உதாரணத்திற்கு நிலத்தின் மீது மட்டும் வரி விதித்தால் நிலம் இல்லாமல் செல்வந்தர்களாக இருப்பவர்கள் வரி செலுத்த மாட்டார்கள் இது ஞாயமாகுமா?. திடீரென அதிக வருவாய் வேண்டுமென்ற சூழல் வந்ததால், இம் முறையின் மூலம் அதிக வருவாய் திரட்ட முடியாமல் போகலாம்.

4.3.10. பல முனை வரி விதிப்பு (MULTIPLE TAXATION)

எல்லா பொருள்களிலும் வரி விதிப்பது பல முனை வரி விதிப்பு என குறிக்கப்படுகிறது. தற்போதுள்ள அரசு பல வகை நோக்கங்களைக் கொண்டதாக உள்ளது. வருவாய் வளர்ச்சி, ஏற்றதாழ்வு இல்லாத வளர்ச்சி, பொருளாதார சுழற்சியின்மை, முழு வேலை வாய்ப்பு, பணவீக்கம் தவிர்த்தல் போன்ற நோக்கங்கள் பல நாடுகளின் பல ஆண்டுகள் நோக்கங்களாக உள்ளன. இவற்றை அடைய பல பொருள் வரி விதிப்பு பொருத்தமாக இருக்கும் என கருதப்படுகிறது. சில பொருட்கள் மேல் வரி விதிப்பது நல்லது என வாதிடுவோரும் உள்ளனர். கருத்து வேறுபாடுகள் இல்லாத ஒரு வரி விதிப்பு முறையை காண்பது கடினம்தான்.

வரிவிதிப்பு
குறிப்பு

4.3.11. உருவ அடிப்படையில் மற்றும் மதிப்பின் அடிப்படையிலான வரிகள்

பொருட்களின் எடை மற்றும் உருவத்தை அடிப்படையாக வைத்து வரி விதிக்கப்படுகிறது. துணியின் நீளத்தை அடிப்படையாக வைத்து வரி விதிக்கப்படலாம். சீனியின் எடையை வைத்து வரி விதிக்கலாம். ஆனால் தங்கத்திற்கு எடையின் அடிப்படையில் வரி விதித்தால் என்ன ஆகும்? இவ்வகை வரி கணக்கிட, வசூல் செய்திட எளிதாக இருக்கும். சில குறைவான மதிப்புள்ள அதிக எடையுள்ள பொருட்களுக்கு (உ.ம். உப்பு) இவ்வகையில் வரி விதித்தால் அதிகமாக இருக்கும்; சந்தை மதிப்பின் அடிப்படையில் வரி விதித்தால் வரி வருவாய் குறைவாக இருக்கும். தங்கம் போன்ற விலை அதிகமான பொருட்களுக்கு மதிப்பின் அடிப்படையில் வரி விதித்தால் அரசுக்கு அதிக வருவாய் கிடைக்கும்; எடையின் அடிப்படையில் வரி விதித்தால் தங்கத்தை வாங்குபவர்களுக்கு வசதியாக இருக்கும். இவ்வாறாக அரசின் வருவாயையும் மக்களின் செலவையும் மனதில் கொண்டு சரியான வரி முறையைத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும். வெளிநாடுகளில் இருந்து இறக்குமதியாகிற பொருட்களுக்கு மதிப்பின் அடிப்படையில் வரி விதிக்கப்படுகிறது.

4.4. வரி விதிப்பு விதிகள் (CANONS OF TAXATION)

வரி விதிப்பதில் நிர்வாகம் தொடர்பான முறைகளை இவ்விதிகள் கூறுகின்றன. வரி விதிப்பு எவ்வாறு இருக்க வேண்டும் என்பதை இந்த விதிகளின் மூலம் அறியலாம். முதன்முதலில் ஆடம்ஸ்மித் நான்கு விதிகளைக் கூறினார்.

4.4.1. சமத்துவம் சமூகநீதி (SOCIAL JUSTICE)

மற்றும் வரி செலுத்தும் திறன் (ABILITY TO PAY) ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் இந்த சமத்துவ (EQUITY OR EQUALITY) விதி அமைந்துள்ளது. எனவே அதிக சமையை செல்வந்தர்கள் சுமக்க வேண்டும். வளர்வீத வரியமைப்பு அவசியம். ஆடம்ஸ்மித்தின் (ADAM SMITH) கூற்றுப்படி, “அரசின் கீழ் உள்ள மக்கள் அனைவரும் முடிந்தளவுக்கு அரசுக்கு துணைபுரியும் அளவு பங்களிப்பைச் செய்ய வேண்டும். அரசின் பாதுகாப்பின் கீழ் மக்கள் ஈடுகிற வருமானத்திற்கேற்ப அந்த பங்களிப்பு இருக்க வேண்டும்”.

4.4.2. சிக்கனம்

வரி வசூல் செய்வதற்கு குறைந்தபட்ச (MINIMUM) செலவே செய்யவேண்டும். வரி விதிகளும் செயல் முறைகளும் எளிதாக இருக்க வேண்டும். நிர்வாக அமைப்பு மிகக் குறைந்த செலவிலும் அளவிலும் இருக்கவேண்டும்.

4.4.3. நிச்சயதன்மை

எவ்வாறு, எப்போது, எவ்வளவு, எங்கு வரி செலுத்த வேண்டும் போன்ற செய்திகள் மாறாமல் இருக்கவேண்டும். எளிதாகவும் எல்லோருக்கும் புரியும் வகையிலும் இருக்கவேண்டும். குழப்பங்கள் இருக்கக்கூடாது.

4.4.4. வசதி

வரி விதிக்கும் விதமும், வரி செலுத்த வேண்டிய நேரமும் வரி செலுத்துவோருக்கு வசதியாக இருக்கவேண்டும்.

4.4.5. வரி விதிப்புதொடர்பானமற்ற விதிகள்

ஆடம்ஸ்மித்துக்குப் பிறகு வந்த பொருளியலாளர்கள் இன்னும் ஐந்து விதிகளை தந்துள்ளனர்.

பொதுச்செலவு

(i) உற்பத்தித்திறன் (PRODUCTIVITY)

குறிப்பு

வரி அதிக வருவாயைத் தர வேண்டும். சிறு வருவாயைத் தரும் பல வரிகளை விட அதிக வருவாய் தரும் சில வரிகளே விரும்பத்தக்கது. உதாரணத்திற்கு சிறிது சிறிதாக பல சிறு கடைகளிடம் வரி வசூல் செய்தைவிட மிக அதிகமாக வருவாய் (கையூட்டும்) தரும் சில “மால்” களே போதும். நிறைப வருவாய் தரும் வரிகளே அரசு விரும்புவை.

(ii) நெகிழ்வுத் தன்மை

வரி வீதத்தில் ஒரு சிறிய அளவு மாற்றம் செய்தாலே, பெரிய அளவில் வருவாயில் மாற்றத்தைத் தரும் வரிகளே நெகிழ்வுத் தன்மை உடையவை. வரி வீதத்தை சிறிது உயர்த்தினால் வரி மூலம் வரும் வருவாய் (ஏய்ப்பு, தவிர்ப்பு ஆகிய காரணங்களினால்) குறைந்துவிடக் கூடாது; மாறாக மிக அதிக அளவில் கூடவேண்டும். லேஃபர் (Laffer) என்பவர் காவடி போன்ற ஒரு வளைகோட்டை வரைந்து, வரி வீதத்திற்கும் (TAX RATE) வரி மூலம் வரும் வருவாய்க்கும் இடையே உள்ள உறவு இப்படிதான் இருக்கும் என்றார். அதாவது முதலில் வரி வீதம் உயரும் போது வரி மூலம் வரும் வருவாய் உயரும். பிறகு வரி வீதம் உயர்ந்தால் மக்கள் வரி ஏய்ப்பு செய்ய வாய்ப்புண்டு; வரி வருவாய் குறைய வாய்ப்புண்டு.

(iii) பல வகைப்படுத்தல்(DIVERSITY)

பல வகையான வரிகள் இருந்தால்தான் மக்கள் அனைவரும் வரி செலுத்த வாய்ப்பு இருக்கும். அப்படி இருந்தால்தான் ஒரு வரி மூலம் ஒரு வேளை போதுமான வருமானம் வரவில்லையெனில் மற்ற வரிகள் வருமானம் தரும் எனலாம். ஒவ்வொருவரும் வரி செலுத்தினால்தான் பொறுப்புணர்வு வரும் எனவும் சிலர் சித்தரிக்கின்றனர்.

(iv) எளிமை

புரிவதற்கும் வரி செலுத்துவதற்கும் எளிய வழிகள் இருக்கவேண்டும். சட்டக் குழப்பங்களோ (legal disputes) விளக்க குழப்பங்களோ (INTERPRETATION DISPUTES) இருக்கக்கூடாது.

(V) ஒருங்கிணைத்தல்

ஓர் அரசு என்பது பல அடுக்கு மாடிகளைக் கொண்ட வீடு போன்றது. பல துறைகள், பிரிவுகள், அங்கங்கள் என ஏகப்பட்ட அமைப்புகள் இருக்கும். ஒரே வேலையைப் பல துறைகள்களும் செய்யும்; பல வேலைகளை ஒரே துறையும் (சில வேலைகளை எந்தத் துறையும் ஏற்றுக்கொள்ளாமலும் போகும்). உள்ளூர், மாநிலம், தேசம் என்ற பல நிலைகளில் பணிகள் பிரிக்கப்பட வேண்டியுள்ளதாக இருப்பதால், வருமானமும் பிரிக்கப்பட

வரிவிதிப்பு
குறிப்பு

வேண்டியுள்ளதாக இருக்கிறது. எனவே, வரி விதிப்பது, வசூலிப்பது மற்றும் பகிர்வதில் பல அடுக்குகளுக்கு இடையே புரிதல் இருப்பது அவசியம். இந்த புரிதல் பல சமயம் இல்லாமல் போவதால் பல குழப்பங்கள் நேரிடும். கீழ் மேலாகவும் மேல் கீழாகவும் செய்திகள் சரியாக சென்று சேராததை புது அமைப்பு பொருளாதார வல்லுநர்கள் (NEW INSTITUTIONAL ECONOMISTS) முதல்வர்-முடிவர் பிரச்சனை [Principal-Agent Problem] என்பார்கள். இந்தப் பிரச்சனை இருக்கிற அமைப்புகளை ஒருங்கிணைப்பது சிரமம் என்கிறார்கள் பொதுநிதிப் பொருளியலாளர்கள்.

4.5. வரி விதிப்புக்கோட்பாடு(THEORY OF TAXATION)

ஒரு சிறந்த வரி விதிக்கும் அமைப்பினைப் பெறத் தேவையான செய்திகளை இக்கோட்பாடுகள் தருகின்றன.

4.5.1. சமத்துவக்கொள்கை(PRINCIPLE OF EQUITY)

வரிச் சமைப் பகிர்வில் ஒரு சமூக நீதி பின்பற்றப்பட வேண்டும். எல்லா வரி செலுத்துபவர்களும் சமமாக தியாகம் செய்துள்ளது போல் உணர வேண்டும். இந்தியாவில் அரசிடம் இருந்து மாதா மாதம் சம்பளம் பெறுபவர்கள் அதிக வரி செலுத்துவதாகவும் விவசாயம் மற்றும் வியாபாரம் செய்பவர்கள் குறைவாக வரி செலுத்துவதாகவும் சொல்லப்படுகிறது. இதை விவசாயம் மற்றும் வியாபாரம் செய்பவர்கள் மறுப்பதிலும் ஞாயம் இருக்கிறது.

(அ) கிடையானசமத்துவம்(HORIZONTAL EQUITY)

ஒரே மாதிரி உள்ள மக்களுக்கு ஒரே மாதிரியான வரி வசூலிப்பது இது. உதாரணத்திற்கு மாதம் ரூ 20 ஆயிரம் நிகர வருமானம் பெறும் அனைவரும் ஒரே அளவு வரி செலுத்துவது.

(ஆ) செங்குத்தானசமத்துவம்(VERTICAL EQUITY)

வேறு வேறு அளவு வருமானம் பெறுபவர்கள் வேறு வேறு அளவில் வரி செலுத்தவேண்டும். உயர்ந்தளவு வருமானம் பெறுபவர்கள் அதிக அளவு வரியும் குறைந்தளவு வருமானம் பெறுபவர்கள் சிறிய அளவு வரியும் செலுத்தவேண்டும்.

மக்களின் வரி செலுத்தும் திறனை மதிப்பிட எந்த அளவுகோலைப் பயன்படுத்துவது என்பதில் சில பிரச்சனைகள் இருக்கின்றன. வரி செலுத்தும் திறன் நிகர வருமானம் நிகர தலைவீத வருமானம், நிகர தலைவீத சொத்தின் மதிப்பு என பல காரணிகளைப் பொறுத்துள்ளது. இந்தியா போன்று இயங்குகிற நாடுகளில் சரியான புள்ளி விவரங்கள் பெறுவதே பெரிய சாதனையாக உள்ளது. உதாரணத்திற்கு, அன்பு மற்றும் ஆசைத்தம்பி என்பவர்கள் இருவரும் தலா ரூ5 இலட்சம் ஆண்டு வருமானம் பெறுவதால், இருவருக்கும் சமமாக (உ.ம். 10%) வரி விதிக்கவேண்டும் எனச் சொல்லலாம். அன்பு வீட்டில் 5 நபர்கள் இருக்கின்றனர்; ஆசைத்தம்பி குடும்பத்தில் அவர் மட்டுமே இருக்கிறார் என்று வைத்துக்கொண்டால், இருவருக்கும் ஒரே அளவு வரி விதிப்பது ஞாயமா? அன்பு வீட்டில்

வேறெந்த சொத்துக்களும் இல்லை; ஆசைத்தம்பிக்கு10 ஏக்கர் நிலம் உள்ளது என வைத்துக் கொண்டால் இருவருக்கும் சமமாக வரி விதிப்பது ஞாயமா? அன்பு, அரசு பணி மூலம் சம்பளம் பெறுகிறார் (கையூட்டும் இல்லை) என வைத்துக்கொள்வோம்; ஆனால் ஆசைத்தம்பி மிகவும் கடின உழைப்பு மூலம் வருவாய் ஈட்டுகிறார் என்றால், இருவருக்கும் சமமாக வரி விதிப்பது ஞாயமா? இதுபோன்ற இன்னும் பல வினாக்கள் உள்ளன. அந்த வினாக்களுக்கு சரியான விடைகளை அளிக்கத்தான் பொதுநிதிப் பொருளியல் சரியாக கற்க வேண்டும்.

பொதுச்செலவு

குறிப்பு

4.5.2. பலன் இருத்தல் அல்லது பலன் எதிர்பார்த்தல்கொள்கை (BENEFIT OR QUID PRO QUO)

அரசின் நடவடிக்கைகளிலிருந்து மக்கள் பெறுகின்ற பலன்களின் அடிப்படையில் வரி விதிக்க வேண்டும் என்று இக் கொள்கை கூறுகிறது. அதிக பலன் அடைபவர்கள் அதிக வரியும் குறைவான பலன் பெறுபவர்கள் குறைவான வரியும் செலுத்து வேண்டுமாம். இந்த வாதத்தில், அடிப்படையிலேயே பிரச்சனை இருக்கிறது. வரி என்பது எந்தவித எதிர்பார்ப்பும் இல்லாமல் (WITHOUT ANY QUID PRO QUO) கட்டாயமாகச் செலுத்துபட வேண்டிய கட்டணம். எனவே பலனின் அடிப்படையில் வரி செலுத்த வேண்டும் என்கிற வாதம் தவறானதாகும்.

அரசு நடவடிக்கைகள் மூலம் யார் அதிகம் பலன் பெறுகிறார்கள் என்ற வினாவிற்கு பதில் பெறுவது இந்தியாவில் அவ்வளவு எளிதல்ல. முதலாளித்துவ கொள்கைகளைக் கடைப்பிடிக்கும் அரசு ஏழைகளுக்கு அதிகம் செலவு செய்வதாக அரசின் அருகில் இருப்பவர்களும் ஊடகத்தாரும் தொடர்ந்து ஊளையிட்டு வருகின்றனர். ஆனால் கார்ப்பரேட்டுகளுக்கு அரசு அளித்து வரும் இனாம்களும், வாராக் கடன்களும், மானியங்களும் வெளியில் தெரிவதே இல்லை. நம் நாட்டில் வெளியே “சொல்லக்கூடாத பணக்காரர்கள்” (UNMENTIONABLE RICH) என ஒரு வர்க்கம் உண்டு. அந்த வர்க்கம் அரசின் வசதிகள் அனைத்தையும் அனுபவிக்கும்; ஆனால் வரி ஏய்ப்பு செய்யும்; வாங்கிய கடனை திருப்பிக் கட்டாது; வரியைக் கேட்டால் ஊரை விட்டு ஓடி விடுவேன் என அரசையே பயமுறுத்தும்; இந்தியாவில் முதலீடு செய்ய உகந்த சூழல் இல்லை என உளறும். எனவே பலனின் அடிப்படையில் மேல்தட்டு மக்கள் இன்னும் எவ்வளவோ வரிகட்ட வேண்டும். ஆனால் யார் அவர்கள் மேல் வரி விதிப்பது? பூனைக்கு யார் மணிகட்டுவது?

பல அரசின் செயல்களின் பலன்கள் பலதரப்பட்ட மக்கள் குழுக்களால் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. எனவே அவர்களை அடையாளம் காண்பதும் கடினம்; அவர்கள் அனுபவித்த பலனின் அளவை அளப்பதும் கடினம். உதாரணத்திற்கு, காரைக்குடிக்கு அருகில் சாலை போட இடம் கொடுத்தவர்கள் அங்குள்ள மக்கள். ஆனால் அந்த அகன்ற சாலையில் காஷ்மீரைச் சேர்ந்தவர் காரில் வேகமாக செல்கிறார். இதுதான் பொதுநிதிப் பொருளியலின் சுவாரஸ்யமான பகுதி. இப்பிரச்சனைகளுக்கு பதில் தேடுவதற்கு நல்ல புத்தகங்களை மாணவர்கள் வாசிக்கவேண்டும்.

4.5.3. வரி செலுத்தும் திறன் கொள்கை (ABILITY TO PAY OR SACRIFICE PRINCIPLE)

வரி செலுத்தும் திறனை அவரவரின் சொத்து மற்றும் வருவாயினை வைத்து மதிப்பிடலாம். அதற்கேற்றவாறு ஒவ்வொருவரும் வரி செலுத்து வேண்டும். ஜேஎஸ்மில்

வரிவிதிப்பு
குறிப்பு

(J.S.MILL) கூறியுள்ளது போல, சமமான வரி செலுத்துவது எனில் சமமான தியாகம் செய்தல் என்று பொருள். டால்டன் (DALTON) சொன்னது போல, உண்மையான நேரடி வரிச்சுமை அனைவருக்கும் சமமாக இருக்குமாறு பகிர்ந்தளிக்கப்பட வேண்டும். செலிக்மேன் (SELIGMAN) கூறியுள்ளது போல, சமூக நீதி பரவலாக்கும் வகையில் வரிச்சுமை அனைவருக்கும், அவரவர் வரி செலுத்தும் திறனுக்கு ஏற்ப, பகிர்ந்தளிக்கப்பட வேண்டும். மக்களின் மொத்த தியாகம் மீச்சிறு அளவாக இருக்கும் வகையில் வரிகள் விதிக்கப்பட வேண்டும்.

4.5.4. வரி செலுத்தும் திறனின் குறியீடுகள் (INDICES OF ABILITY TO PAY)

வரி செலுத்தும் திறனை அளவிட பொருளியலாளர்கள் இரு அணுகுமுறையைப் பயன்படுத்துகின்றனர்.

I. மன இயல் அணுகுமுறை (SUBJECTIVE APPROACH)

வரிச்சுமை சமமாகப் பரவலாக்கப்பட்டால், வரி செலுத்தும் ஒவ்வொருவரும் சமமாகத் தியாகம் செய்பவர்கள். ஜே.எஸ்.மில் (J.S.MILL) இந்த விளக்கத்தை முதன் முதலில் தந்தார். சம தியாகக் கொள்கையில் மூன்று கருத்துருக்கள் உள்ளன.

(அ) முழு சம தியாகம் (EQUAL ABSOLUTE SACRIFICE)

இக் கொள்கையின் படி, பயன்பாடு இழப்பு (LOSS OF UTILITY) வரி செலுத்தும் அனைவருக்கும் சமமாக இருக்கவேண்டும். எனவே, செல்வந்தர்கள் ஏழைகளைவிட அதிகமாக வரி செலுத்த வேண்டும்.

(ஆ) சம விகிதாச்சார தியாகம்

இக்கொள்கையின்படி, இழந்த பயன்பாட்டை மொத்தப் பயன்பாட்டால் வகுக்கக் கிடைக்கும் விகிதாச்சாரம் வரி செலுத்தும் அனைவருக்கும் சமமாக இருக்கவேண்டும். இழந்த பயன்பாடு என்பதை புரிவதற்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டை எடுத்துக்கொள்வோம். ஒரு செல்வந்தர் ரூ 1000 ஐ தொலைத்துவிடுகிறார். அதேபோல அன்றாடக் கூலிக்கு வேலை செய்பவரும் ரூ 1000 ஐ தொலைத்துவிடுகிறார். இந்த இருவரில் யார் அதிகமாக வருந்துவார்? அதாவது யார் அதிகமாக இழந்ததாக நினைத்து துயரப்படுவார்? அந்த இருவரில் அன்றாடக் கூலிதான் மிகவும் கவலைப்படுவார். ஏனெனில் அவருக்கு அந்த 1000 ரூபாய் என்பது ஒரு நாள் கூலியை விட அதிகமாக இருக்கலாம். அப்படியானால் அந்த ஏழைக்கு ஒரு நாள் உழைப்பு தொலைந்துவிட்டது. ஆனால் செல்வந்தருக்கு 1000 ரூபாய் என்பது சர்வசாதாரணமாக ஒரு TISSUE PAPER சதவீதமாகக் கூட இருக்கலாம். எனவே ரூ 1000 ஐத் தொலைத்த ஏழை அனுபவித்த துயரத்தை, ஒரு வேளை ரூ 20,000 த்தை ஒரு செல்வந்தர் தொலைத்தால் அனுபவிக்கும் வேதனையுடன் ஒப்பிடலாம். அப்படியானால் ஏழைக்கு ரூ 1000 வரி விதித்தால் அந்த செல்வந்தர்மேல் ரூ 20,000 வரி விதிக்க வேண்டும். இவ்வாறாக துயரம் என்பது அனைவருக்கும் சமமாக இருப்பதில்லை. எனவேதான் ஏழை மக்கள் மிகச் சிறிய அளவு செலவு செய்து பிழைப்பை நடத்துகிறார்கள். செல்வந்தர்கள் உயிர் வாழ அதிக பணம் தேவைப்படுகிறது; பணத்தையும் வளங்களையும் செல்வந்தர்கள் அதிகமாக வீணாக்க

வாய்ப்பு இருப்பதால் அவர்கள் மேல் அதிக வரி விதிக்க வேண்டும். செல்வந்தர்கள் அரசு அளிக்கிற வசதிகளையும் வாய்ப்புகளையும் அதிகமாகப் பயன்படுத்துவதால் அவர்கள் அதிகம் வரி செலுத்தவேண்டும்.

பொதுச்செலவு

(இ) சம இறுதிநிலைத்தியாகம்(EQUAL MARGINAL SACRIFICE)

உதாரணத்திற்கு ரூ100 செலவு செய்த ஒருவர் அனுபவித்த துயரத்திற்கும், அவரே ரூ101 செலவு செய்யும் போது அனுபவிக்கும் துயரத்திற்கும் உள்ள வித்தியாசமே இறுதிநிலைத் தியாகம் எனப்படும். இந்த இறுதிநிலைத் தியாகம் வரி செலுத்தும் அனைவருக்கும் சமமாக இருக்கவேண்டும். அப்படி இருந்தால்தான், வரி செலுத்துகிற சமுதாயத்தில் வரி செலுத்தும்போது ஏற்படுகின்ற தியாகம் மிகச் சிறிய அளவாக இருக்கும். எனவே, இதனை மொத்த குறைந்த பட்ச தியாக கொள்கை (LEAST AGGREGATE SACRIFICE PRINCIPLE) என்றும் சொல்லலாம்.

குறிப்பு

ii) பாராபட்சமின்மை அணுகுமுறை(OBJECTIVE APPROACH)

மேலே கூறப்பட்ட அணுகுமுறையில், பணத்தைக் கொண்டே பயன்பாட்டையும் தியாகத்தையும் அளவிடலாம் என்னும் அனுமானம் உள்ளார்ந்து இருந்தது. அது தவறாகவும் இருக்கலாம். எடுத்துக்காட்டாக, ரூ1000 செலவு செய்யும் ஓர் ஏழைக்கும் ஒரு செல்வந்தருக்கும் பயன்பாடு இழப்பாக இருக்கிற அனுபவம் வெவ்வேறாக இருக்கும் எனவும், அது ஏழைக்கு அதிகமாகவும் செல்வந்தருக்கு குறைவாகவும் இருக்கும் என நம்பப்படுகிறது. ஆனால் மிகவும் கருமித்தனமாக வாழ்கின்ற செல்வந்தன் ஒரு ஏழையைப் போலத்தான் நடந்துகொள்வான். அப்படி இருந்தால், ரூ1000 லிருந்து கிடைக்கின்ற பயன்பாடு அந்த செல்வந்தர் மற்றும் ஏழைக்குச் சமமாக இருக்கலாம். இவ்வாறாக பயன்பாடு மற்றும் தியாகம் மன இயல் போடு தொடர்புடையது. இதனை புரிந்துகொள்வதும் அளவிடுவதும் சிரமம். அதனால்தான் சில ஏழைகள் பணக்காரர்களை விட அனாவசியமாக வீணாக பணத்தை விரயமாக்குவார்கள்.

(அ) வருமானம்

ஒருவருக்கு அனைத்து வழிகளிலும் (தொழில், சொத்து, முதலீடு போன்ற) வருகிற வருமானத்தை வைத்து அவருடைய வரி செலுத்தும் திறனை மதிப்பிடலாம்.

(ஆ) சொத்து

செலவு செய்யும் பலருடைய நடவடிக்கைகள் அவர்களுடைய வருமானம் மட்டும் இன்றி சொத்தின் மதிப்பாலும் நிர்ணயிக்கப்படுகின்றன. வருமானம் இன்றி, சொத்துக்கள் அதிகமாக வைத்திருப்பவர்கள் அதிக செலவு செய்யும் வாய்ப்பும் உள்ளது.

(இ) நுகர்வு

வருமானம் மற்றும் சொத்து ஒருவர் அரசை எவ்வளவு சார்ந்துள்ளார் என்பதனை விளக்கும். உதாரணத்திற்கு அரசு அளிக்கும் பாதுகாப்பு வருமானம் மற்றும் சொத்து அதிகமாக வைத்திருப்போருக்கு அதிகமாக தேவைப்படுகிறது. சாலைகளில் படுத்திருக்கும் பிச்சைகாரர்கள் அரசின் பணிகளை அவ்வளவாக பயன்படுத்துவதில்லை. வருமானம் மற்றும் சொத்து போல, அதிகமாக நுகர்வோரும் அரசின் பணிகளை அதிகமாக

வரிவிதிப்பு
குறிப்பு

பயன்படுத்துபவர்களாக இருப்பார்கள். இவ்வாறாக அதிக வருமானம், சொத்து மற்றும் நுகர்வைக் கொண்டவர்கள் அரசின் அதிக பணிகளை அனுபவிப்பதால் அவர்கள் அதிக வரி செலுத்தவேண்டும்; மேலும் அவர்களுக்கு வரி செலுத்தும் திறன் அதிகம் இருப்பதால் அவர்கள் அதிக வரி செலுத்தவேண்டும், மாறாக ஏழைகளுக்கு அரசு ஏதும் செய்வதில்லை (தேர்தல் சமயம் வாக்கு வாங்குவதற்கு செய்வதைத் தவிர). ஏழைகளுக்கு வரி செலுத்தும் திறனும் அதிகம் இல்லை.

4.5.5. பணிகளின் செலவு கோட்பாடு

ஒருவர் தான் அரசிடம் இருந்து பெறுகிற பணிகளுக்கு அரசு எவ்வளவு செலவு செய்கிறதோ அதனை அவர் வரியாகச் செலுத்த வேண்டும் என இக்கோட்பாடு சொல்கிறது. இது வரியின் அடிப்படைக் கோட்பாட்டுக்கு முரணாகும். ஏனெனில் வரி என்பது எந்த வித பலனும் எதிர்பாராமல், அரசுக்கு கட்டாயம் செலுத்தப்பட வேண்டிய கட்டணமாகும். இதில் எந்தவித வரவு-செலவு கணக்கும் வராது. உதாரணத்திற்கு காவல்துறை அளிக்கிற பணிக்காகும் செலவினை எவ்வாறு ஒவ்வொரு மனிதருக்கும் கணக்கிட இயலும்? மொத்த செலவை மொத்த மக்கள் தொகையில் வகுத்தால், ஒரு தொகை கிடைக்கும். அந்தத் தொகையினை எல்லோரிடம் இருந்தும் சமமாக வசூலிப்பது ஞாயமாகுமா? காவல் துறைச் சேவை செல்வந்தர்களுக்கே அதிகம் தேவைப்படுகிறது; அவர்களே அதிகம் பயன்படுத்துகிறார்கள். அப்படி இருக்கையில் செலவினை எவ்வாறு கணக்கிட இயலும்?

பல அவசியப் பணிகளை தனியார் கைகளில் விட்ட பின்னர், இன்று அரசு முன்பிருந்த காவல்துறை அரசாகவே மாறிவருகிறது. மக்கள் நல அரசு மக்கள் விரோத அரசாக மாறிவிட்டால், அரசாங்கத்தை காப்பாற்ற வேண்டிய காவல் மற்றும் பாதுகாப்பு மட்டுமே அரசின் கைகளில் இருக்கும். தற்போது, கல்வி மற்றும் மருத்துவ பணிகளை அரசை விடத் தனியார்களே நன்றாகவும் குறைவான செலவிலும் செய்வதாகக் கூறி, அரசே அவற்றைத் தனியார் வசம் ஒப்படைத்து வருகிறது. அரசு செய்து வந்த பல பணிகளை, அரசு தனியாரிடம் ஒப்படைத்து வருகிறது. இவ்வாறு செய்து வரும்போது செலவை வைத்து வரி செலுத்த வேண்டும் எனும் கருத்து ஒத்துக்கொள்ளப்பட்டால், அரசின் வருமானம் வேகமாகக் குறைந்துவிடும். பின்னர் பாதுகாப்பு மற்றும் காவல் துறைகளைக் கண்காணிக்கக்கூட நிதியில்லாமல் தனியார் வசமோ வெளிநாட்டு முதலாளிகள் வசமோ ஒப்படைக்கவேண்டிய நிலை வரலாம்.

4.6. தாக்கம் சுமை மற்றும் வரிகளை நகர்த்துதல்

(IMPACT, INCIDENCE AND SHIFTING OF TAXATION)

அரசு வரி விதிக்கும் போது, அரசுக்கு யாரோ வரி செலுத்தியாக வேண்டும். யார்மேல் அரசு வரி விதித்ததோ அவரே வரியினைச் செலுத்தலாம். பொதுவாக மக்கள் மிகுந்த திறமைசாலிகளாக இருப்பதால், முடிந்தவரை ஏமாற்றத்தான் முயற்சிப்பார்கள். அப்படிப்பட்டவர்கள் தம் மீதும் விதிக்கப்படும் வரியினை மற்றவர்கள் மீது தள்ளிவிட முயற்சித்து வெற்றியும் கொள்வார்கள். பலர் தாம் வரி செலுத்துவது கூட அறியாமல், ஏதோ

ஒரு வகையில் வரியைச் செலுத்திக்கொண்டு இருப்பார்கள். இப்படிப்பட்டவர்களை எல்லாம் உள்ளடக்கியதே இந்திய தேசம்.

பொதுச்செலவு

(அ) தாக்கம்(IMPACT)

செலிக்மேன் (SELIGMAN) கூறுவதைப் போல, "தாக்கம் என்பது முதல் நிலை சம்பவம் அல்லது நிகழ்வு, நகர்த்துவது என்பது இடைநிலை நடவடிக்கை, சுமை என்பது இறுதியான முடிவு". யாரின் மேல் வரி சட்டபூர்வமாக விதிக்கப்படுகிறதோ அது தாக்கம்.

குறிப்பு

(ஆ) நகர்த்துதல்(SHIFTING)

வரிச் சுமையை ஒருவர் மற்றவர்க்கு நகர்த்தலாம். உற்பத்தியாளர் தம் மீது விதிக்கப்பட்ட வரியை மொத்த வியாபாரிக்குத் தள்ளலாம்; அவர் அதை சில்லறை வியாபாரிக்குத் தள்ளலாம்; அவர் அதை நுகர்வோருக்கு (பொருளை வாங்குவோருக்கு) தள்ளலாம். இவ்வாறு செய்யும் போது ஒவ்வொரு நிலையிலும் சிறிது சிறிதாக விலை கூடிக்கொண்டே வரும். இதற்கு "முன்பு நகர்த்துதல்" (FORWARD SHIFTING). என்று பெயர். மேலே குறிப்பிட்டது பல நிலை முன்பு நகர்த்துதல் ஆகும். உற்பத்தியாளர்கள் நேரடியாக நுகர்வோருக்கு வரியை நகர்த்தினால் "ஒரு நிலை முன்பு நகர்த்துதல்" (SINGLE POINT FORWARD SHIFTING) ஆகும். வாங்குபவர்கள் விற்பவர்களுக்கு வரியை நகர்த்தினால் அது பின் நகர்த்துதல் ஆகும்.

(இ) வரிச்சுமை அல்லது பளு (INCIDENCE)

இறுதியாக வரிப்பணத்தை யார் செலுத்துகிறாரோ அவர் மீதுதான் வரிச்சுமை விழுகின்றது என்று பொருள். சமீபத்தில் (2017 JULY) ஆரம்பிக்கப்பட்ட பண்டங்கள் மற்றும் பணிகள் வரியை (GOODS AND SERVICES TAX சரக்கு மற்றும் சேவை வரி) எடுத்துக்காட்டாகக் கொண்டால், வரியை சுமப்பது மக்கள்; வரியை செலுத்துவது வியாபாரிகள்.

4.7. வரிச்சுமையின் கருத்துக்கள் (CONCEPTS OF TAX INCIDENCE)

வரிச்சுமை பற்றிய மூவரின் கருத்துக்கள் கிடைத்ததுள்ளன. அவற்றை இங்கு காணலாம்.

(அ) டால்டனின் (DALTON) கருத்து

நான்கு வகை வரிச்சுமைகள் பற்றி குறிப்பிடுகிறார்.

(i) நேர்முக மற்றும் (ii) மறைமுக வரிச்சுமை; (iii) பண வரிச்சுமை மற்றும் (iv) உண்மை வரிச்சுமை.

மொத்த நேரடி உண்மை வரிச்சுமை(total direct real tax burden) என்பது வரி செலுத்துவதால் ஏற்படுகிற மொத்த பொருளாதார நலன் இழப்பாகும். எப்படி இழப்பு ஏற்படுகிறது என்பதை அறிவோம். ஒருவர் அவரே அவருடைய பணத்தை அவருக்காகச் செலவு செய்தால் அவர் மிகவும் கவனமுடன் திறனுடன் செயல்படுவார். மாறாக, ஒருவர்

வரிவிதிப்பு
குறிப்பு

மற்றவருடைய

பணத்தை வாங்கி பிறிதொருவருக்குச் செலவு செய்தால், அங்கு விரயம் அதிகமாக இருக்கும். இது போலத்தான் அரசு நடவடிக்கைகளும், யாரோ சிலர் (அரசு), யாரோ சிலரிடம் (வரி கட்டுவோரிடம்) பணத்தை வாங்கி, யாரோ சிலருக்கு (மக்களுக்கு) செலவு செய்யும் போது, நிச்சயம் பண விரயம் இருக்கும். இதனால் இழப்பு ஏற்படும்.

மறைமுக உண்மைச்சுமை (INDIRECT REAL BURDEN) என்பது வரி செலுத்துவதால் ஏற்படும் நுகர்வு மற்றும் சேமிப்பு குறைவாகும்.

வரி விதிப்பின் மொத்த விளைவு என்பது நேர்முக மற்றும் மறைமுக உண்மைச் சுமையாகும் (DIRECT AND INDIRECT REAL BURDEN).

(ஆ) உர்சலா ஹிக்ஸின் (URSULA HICKS) கருத்து

இவர் வரிச்சுமையை பெயரளவுச் சுமை (FORMAL INCIDENCE) மற்றும் சக்தி வாய்ந்த சுமை (EFFECTIVE INCIDENCE) எனப் பிரிக்கிறார்.

பெயரளவுச் சுமை என்பது நேரடி பண வரிச் சுமையாகும் (DIRECT MONEY BURDEN OF A TAX). இது மக்களின் மொத்த நிதியில் எத்தனை சதவீதம் அரசுக்குச் செல்கிறது என்பதைக் குறிக்கிறது.

சக்தி வாய்ந்த சுமை என்பது வரி விதிப்பிற்கு முன்பு இருந்த வருமானம், நுகர்வு மற்றும் வளங்கள் பகிர்வு முறை வரி விதிப்பிற்கு பின்பு எவ்வாறு மாறுகிறது என்பதைப் பொறுத்ததாகும். வரி விதிப்புக்கு முன்பும் பின்பும் உள்ள அனைத்து நிலைகளையும் ஆய்ந்து பார்த்தால்தான் உண்மையான வரிச்சுமையை அறிய முடியும் என்பது அவர் கருத்து.

(இ) மஸ்க்ரேவின்(MUSGRAVE) கருத்து

நிதிநிலைக் கொள்கைகளில் (BUDGETARY POLICIES) மாற்றம் செய்யும்போது எந்த அளவுக்கு தனியார் வருமானப் பகிர்வில் மாற்றம் ஏற்படுகிறதோ அதுவே வரிச்சுமை என மஸ்க்ரேவ் கூறுகிறார். இவர் ஐந்து வகை வரிச்சுமைகளை குறிப்பிடுகிறார். அவை (i) குறிப்பிட்ட வரிச்சுமை (ii) வேறுபாடான வரிச்சுமை (iii) குறிப்பிட்ட செலவுச் சுமை (iv) வேறுபாடான செலவுச் சுமை (v) சமம் செய்யப்பட்ட நிதி நிலைச் சுமை (i) SPECIFIC & (ii) DIFFERENTIAL TAX INCIDENCE, (iii) SPECIFIC & (iv) DIFFERENTIAL EXPENDITURE INCIDENCE, (v) BALANCED BUDGET INCIDENCE). இடப் பற்றாக்குறையின் காரணமாக இவை விளக்கப்படவில்லை.

4.8. வரி நகர்த்துதல் மற்றும் வரிச்சுமைகோட்பாடுகள்

(THEORIES OF TAX SHIFTING AND INCIDENCE)

(அ) குவிப்புக் கோட்பாடு(CONCENTRATION THEORY)

இக்கோட்பாட்டின்படி, பல வகையான வரிகளைத் தவிர்க்க வேண்டும். இதை முன்மொழிந்தவர்கள் இயற்கை வாதிகள் (PHYSIOCRATS) ஆவர். 18 ஆம் நூற்றாண்டில்

நிலம் ஒன்றே பிரதானமான சொத்தாகவும் விவசாயம் ஒன்றே பிரதானமான தொழிலாகவும் இருந்ததால், அதன் மீது மட்டுமே வரி விதித்தால் போதும் என்றார்கள் அவர்கள். விவசாயத்தின் வருவாய் மீது மட்டும் வரி விதித்தாலே அரசுக்கு போதுமான வருவாய் கிடைக்கும் (அப்போது அரசு பாதுகாப்பு மற்றும் காவல் பணிகளை மட்டும் செய்து வந்ததால்) என்பதும், அதன் மூலம் மறைமுகமாகவோ நேர்முகமாகவோ அனேக மக்கள் வரி செலுத்துவார்கள் என்பதும் அவர்கள் கருத்து. ஆனால் அது சரியாகத் தோன்றாது. மால்தஸ் காலத்தில் மக்களும், ரிக்கார்டோ காலத்தில் நிலமும், கார்ல்மார்க்ஸ் காலத்தில் முதலும் மூலதனங்களும் மிகப் பெரும் உற்பத்திக் காரணிகளாக இருந்தன. ஆனால் சமீப காலங்களில் மூளையை வைத்தே நிறைய சம்பாதிக்கும் தொழில் முனைவோர்கள் வந்து கொண்டு இருக்கின்றனர். இந்நிலையில், விவசாயம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகச் சுருங்கி வந்து விவசாயிகள் தற்கொலை செய்து கொள்ளும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டுள்ளார்கள். இச்சூழலில் இயற்கைவாதிகள் கருத்து பொருந்தாமல் போகும் என்பதைப் புகலவும் வேண்டுமோ?

பொதுச்செலவு

குறிப்பு

(ஆ) சிதறிப்பரவுதல் கோட்பாடு (DIFFUSION THEORY)

இன்றைக்கு விதிக்கப்படும் வரிகள், பல நிலைகளில் பலவாறாக நகர்த்தப்பட்டு, சிறுசிறு கூறாகி, சமுதாயம் முழுக்க வியாபித்து, அனேகமாக அனைவரும் அவர் அவரின் சக்திக்கு ஏற்ப சிறு சிறு தொகையாக வரி செலுத்துமாறு அமைந்துள்ளன என்பது இக்கோட்பாட்டின் கருத்து ஆகும். மேன்ஸ்ஃபீல்ட் மற்றும் கேனார்ட் (MANSFIELD AND CANARD) போன்ற ஃப்ரென்ச் (FRENCH) பொருளியலாளர்களால் இக்கோட்பாடு விளக்கப்பட்டு உள்ளது. மேன்ஸ்ஃபீல்ட் இக்கருத்தை ஓர் அழகான உதாரணம் மூலம் விளக்கியுள்ளார். அவர் கூறுவதாவது; வரி என்பது ஒரு நீர் நிறைந்த குளத்தின் மேற்பரப்பில் விழுகின்றன பெரிய கல்லைப் போன்றது. கல் விழுந்த புள்ளியில் இருந்து வட்ட வட்டமாக அலைகள் உருவாகி சிறு சிறு அலைகளாக கரையை வந்து சேரும். அந்தக் கல்லைப் போன்றதுதான் வரி. வரி விதிக்கப்பட்டு அது அனைத்து பகுதியினரையும் வியாபிக்கும் போது யாரும் வரி கட்டுவதில்லை இருந்து விலகிவிட இயலாது. வரி சிறிது சிறிதாக நகர்ந்து, அனைவரும் அவரவர் தகுதிக்கு ஏற்ப வரி செலுத்தும் போது ஒரு சமநிலை (EQUILIBRIUM) ஏற்படும்.

கேனார்ட் வரிப்பணம் வசூலிப்பதை சிரை என்னும் இரத்தக் குழாயில் ஓர் ஊசியை இறக்கி இரத்தம் உறிஞ்சுவதுடன் ஒப்பிடுகிறார். ஒரு இரத்தக் குழாயில் இருந்து மட்டும் இரத்தத்தை எடுத்தாலும், இரத்த இழப்பு உடல் முழுக்க உணரப்படுகிறது, உடல் ஒரு சமநிலையில் இருக்கிறது.

மேன்ஸ்ஃபீல்ட் மற்றும் கேனார்ட் கூறியது உண்மையானாலும் அனைத்து வரிகளும் அவ்வாறு சமூகத்தின் அனைத்து பிரிவினரையும் சரியாக வியாபிப்பதில்லை என்பதும் உண்மையே. அதனால்தான் வெவ்வேறு வகையான வரிகள் விதிக்கப்படுகின்றன. கேனார்ட் புதிய வரிகள் நல்லதல்ல என்கிறார்.

4.9. வரிச்சுமைபற்றிய நவீன கோட்பாடு (MODERN THEORY OF INCIDENCE)

டால்டனால்தான் (DALTON) உருவாக்கப்பட்டு செலிக்மேன் மற்றும் எட்ஜ்வொர்த்தால் (SELIGMAN and EDGEWORTH) ஆதரிக்கப்பட்ட கோட்பாடு இது. இக்கோட்பாட்டின்படி,

வரிவிதிப்பு
குறிப்பு

உபரி (SURPLUS) மீதுதான் வரி விதிக்கப்பட வேண்டும். வரி உற்பத்திச் செலவுடன் சேர்ந்து விலைகள் அதிகரிக்கும் எனக் கோட்பாடு கூறுகிறது. வரியை நகர்த்துவது மூலம் விலை உயர்கிறது.

யாரால் வரியை நகர்த்த முடியும், யார் வரி பளுதைத் தாங்குவார்கள், என்பது தேவை மற்றும் அளிப்புக் கோடுகளின் நெகிழ்வுத் தன்மையைப் பொறுத்தே அமைகிறது. அத்துடன் விளைவு விதிகள் (LAWS OF RETURNS) மற்றும் அங்காடி அமைப்பு ஆகியவையும் வரிச்சுமையை நகர்த்துவதை நிர்ணயிக்கின்றன.

4.10. தேவை மற்றும் அளிப்பு நெகிழ்வுகள் (ELASTICITY OF DEMAN AND ELASTICITY OF SUPPLY)

பொருட்களை விற்பவர் எந்த அளவுக்கு வரிச்சுமையை நுகர்வோர் பக்கம் நகர்த்த முடியும் என்பதற்கு டால்டன் (DALTON) ஒரு சூத்திரம் வழங்கியுள்ளார். அது; அளிப்பு நெகிழ்ச்சி / தேவை நெகிழ்ச்சி. இந்த விகிதாச்சாரத்தில்தான் வாங்குவோருக்கும் விற்போருக்கும் இடையில் வரிச்சுமை பகிர்ந்துகொள்ளப்படும்.

சுருங்கக் கூறின் யார் நெகிழ்ச்சியற்றவராக இருக்கிறாரோ அவர் அதிக வரிச்சுமையைப் பெறுபவார். மிக நெகிழ்ச்சியாக இருந்தால் வரிச்சுமை குறையும். அளிப்புக்கோடு நெகிழ்ச்சியற்றதாக இருந்தால் விற்பவருக்கு அதிக சுமை இருக்கும். தேவைக்கோடு நெகிழ்ச்சியற்றதாக இருந்தால் வாங்குபவருக்கு அதிக சுமை இருக்கும்.

தேவை நெகிழ்ச்சி அளவற்றது; அளிப்பு நெகிழ்ச்சி பூஜ்யம் என இருந்தால் முழு வரிச்சுமையும் விற்பனையாளர் மேல்தான்.

தேவை நெகிழ்ச்சி பூஜ்யம்; அளிப்பு நெகிழ்ச்சி அளவற்றது என இருந்தால் முழு வரிச்சுமையும் வாங்குபவர் மேல்தான்.

தேவை நெகிழ்ச்சி = அளிப்பு நெகிழ்ச்சி என இருந்தால், வரிச்சுமை சமமாக இருவருக்கும் பங்கிடப்படும்.

தேவை நெகிழ்ச்சி < அளிப்பு நெகிழ்ச்சி எனில் அதிக வரிச்சுமை

வாங்குபவர் மேல் தேவை நெகிழ்ச்சி > அளிப்பு நெகிழ்ச்சி எனில் அதிக வரிச்சுமை விற்பவர் மேல். அதிக நெகிழ்ச்சி எனில், குறைவான சுமை. நெகிழ்ச்சியின் அளவும் சுமையின் அளவு எதிரிடையாக உள்ளது.

4.11. வரிச்சுமையும் சந்தை அமைப்பும்

(அ) முழுப் போட்டி (perfect competition)

சந்தை அமைப்பைப் பொறுத்து தேவைக் கோட்டின் நெகிழ்ச்சி இருக்கும். முழுப் போட்டி நிலவினால் அங்கு தேவைக் கோடு எல்லையற்ற நெகிழ்வினைக் கொண்டு

இருக்கும். போட்டி குறைவாக (imperfect) அல்லது இல்லாத (monopoly) அங்காடிகளில் தேவைக்கோடு சிறிது நெகிழ்வினைக் கொண்டு இருக்கும். சந்தை அமைப்புடன், கால அளவும், பொருளின் இயல்பும் வரிச்சுமையை புரட்டுவதை நிர்ணயிக்கும். மிகக் குறுகிய காலமாக இருந்து பொருளும் எளிதில் வீணாகக் கூடியதாக (PERISHABLE) இருந்தால் விற்பனையாளர் வரிச்சுமையைப் புரட்ட இயலாது. சிறிது கால அவகாசம் இருந்தால் விற்பனையாளர் வரியை விலையுடன் சேர்த்து வரிச்சுமையை நுகர்வோர் தலையில் கட்டிவிடுவார். மிக நீண்ட காலம் ஒரு பொருள் கெடாமல் இருக்குமானால், சொல்லவே வேண்டியதில்லை; பொருள்களை வாங்குவோர் தலையில் வரிச்சுமையை ஏற்றிவிடுவார், விற்பனையாளர்.

பொதுச்செலவு

குறிப்பு

(ஆ) முற்றுரிமைச்சந்தை (MONOPLY MARKET)

இங்கு ஒரே ஒரு விற்பனையாளர் மட்டும் இருப்பார்; பதலீடுகள் (SUBSTITUTES) இருக்காது. எனவே வரிச்சுமையை எளிதாக நுகர்வோருக்கு தள்ளிவிடலாம். மொத்தமான (LUMPSUM) வரியாக இருந்தால் விற்பனையாளரே வரியைச் செலுத்தவேண்டி இருக்கும். பிற வகை வரிகளாக (Ad valorem Tax or Specific Tax) இருந்தால், தேவை நெகிழ்ச்சியைப் பொறுத்து வரிச்சுமை நிர்ணயிக்கப்படும்.

(இ) நிறை குறைப் போட்டி (MONOPOLISTIC COMPETITION OR IMPERFECT MARKET).

இங்கு பொருள்கள் சிறு சிறு வித்தியாசங்களுடன் விற்பனை செய்யப்படும். விற்பனையாளர்கள் தம் பொருட்களை சிறிது வேறுபடுத்தி, தேவைக் கோட்டின் நெகிழ்ச்சியைக் குறைத்து, நுகர்வோர் தலையில் வரிச்சுமையை ஏற்றிவிட முயன்று கொண்டே இருப்பார்கள். பொருட்கள் வேறுபடுத்தப்படாவிட்டால் (NOT DIFFERENTIATED) தேவைக்கோடு சற்று அதிக நெகிழ்வுடன் இருக்கும்; நுகர்வோரின் மேலான வரிச்சுமை குறையும்.

4.12. வரிச்சுமையை நகற்றுவதை நிர்ணயிக்கும் காரணிகள் (FACTORS DETERMINING THE PROCESS OF SHIFTING TAX INCIDENCE)

மேலே குறிப்பிடப்பட்ட காரணிகளைத் தவிர்த்து இன்னும் சில காரணிகள் வரிச்சுமையை நகர்த்தும் செயல்முறையை நிர்ணயிக்கின்றன. அவை ;

(அ) விலையைக் கூறும் முறை	(ஆ) வரி வீதம்
(இ) அங்காடி அமைப்பு	(ஈ) பதலீடுகள் கிடைப்பது
(உ) சந்தையின் விஸ்தீரணம்	(ஊ) கால அவகாசம்
(எ) பொதுவான பொருளாதாரச் சூழல்	(ஏ) நுகர்வோரின் அனுபவம்
(ஐ) அரசின் பொதுவான கொள்கைகள்	

4.13. வரி செலுத்தும் திறன் (TAXABLE CAPACITY)

அரசு தான் செய்ய வேண்டிய முக்கிய கடமைகளை (பொது நலன், கல்வி, மருத்துவம்) விட்டு விட்டு வேறேதேதோ வேலைகளைச் செய்துவருகிறது. எனவே, அரசு அதிக வருமானம் பெருக்க வேண்டிய

வரிவிதிப்பு
குறிப்பு

நிர்ப்பந்தத்தில் உள்ளது. அதற்காக அதிக வரி வசூலிக்க ஆரம்பித்தால் மக்களின் உழைக்கும் ஆர்வம் குறைந்து அரசுக்கு வரி மூலம் வரும் வருமானம் குறைந்துவிடும். வரி செலுத்தும் திறனை நிர்ணயிக்கும் சில காரணிகளை இங்கு காணலாம்.

தேசிய வருவாய் மற்றும் சொத்து; மக்கள் தொகை அளவு; மக்களின் வாழ்க்கைத் தரம்; பொதுச் செலவின் இயல்பு; மக்களின் மன இயல்பு; பொருளாதார வளர்ச்சியின் நிலை; வாணிபச் சூழல்; அரசியல் நிலைமை; பொதுநிதி, பணவியல் மற்றும் வருமானக் கொள்கைகள்; வரி அமைப்பு; வாணிபச் செலுத்து நிலை; வெளிநாட்டு மூலதன வரவு; தொழில் நுட்ப வளர்ச்சி; உற்பத்தி முறைகள்

4.14. வரி விதிப்பு தொடர்பான சில கருத்துருக்கள்

(SOME CONCEPTS RELATED WITH TAXATION)

- (அ) வரி நடுநிலை (ஆ) வரி வீத அமைப்பு
(இ) அதிகச் சுமை (ஈ) நிர்வாக நெகிழ்வு
(உ) வரி விதிப்பு நெகிழ்வு (ஊ) லேஓபர் வளைகோடு

இவற்றின் விளக்கங்கள், இடமின்மையால், இங்கு தரப்படவில்லை ஆனாலும் தெரிந்து கொள்வது நல்லது.

4.15. வரி விதிப்பின் விளைவுகள்

வரிச் சுமை என்பது நேரடியாக விழும் பணச்சுமையைக் குறிக்கிறது. விளைவு என்பது வரி விதிப்பால் உற்பத்தி, நுகர்வு, சேமிப்பு, முதலீடு, பகிர்வு ஆகியவற்றில் ஏற்படும் மாற்றங்கள் ஆகும். சமூக பொருளாதார நோக்கங்களை அடைய, விலைகள் உயராமல் இருக்கச் செய்ய, வாணிபச் சூழல்களைத் தவிர்க்க, பொருளாதார மேம்பாட்டை அதிகரிக்க வரி விதிப்பினைப் பயன்படுத்தலாம். வரி விதிப்பு சில சமயம், சிலருக்கு மோசமான விளைவுகளையும் தரலாம். மிகக் குறைவான தீய விளைவுகளையும் மிக அதிக நல்ல விளைவுகளையும் கொண்ட வரி விதிப்பே சிறந்த வரி விதிப்பு முறை என டால்டன் (DALTON) குறிப்பிடுகிறார். உற்பத்தி, பகிர்வு மற்றும் சில நடவடிக்கைகளில் வரி விதிப்பின் விளைவுகளை இங்கு காண்போம்.

4.16. உற்பத்தி மீதான வரி விதிப்பின் விளைவுகள் (EFFECTS OF TAXATION ON PRODUCTION)

டால்டன் (DALTON) இந்த விளைவுகளை மூன்றாகப் பிரிக்கிறார். (அ) உழைப்பு, சேமிப்பு மற்றும் முதலீடு ஆகிய திறன்கள் மேலான விளைவுகள் (ஆ) உழைப்பு, சேமிப்பு, மற்றும் முதலீடு ஆகியவற்றின் மீதான விருப்பத்தின் மேலான விளைவுகள்.

(இ) நிறுவனங்களுக்கும் இடங்களுக்கும் வளங்களை பிரித்துக் கொள்வது மீதான விளைவுகள்.

பொதுச்செலவு

(அ) உழைப்பு, சேமிப்பும் மற்றும் முதலீடு ஆகிய திறன்கள் மேலான விளைவுகள்

வரி வசூல் என்பது அரசின் வாங்கும் சக்தியை அதிகரிப்பது; தனி நபர்களின் வாங்கும் திறனைக் குறைப்பது. எனவே, மக்களின், வருமானம் நுகர்வு, சேமிப்பு போன்றவை குறையும். எனவே அவர்களின் உழைக்கும் திறனும் குறையலாம்; வாழ்க்கைத்தரமும் குறையலாம். குறைவான வருமானம் ஈட்டும் குடும்பங்களுக்கு இது உண்மையாக இருக்கலாம். ஆனால் செல்வந்தர்களுக்கு வரி ஒரு பெரிய பாதிப்பை உருவாக்காமல் போகலாம்.

குறிப்பு

புகையிலை, மதுபானங்கள், போதைப்பொருள்கள் மீதான வரி மக்களுக்கு உதவலாம். அவற்றின் மீதான வரி விலையைக் கூட்டி தேவையைக் குறைக்கும் என்ற அனுமானத்தில் இவ்வாறு கூறப்படுகிறது. ஆனால், அவற்றின் பழக்கத்திற்கு அடிமையானவர்களின் உற்பத்தித் திறனை வரிகள் உயர்த்தாமலும் இருக்கலாம்.

ஆனாலும், இந்த வரிப் பணத்தை வைத்து அரசு பொது மக்களுக்கு நல்ல பயனுள்ள செயல்களைச் செய்தால், மக்களின் உழைக்கும் திறன், வருமானம், நுகர்வு, சேமிப்பு ஆகியவை உயரலாம்.

(ஆ) உழைப்பு, சேமிப்பு மற்றும் முதலீடு ஆகியவற்றின் விருப்பம் மீதான விளைவுகள்.

மேலே கூறப்பட்ட விருப்பங்களை வரியின் அளவு மட்டுமின்றி மக்களின் மன இயல்பும் பாதிக்கின்றன.

(i) வரிகளின் இயல்பு

சில வரிகள் (TAX ON WINDFALL GAINS, TAX ON MONOPOLY, INHERITANCE TAX etc.) மக்களின் மேலே கூறப்பட்ட விருப்பங்களைப் பாதிக்கமாட்டா. ஆனால் தனி நபர்களின் வருமானத்தின் மீதான வரி மேலே கூறப்பட்ட விருப்பங்களை பாதிக்கலாம்.

(ii) வரி செலுத்துவோரின் மன இயல்பு

வரி விதிக்கப்படும் செய்தியைக் கேட்ட உடனேயே சிலரிடம் மன மாற்றம் காணப்படலாம். வரி செலுத்துவோரின் மனமாற்றம் அவர்கள் வருமான அளவையும் பொறுத்து அமையும்.

(இ) வளங்களைப் பிரித்துக்கொள்ளும் விளைவுகள்

இருக்கிற பற்றாக்குறையான ஆனால், பலவற்றிற்கும் பயன்படக்கூடிய வளங்களைச் சரியான முறையில் பிரித்துச் செலவிடுவது அவசியம். ஜே.எம்.கீன்ஸ் (J.M.KEYNES) 1930 களின் அமெரிக்கப் பொருளாதார பெருமந்தத்திலிருந்து விடுபட சரியான பொது நிதிக் கொள்கை அவசியம் என அவருடைய "THE GENERAL THEORY"

என்னும் புத்தகத்தில் எழுதியுள்ளார். அது முதல், வரி விதிப்புக் கொள்கைகளின் முக்கியத்துவம் சற்று அதிகமாக உணரப்பட்டுள்ளது. இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பின்பு, பணவீக்கம் உயர்வாகக் காணப்பட்டபோது, பணவியல் கொள்கையின் முக்கியத்துவத்தை மில்டன் ஃப்ரைட்மேன் (MILTON FRIEDMAN) விளக்கியுள்ளார்.

வரி விதிப்பு மூலம் வளங்களைச் சரியான செயலுக்குப் பிரித்து அளிக்க இயலும். உதாரணத்திற்கு, புகையிலை, மது மற்றும் போதைப் பொருள்களின் மீது அதிக வரி விதித்து, அவற்றின் பயன்பாட்டைக் குறைத்து, உற்பத்தியைக் குறைத்து, அவற்றிற்கு பயன்படும் உழைப்பு, மூலதனம் ஆகியவற்றை மக்களுக்கு நல்ல வழிகளில் பயன்படும் பொருள்களின் உற்பத்திக்குப் பயன்படுத்தலாம். அதுபோல, பிற்படுத்தப்பட்ட பகுதிகளில் தொழில் நிறுவனங்களைத் தொடங்கவும் தேவையற்ற தொழில்களை மூடவும் வரி விதிப்பின் மூலம் செய்யலாம்.

4.17 பகிர்வின் மீதான வரி விதிப்பின் விளைவுகள்

அரசின் பெரும் பொருளியல் நோக்கங்களில் ஒன்று பகிர்வு நீதியாகும். (DISTRIBUTIVE JUSTICE) அதாவது ஒரு நாட்டின் வளர்ச்சியால் கிடைத்த பயன்கள் சமூகத்தில் உள்ள அனைவருக்கும் சமமாக சென்று சேர வேண்டும்; வருமானப் பகிர்வை சரியாகச் செய்து வருமானம் மற்றும் சொத்து ஏற்றதாழ்வுகள் வந்து விடாமல் இருக்க வேண்டும். இப் பணிகளை வரி விதிப்பின் மூலம் நிறைவேற்றலாம் என நம்பப்படுகிறது. இப்போது நடைமுறையில் அவ்வாறு இல்லை என்பது அனைவரும் அறிந்த செய்தியே. அதிக வருமானம் மற்றும் சொத்து உள்ளவர்கள் பொருளாதார கொள்கை வடிப்பதிலும் நடவடிக்கைகளிலும் அதிகமாக பங்கு பெறுகிறார்கள்; அதுபோலவே, பொருளாதார வளர்ச்சியின் பலனையும் அதிகம் அடைகிறார்கள். அவ்வாறு இல்லாதவர்கள் பொருளாதாரத்தில் பின் தங்கி இருக்கின்றனர்; அதுபோல பொருளாதார வளர்ச்சியின் பலன்களை உரிய அளவு பெற முடியாதவர்களாகவும் இருக்கின்றனர்.

பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகளைக் குறைக்கின்ற வரி விதிப்பு முறையே சிறந்தது என பலரும் கூறுகின்றனர்; டால்டன் (DALTON) அதனைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். செல்வந்தர்களிடம் உள்ள மிகுதியான வருமானத்தை அரசு பெற விரும்புவதுடன், அதனை சமூக நலனுக்காகச் செலவு செய்து அடித்தளத்தில் உள்ள மக்களும் மேம்பாடு அடைய முயற்சிக்க வேண்டும்; மது மற்றும் வேறு சில போதைப் பொருட்களுக்கே வருமான முழுவதையும் செலவிடக்கூடாது. வளர்வீத வருமான வரி (நம் நாட்டில் உள்ளது போல) ஏற்றத்தாழ்வை குறைக்கலாம். ஆனால் நம் நாட்டில் மட்டும் இன்றி, பல நாடுகளில் கடந்த 400 ஆண்டுகளாக பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வு அதிகரித்துக்கொண்டே இருக்கிறது என தாமஸ் பிக்கெட்டி (THOMAS PIKTTY) தன் ஆம்21 நூற்றாண்டில் மூலதனம் (CAPITAL IN THE TWENTY-FIRST CENTURY) என்ற நூலில் எழுதியுள்ளார். நம் நாட்டில் உலக அளவிலான பணக்காரர்களின் எண்ணிக்கை உயர்ந்து கொண்டே செல்கிறது; அதே சமயம், பிச்சைகாரர்களின் எண்ணிக்கையும் சேரி மற்றும் சாலையோரம் பிழைப்பு நடத்தும் ஏழை உதிரிப்பு மக்களின் எண்ணிக்கையும் உயர்ந்து கொண்டே செல்கிறது.

நேர்முக வரிகள் (உ.ம். வருமான வரி) ஏழைகளை அவ்வளவாக பாதிக்காது; ஆனால் மறைமுக வரிகள் (உ.ம்.G.S.T) ஏழைகளாலும் செலுத்தப்படுகின்றன. ஏழைகள் அதிகம் பருகும் மதுபானங்களில் உயர்ந்த அளவு வரி (30%.G S T) விதிக்கப்படுகிறது. இது சரியா தவறா என்ற வாதம் அவசியம். செல்வந்தர்கள் பயன்படுத்தும் தங்கத்திற்கு வெறும் 3% GSTயே விதிக்கப்படுகிறது. இதில் என்ன ஞாயம் இருக்கிறது? செல்வந்தர்கள் பயன்படுத்தும் அத்தியாவசியமற்ற பொருட்களின் மேல் அதிகமாக வரி விதிக்க வேண்டும். அவ்வாறு செய்து அப்பொருட்களின் நுகர்வைக் குறைத்தால்தான் அத்தியாவசியப் பொருட்கள் உற்பத்தி செய்யத் தேவையான மூலப் பொருட்களும் இடு பொருட்களும் கிடைக்கும்.

ஆனால் நம் நாட்டில் செல்வந்தர்கள் மேல் (அதிக) வரி விதித்தால் அவர்கள் பணத்தை அள்ளிக்கொண்டு வெளிநாடுகளுக்கல்லவா ஓடி விடுகிறார்கள். பல தனியார் நிறுவனங்கள் காணாமல் போய்க்கொண்டு இருப்பதன் இரகசியம் அனைவரும் அறிந்ததுதானே. எனவே வரி விதிப்பு பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகளைக் குறைக்கும் ஓர் ஆயுதம் என்று சொன்னாலும், வரி ஏய்ப்பு இருக்கும் வரை வரி விதிப்பு அதன் இலட்சியங்களை அடைய முடியாது.

பொதுச்செலவு

குறிப்பு

4.18. பொருளாதார உறுதிநிலையில் (STABILITY) வரி விதிப்பின் விளைவு

பொருளாதார ஸ்திரத்தன்மை (STABILITY) என்பது பொருளாதார ஏற்ற இறக்கங்கள் இல்லாதிருப்பதைக் குறிக்கிறது. பணவீக்கம், பணவாட்டம், மந்தம், உயர்வு, தாழ்வு போன்றவை ஸ்திரத்தன்மையற்ற நிலையைக்காட்டும். வரி விதிப்பின் மூலம் (ஒரே சீரான வளர்ச்சியைக் கொண்டு வர இயலும்.

பணவீக்க காலத்தின் போது விலைகள் உயர்ந்து கொண்டே போகும். இருப்பினும் செல்வந்தர்கள் கையில் அதிக பணம் இருப்பதால் விலையைப் பற்றி கவலை கொள்ளாமல் அதிக பொருட்களை வாங்கிக்கொண்டே இருப்பார்கள். இதனால் இன்னும் விலை விஷம் (POISON) போல் அதிகமாக ஏறும். பாவம் ஏழைகள் அவற்றை வாங்க இயலாமல் தவிர்ப்பார்கள். எனவே, அந்த சமயம் அதிக வரி விதித்து செல்வந்தர்களின் வாங்கும் சக்தியைக் குறைக்க வேண்டும். பிறகு விலை உயராமல் தடுக்கப்படும். அது போல ஏழைகளின் வாங்கும் சக்தியைக் குறைக்க மறைமுக வரிகளை (உ.ம்.GST) உயர்த்த வேண்டும். இதனால் ஏழைகளின் வாங்கும் சக்தியை குறைத்து விலை உயர்வைக் கட்டுப்படுத்தலாம்.

விலைகள் சரிந்து கொண்டு செல்வதும் நல்லதல்ல. விலைகள் குறைவதால் உற்பத்தியும் இருப்பு வைப்பதும் தவறாகக் கூடத் தோன்றலாம். எனவே அரசு விலைகள் குறைவதைத் தடுத்து நிறுத்த வேண்டும். அதற்குத் தேவையை அதிகரிக்க வேண்டும். அதற்கு வரிகளைக் குறைத்து மக்களின் வாங்கும் சக்தியை அதிகரிக்க வேண்டும். இழப்பு ஏற்படும் போது உற்பத்தியாளர்களுக்கு வரி விலக்கு அல்லது மானியங்கள் அளிக்கலாம்.

4.19. இந்தியாவில் பிரபலமான வரிகள்

பொதுவாக வரிகள் மூன்று வகைகளாக பிரிக்கப்படுகின்றன. அவை; (1) வருமானம் மற்றும் செலவு மீதான வரிகள் (2) சொத்து மற்றும் மூலதனம் மீதான வரிகள் (3) சரக்குகள் மற்றும் பண்டங்கள் (பணிகள், சேவைகள்) மீதான வரிகள்.

வரிவிதிப்பு
குறிப்பு

4.19.1 வருமானவரி

ஆண்டு வருமானத்தின் மீது இவ்வரி கணக்கிடப்படுகிறது. நிதி ஆண்டு 2018-19 ஆக இருந்தால் கணக்கிடப்படும் ஆண்டு (ASSESSMENT YEAR) 2019-20 ஆகும். நம் நாட்டில் 1857 ல் சிப்பாய் கலகம் நடந்ததால், அரசின் செலவு அதிகமாகியது. எனவே சர் ஜேம்ஸ் வில்சன் (SIR JAMES WILSON) வருமான வரியை இந்தியாவில் அறிமுகப்படுத்தினார். பிறகு அது நிரந்தரமாக ஆகிவிட்டது. 1939ல் வரியின் வீதம் பல படிகளின் அடிப்படையில் (SLAB) மாற்றப்பட்டது.

வரி ஏய்ப்பையும் வரி தவிர்ப்பையும் நிறுத்துவதற்காக, 1947ல், சுதந்திரத்திற்குப் பின்னர், இந்திய அரசு வருமான வரி ஆய்வுக் குழு (INCOME TAX INVESTIGATION COMMISSION) ஒன்றை அமைத்தது. இக்குழு 1948ல் அறிக்கையை வெளியிட்டது. இக் குழுவின் பல பரிந்துரைகள் வருமான வரி (திருத்த) சட்டம் 1953 கொண்டிருந்தது. வருமான வரிச் சட்டம் 1961, பல திருத்தங்களுடன் இந்திய வருமான வரியின் அடிப்படையாக உள்ளது.

இந்திய வருமான வரி விதிப்பின் குறிப்பிடத்தக்க அம்சம் என்னவெனில், வருமான வரியின் மூலம் நடுவன அரசுக்கு வருகிற வருவாயின் பெரும்பகுதியை (சுமார் 30%) மாநில அரசுகளுக்கு (நிதிக் குழுவின் பரிந்துரையின்படி) பகிர்ந்தளிப்பது ஆகும்.

4.19.2. கார்ப்பரேஷன்வரி

வியாபாரக் குழுமங்களின் (CORPORATE BUSINESS) வருமானத்தின் மீது விதிக்கப்படும் வரியாகும் இது. இந்தியாவில் இது முதல் உலகப்போருக்குப் பின்பு அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. இது கம்பெனிகளால் செலுத்தப்படுகிறது. பங்குதாரர்கள் இலாப ஈவின் (DIVIDEND) மேல் செலுத்துகிற வரியிலிருந்து இது வேறுபட்டது. எல்லா செலவுகளையும் கழித்த பின்னர் உள்ள நிகர இலாபத்தின் மீது இந்த வரி விதிக்கப்படுகிறது. இவ்வரியின் மூலம் கிடைக்கிற மொத்த வருமானத்தையும் மைய அரசே எடுத்துக் கொள்ளும்; மாநில அரசுகளுக்கு இதில் பங்கு இல்லை.

அரசு வணிகக் குழுமங்களுக்கு பல வசதிகள் செய்து கொடுக்கின்றது; சாலைப் போக்குவரத்து, தொடர்வண்டி போக்குவரத்து, மின்சாரம், நிலம், நீர் ஆகியவற்றை கார்ப்பரேட்டுகள் குறைந்த விலையில் அரசிடம் இருந்து பெற்று, மிக அதிகமாகவே பயன்படுத்துகின்றன. சாதாரண மக்களை விட அதிகமாக கார்ப்பரேட்டுகள் அனுபவிக்கின்றன. அதற்காகதான் இந்த வரி விதிக்கப்படுகிறது. ஆனால் கார்ப்பரேட்டுகள் இந்த வரியை அவர்களின் சரக்குகளின் விலையுடன் சேர்த்து வைத்து, அப்பொருட்களை வாங்குபவர்களின் தலையில் ஏற்றிவிடுவார்கள். இவ்வாறாக, இறுதியாக கார்ப்பரேஷன் வரியின் சுமையை பொதுமக்கள்தான் சுமக்கின்றனர்.

4.19.3. செலவு வரி

நிக்கோலஸ் கால்டரின் (NIHOLAS KALDOR) பரிந்துரையின் படி இந்தியாவில் 1958ல் இவ்வரி விதிக்கப்பட்டது. அனாவசியமான நுகர்வையும் வரி ஏய்ப்பையும்

குறைக்கும் நோக்கத்தோடு இவ்வரியை அவர் பரிந்துரை செய்தார். இது வருமான வரியைவிட எளிது என்றார். 1962ல் இவ்வரி விதிப்பு நிறுத்தி வைக்கப்பட்டது. பின்பு 1964 ல் திணிக்கப்பட்டு, 1966ல் விலக்கப்பட்டு, 1987ல் இவ்வரி விதிக்கப்பட்டது.

பொதுச்செலவு

4.19.4 மூலதனப் பரிமாற்றம் மற்றும் சொத்துக்களின் மேலான (TAXES ON CAPITAL TRANSACTIONS AND PROPERTY)

குறிப்பு

இவ்வகையில் பண்ணை வரி (ESTATE), செல்வ வரி (WEALTH), நன்கொடை (GIFT) வரி மற்றும் மூலதன இலாப (CAPITAL) வரி ஆகியவை அடங்கும்.

(அ) பண்ணை வரி (ESTATE TAX)

அக்டோபர் 15,1953ல் இவ்வரி நடைமுறைக்கு வந்தது; பின்பு மார்ச் 1985ல் விலக்கிக் கொள்ளப்பட்டது. இவ்வரி வசூலிக்கப்படுகின்ற மாநிலங்களுக்கே வழங்கப்படுகிறது. சொத்துக்களின் (அசையும் மற்றும் அசையாத) சொந்தக்காரர் இறந்த பின்னர் மற்றவர்களுக்கு அச்சொத்துக்கள் கைமாறும் போது இந்த வரி விதிக்கப்படுகிறது. சட்ட பூர்வ வாரிசு இவ்வரியைச் செலுத்தவேண்டும்

(ஆ) செல்வ வரி (WEALTH TAX)

1957ல் நிக்கோலஸ் கால்டரின் பரிந்துரையின்படி இவ்வரி விதிக்கப்பட்டது. இவ்வரி பொருளாதார சமத்துவம் அடைய உதவும் என நம்பப்பட்டது.

ஆரம்ப காலத்தில் ரூ2.5 லட்சத்திற்கு மேல் மதிப்புள்ள சொத்துக்களில் இவ்வரி (15%) விதிக்கப்பட்டது. பின்பு இவ்வரி 2% ஆக குறைக்கப்பட்டது. உற்பத்திக்குப் பயன்படும் சொத்துக்களில் இவ்வரி விதிப்பு 1992-93 ல் விலக்கிக் கொள்ளப்பட்டது. 1993 ஏப்ரலில் இருந்து சொத்தின் நிகர மதிப்பு ரூ15 லட்சத்திற்கு மேல் இருந்தால் மட்டுமே இவ்வரி (1%) விதிக்கப்பட்டது. இவ்வாறு கொண்டு வரப்பட்ட மாற்றங்களினால், இவ்வரியின் மூலம் வந்த வருவாய் கணிசமாகக் குறைந்துவிட்டது. எனவே, பிறகு இவ்வரி விலக்கிக் கொள்ளப்பட்டது.

(இ) நன்கொடைவரி (GIFT TAX)

நிக்கோலஸ் கால்டரின் (NICHOLAS KALDOR) பரிந்துரையின் படி ஏப்ரல் 1958ல் இந்த நன்கொடை வரி இந்தியாவில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. பிரிக்கப்படாத ஹிந்து குடும்பங்கள், கம்பெனிகள், தொழில் நிறுவனங்கள் மற்றும் மக்களுடைய சங்கங்கள் (ASSOCIATION) ஆகியவற்றிற்கு இது பொருந்தும். இவ்வரி கொடையாளர் மேல் விதிக்கப்பட்டது; கொடையாளி மேல் அல்ல. ஆனால் புதிய நன்கொடை வரிச்சட்டம் 1990, கொடையாளியே வரியைச் செலுத்த வேண்டுமெனக் கூறியது. 1998 ஆம்ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் இவ்வரி விலக்கிக் கொள்ளப்பட்டது.

(ஈ) மூலதன இலாப வரி (CAPITAL GAIN)

நிலம், கட்டடம், மூலதனப் பொருட்கள், பங்குப் பத்திரங்கள் ஆகியவற்றின் விலை உயரும் போது கிடைக்கின்ற விலை வித்தியாசம் மூலதன இலாபம் எனக் கொள்ளப்படுகிறது. இது தொடர்ந்து கிடைக்கும் எனச் சொல்ல

வரிவிதிப்பு
குறிப்பு

முடியாது. புதிய விலையிலிருந்து பழைய விலையைக் கழித்தால் வரும் தொகை மீது இவ்வரி விதிக்கப்படுகிறது.

(உ) பங்கு பத்திரபரிவர்த்தனைவரி (SECURITIES TRANSACTION TAX : STT)

2004-05 ஆம் ஆண்டு இவ்வரி அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. பங்குப் பத்திரங்கள் விற்கப்படும் போதும் வாங்கப்படும் போதும் இவ்வரி விதிக்கப்படுகிறது.

(ஊ) வங்கிப் பணப் பரிவர்த்தனைவரி (BANKING CASH TRANSACTION TAX)

இவ்வரி இந்தியாவில் முதல் முறையாக 2005-6 ல் விதிக்கப்பட்டது. ஒரு நாளில் ஒரு குறிப்பிட்ட அளவுக்கு (ரூ10,000) மேலாக வங்கி நடப்புக் கணக்கிலிருந்து பணம் எடுத்தால் அதன் மீது இவ்வரி விதிக்கப்பட்டது. கறுப்புப் பணம் புழக்கத்தை கட்டுப்படுத்த இவ்வரி விதிக்கப்பட்டதாக கூறப்பட்டது.

4.19.5 சுங்கத்தீர்வைகள்(CUSTOM DUTIES)

இத் தீர்வைகள் இந்தியாவிற்குள் நுழைகின்ற இறக்குமதி மேலும், இந்தியாவில் இருந்து வெளியேறுகிற ஏற்றுமதி மேலும் விதிக்கப்படுகின்றன. இவ்வரிகள் மைய அரசால் விதிக்கப்பட்டு வசூலிக்கப்பட்டு மைய அரசே இவ்வரி வருவாயைச் செலவும் செய்கிறது. இவ்வரிகளின் நோக்கம் வருவாய் ஈட்டுவது, உள்நாட்டு நிறுவனங்களுக்கு உதவுவது மற்றும் விலையில் ஸ்திரத்தன்மை (STABILITY) அடைவது ஆகும். வெளிநாட்டுப் பொருட்கள் இந்தியாவிற்குள் அதிகமாக இறக்குமதி செய்யப்பட்டால், நம் மக்கள் இறக்குமதிப் பொருள்களுக்கு அதிக விலை கொடுத்துக்கூட அவற்றையே வாங்குவார்கள். நம் நாட்டுப் பொருட்களின் தரம் குறைவாக இருக்கிறது என்று கண்களை மூடிக்கொண்டு சொல்வார்கள். நம் நாட்டில் பல நிறுவனங்கள் (உ.ம் அஜந்தா கயுகாரங்கள்,லியோ டாய்ஸ்) மூடப்படும். 1950 மற்றும் 1960 களில் அமெரிக்கக் கோதுமை மிகக் குறைவான விலையில் இந்தியாவிற்குள் இறக்குமதி செய்யப்படுவதால் (PL 480 மூலம்) இந்திய விவசாயம் நலிவுறும் என பாராளுமன்றத்தில் அறிஞர் அண்ணா ஒரு முறை வாதிட்டார்.

இப்போது சைனாவில் இருந்து மலிவு விலையில் பொருள்கள் இந்தியச் சந்தையில் குவிக்கப்படுகின்றன (DUMPING). இதனால் இந்திய தொழில்கள் சிதைகின்றன இவற்றைத் தடுப்பதற்கு இத் தீர்வைகள் அவசியம். ஆனால் 1991க்குப் பிறகு இவ்வரிகள் சராசரியாக குறைபட்டுள்ளன. உலக வர்த்தக நிறுவனம் (WORLD TRADE ORGANISATION: WTO) சுங்கவரி குறைப்பை தொடர்ந்து வலியுறுத்திவருகிறது. இதன் உள்நோக்கம், சில முதலாளித்துவ நாடுகளின் பொருள்களுக்கு இந்தியச் சந்தையை திறந்து விடுவதுதான். WTOன் கொள்கைகள் வளர்ந்து வரும் பொருளாதாரங்களை எவ்வாறெலாம் கடுமையாக பாதித்துள்ளது என்பதை இங்கு விளக்க இடமில்லையாகையால் மாணவர்கள் வேறு சில நல்ல புத்தகங்களை வாசித்துத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

4.19.6. பிற வரிகள்

சேவை வரி, விற்பனை வரி, மதிப்புக் கூட்டு வரி, திருத்தியமைக்கப்பட்ட மதிப்புக் கூட்டுவரி என பல வரிகள் உள்ளன. விற்பனை வரியில் (SALES TAX) இரண்டு

பிரச்சனைகள் இருந்தன. முதலாவதாக, பொருட்கள் (குறிப்பாக இடுபொருட்கள்) கைமாறும் போதெல்லாம் வரிகள் விதிக்கப்பட்டு வரி மேல் வரியாக (CASCADING EFFECT) இருந்தது. இரண்டாவதாக, ஒவ்வொரு நிலையிலும் வரி விதிக்கப்பட்டு பல நிலை (MULTI-PONIT) வரியாக இருந்தது. இப்பிரச்சனைகளைத் தவிர்க்க மதிப்புக் கூட்டு வரி (VALUE ADDED TAX: VAT) கொண்டுவரப்பட்டது. அதில் CASCADING EFFECT இல்லை; ஆனால் அது MULTI-POINT TAX ஆக இருந்தது. இப்பிரச்சனையைத் தவிர்க்க, இந்தியாவில் சரக்கு மற்றும் சேவை வரிகள் (GST) ஜூலை 1, 2017ல் கொண்டு வரப்பட்டது.

பொதுச்செலவு

குறிப்பு

4.19.7 பண்டம் மற்றும் பணி வரி

VAT பொருட்கள் மீது மட்டும் விதிக்கப்பட்டது. GST பொருட்கள் மற்றும் சேவைகளின் மீதும் பாயும். இந்த வரியை உற்பத்தியாளர்களாகும், மொத்த மற்றும் சில்லறை வியாபாரிகளும் பொருட்களின் (பணிகளின்) விலையுடன் சேர்த்து நுகர்வோரிடம் வசூல் செய்து அரசுக்கு செலுத்த வேண்டும். எனவே நுகர்வோரே வரிச் சுமையை சுமக்கிறார்.

GSTயை விதிப்பதற்காக ஆகஸ்டு 2016ல் 122ஆவது அரசியலைமைப்பு திருத்த மசோதா நிறைவேற்றப்பட்டது. July 1, 2017 முதல் முதலாக விதிக்கப்பட்டது. ஆனால் நிறைய குழப்பங்கள் இருந்தன. அவற்றைச் சரி செய்ய மே 1, 2018 க்குள் 400க்கும் மேலான அரசு ஆணைகள் பிறப்பிக்கப்பட்டன. அதிகப்பட்ச வரி 28%. ஆனாலும் ஆங்காங்கே இடைத் தேர்தல்களும் 2019 ஏப்ரல் - மே மாதங்களில் பாராளுமன்றத்திற்கான பொதுத் தேர்தலும் வந்தன. அவற்றை முன்னிட்டு, பல பொருட்களின் வரி வீதம் 28% லிருந்து 18% க்கும் 12% க்கும் கொண்டுவரப்பட்டது. தங்கத்தின் மீது மிகவும் குறைவான வரி விதிக்கப்பட்டது.

ரூ20 லட்சம் அல்லது அதற்கு மேலாக (வடகிழக்கு மலை மாநிலங்களுக்கு ரூ 10 லட்சம்) வியாபாரம் செய்யும் நிறுவனங்கள் GSTக்குள் வரும். 2018-19 ல் மொத்த வரி வருவாயில் GSTயின் பங்கு 21%; இது கார்ப்பரேஷன் வரி வருவாய்க்கு (21%) சமம்.

மதிப்புக் கூட்டு வரி, சேவை வரி, மைய காலால் வரி, பொழுது போக்கு வரி, சொகுசு வரி, நுழைவு வரி, லாட்டரி வரி, போன்றவற்றை உள்ளடக்கிய வரியே GST. மாநில மற்றும் மைய அரசுகளுக்கு GST மூலம் கிடைக்கிற வருவாய் செல்லும்.

இந்தியா முழுக்க ஒரு பொருளுக்கு ஒரே வீதமாக இருக்கும். இது முன்பிருந்த நிலையிலிருந்து மாறுபட்டது. உதாரணத்திற்கு குடையின் மீது எல்லா மாநிலங்களிலும் ஒரே அளவு வரிதான் விதிக்கப்படுகிறது. மாநிலத்திற்கு மாநிலம் வேறுபடாது. ஆனால் முன்பு அப்படியல்ல. ஒவ்வொரு மாநிலமும் வெவ்வேறு அளவு வரிகளை (உ.ம். விற்பனை வரி) விதித்து வந்தன. எனவேதான் GST மூலம் நாம் " ஒரு தேசம், ஒரு அங்காடி, ஒரு வரி" அமைப்பை அடைந்து உள்ளோம் என பெருமையாகக் கூறிக்கொள்ளலாம்.

4.20 மாநிலங்களின் பிரபலமான வரிகள்

நிலா வரி, விவசாய வருமான வரி, முத்திரைத்தாள் வரி, நீதிமன்றக் கட்டணம், பதிவு வரி, வணிக வரி, தொழில் வரி, மோட்டார் வாகன வரி, பொழுதுபோக்கு வரி, மின் கட்டணங்கள்.

4.21 உள்ளூர் அரசின் பிரபலமானவரிகள்

வரிவிதிப்பு
குறிப்பு

நிலம் மற்றும் கட்டட வரி, நுழைவு வரி, மிருகங்கள் வரி, படகு வரி, வாகன வரி, வியாபார மற்றும் தொழில் வரி, (திரையரங்கு வரி, சொத்துப் பதிவு வரி, பயணிகள் வரி.

மாதிரி வினாக்கள்

1. அரசுக்கு கணிசமான வருவாய் வழிகள் யாவை?
2. நல்ல வரி அமைப்பின் குணங்கள் யாவை?
3. வரி விதிப்பு விதிகளை விளக்குக
4. வரியின் தாக்கத்திற்கும் வரிச்சுமைக்கும் உள்ள வேறுபாடுகளை எழுதுக
5. வரி விதிப்பின் முக்கிய கொள்கைகள் யாவை?
6. வரிச்சுமை கோட்பாடுகளை விளக்குக?
7. நேர்முக மற்றும் மறைமுக வரிகளுக்குகிடையேயான வேறுபாடுகளை எழுதுக
8. மத்திய அரசின் பிரபலமான வரிகள் யாவை?
9. வரி விதிப்பினால் சமூக நீதியை எவ்வாறு அடைய முடியும்?
10. சிறு குறிப்பு வரைக
  - (i) வளர்வீத வரி
  - (ii) விகிதாச்சார வரி
  - (iii) குறை வீத வரி
  - (iv) மாறு வீத வரி
  - (v) வரி நகர்த்துதல் மற்றும் தேவை அளிப்பு நெகிழ்ச்சிகள்
  - (vi) வரி செலுத்தும் திறனுக்கான முறை அணுகு "இயல் மன"
  - (vii) மதிப்பு கூட்டு வரி
  - (viii) சரக்கு மற்றும் சேவை வரி

அலகு - 5

பொதுச்செலவு

பொதுச் செலவு

குறிப்பு

5.1 அறிமுகம்

5.2. பொதுச்செலவு உயர்வதற்கான காரணங்கள்

5.3. பொதுச்செலவின் வகைகள்

5.4. டால்டனின் (DALTON) வகைப்படுத்துதல்

5.5. பொதுச்செலவின் விளைவுகள் (EFFECTS)

5.1 அறிமுகம்

சில பணிகளை அரசுதான் செய்யவேண்டியுள்ளது. அரசால்தான் செய்யமுடியும். தனி நபர்கள், தனியார் குழுக்கள், தனியார் நிறுவனங்கள் எப்போதுமே வேகமாக இலாபம் ஈட்டுவதாகவே இருக்கும். ஒரு நாட்டில் பல வரலாற்றுக் காரணங்களால் சிலர் செல்வந்தர்களாகவும் பலர் ஏழைகளாகவும் வாழ வேண்டிய சூழல் வரலாம். அப்படிப்பட்ட நிலையில் ஏழை மக்களுக்குத் தேவையான அடிப்படை வசதிகளை (உ. ம். கல்வி மருத்துவம்) செய்து தர தனியார் நிறுவனங்கள் முன் வர மாட்டா, அரசுதான் செய்ய வேண்டும். 1950 களில் இந்தியா மிகவும் பின் தங்கிய நிலையில் இருந்தபோது, பல பணிகளை அரசே ஏற்றுச் செய்ய வேண்டி இருந்தது. தனியார் துறைகள் முன்வரவில்லை; அந்தளவுக்கு தனியார் துறைகள் வளர்ந்திருக்கவில்லை. (ஆனால் இன்று நிலைமை வேறு, தனியார் துறைகள் அரசாங்கத்தையே நடத்தத் தயாராக இருக்கிறார்கள்). ஜவஹர்லால் நேரு, 1950 களில் பிரதமராக இருந்த காலத்தில், மருந்துப் பொருள்கள் தயாரிக்கும் பணியினை ஒரு தனியார் நிறுவனத்திடம் ஒப்படைத்தார். அந்த நிறுவனம் பல சூழ்ச்சிகள் செய்து மக்களை ஏமாற்றி மருந்துப் பொருட்களை விற்க ஆரம்பித்தது. ஜவஹர்லால் நேரு அதனைப் புரிந்து கொண்டார். பின்பு அவர் தனியார் துறைகளை நம்பாமல், பொதுத் துறைகளையே நம்பினார் (ஆனால் இன்று நிலைமை வேறு). அரசு அதிகமாகச் செலவு செய்தால்தான் உலகப் பொருளாதார பெருமந்தத்தில் (1930களில்) இருந்து உலகம் (குறிப்பாக அமெரிக்கா) உய்ய முடியும் என்று ஜான் மேனார்ட் கீன்ஸ் (J.M.EYNES) அறிவுறுத்தி, அதன் படி நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டு உலகப் பொருளாதாரம் காப்பாற்றப்பட்டது. அது முதலே பல நாடுகள் அரசாங்கம் வலிமையாக இருக்க வேண்டுமென சோஷலிஸ நாடுகளாக மாறின. சந்தைப் பொருளாதாரம் தனியார் துறைகளுக்கு உதவுமன்றி, மக்களுக்கு உதவாது என்று 2018ல் வெளிவந்த ரகுராம் நராஜனின் (RAGHURAM RAJAN) மூன்றாம் தூண் (THIRD PILLAR) என்ற நூலில் வாதிடப்படுகிறது இவ்வாறாக, அரசு செய்யும் பொதுச் செலவு அவசியமானது, தவிர்க்க இயலாது எனபதை அறிகிறோம்.

மைய, மாநில மற்றும் உள்ளூர் அரசுகள் செய்கின்ற செலவுகள் பொதுச் செலவுகள் எனப்படும். பொதுவாக இச் செலவுகள் கல்வி, சுகாதாரம், சமூகப் பாதுகாப்பு, நீர்ப்பாசனம், தார்ச் சாலைகள் இருப்புப் பாதைகள் ஆகியவற்றிற்காகப் பயன்படுகின்றன. பொதுவாக அரசின் பணிகள் பெருகிக் கொண்டே செல்வதால் அரசுச் செலவுகள் அதிகரித்துக் கொண்டே இருக்கின்றன; அரசின் கடனும் கூடிக் கொண்டே உள்ளது.

தலையிடாக் கொள்கையை (LAISSEZ-FAIRE) அரசு கடைப்பிடித்த காலத்தில் காவல் மற்றும் பாதுகாப்புத் துறையை மட்டுமே அரசு கவனித்து வந்தது. எனவே மிகக் குறைவாகச் செலவு செய்யும் அரசே நல்ல அரசாகக் கருதப்பட்டது. 1776 ல் ஆடம்ஸ்மித்தால் (ADAM SMITH) எழுதப்பட்ட நாடுகளின் செல்வம் (THE WHALTH OF NATIONS) என்ற நூலில் அரசு மூன்று பணிகளை மட்டும் நிறைவேற்ற வேண்டும் என்று குறிப்பிடப்பட்டது. அப்பணிகள்:

(அ) உள்நாட்டு வன்முறைகளில் இருந்தும் வெளிநாட்டுப் படையெடுப்புகளில் இருந்தும் மக்களைக் காப்பாற்றுவது (ஆ) அநியாயங்களில் இருந்து மக்களைக் காப்பாற்றுவது (இ) பொதுப்பணிக்கான அமைப்புகளை உருவாக்குவது மற்றும் பாதுகாப்பு ஆகும்.

200ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வாழ்ந்த பல பொருளியலாளர்கள் இதே கருத்தினைத்தான் கொண்டிருந்தனர். நிலத்தைப் பற்றி அதிகம் சிந்தித்த டேவிட் ரிக்கார்டோ (DAVID RICARDO) "ஒரு அமைதியான அரசு வேண்டுமானால் அரசின் வரவு - செலவுகள் குறைவாக இருக்க வேண்டும் என கூறியுள்ளார். நிறைய பொருளியல் கருத்துக்களை வழங்கியுள்ள ஜே.பி.சே (J.B.SAY) எல்லா திட்டங்களும் நிதியைக் குறைவாகச் செலவு செய்யவே; மிகவும் குறைவாக இருக்கும் வரியே மிகவும் நல்ல வரி என்கிறார். அவர்களுக்குப் பின் வந்த ஜெர்மனியைச் (GERMAN) சேர்ந்த அடோல்ப் வேக்னர் (ADOLPH WAGNER) என்பவர் சிறிது வித்தியாசமான கருத்தை முன் வைக்கிறார். வளர்ச்சியை முக்கியமாகக் கொண்டவர்கள் மைய மற்றும் மற்ற அரசுகளின் பொருளாதார நடவடிக்கைகள் கூடிக்கொண்டு போவதையே விரும்புவார்கள் என்கிறார் அவர்.

அரசின் செலவோ வருவாயோ கூட இருக்கிறதா குறைவாக இருக்கிறதா என்பது முக்கியமான கேள்வி அல்ல. அரசு எவ்வாறு, யாரிடம் இருந்து தன் வருவாயைப் பெறுகிறது? அது போல அரசு எவ்வாறு, யாருக்காக, எதற்காக தன் செலவின் பெரும் பகுதியை ஒதுக்குகிறது? ஆகியவைதான் முக்கிய வினாக்கள். இன்றைய அரசுகள் செல்வந்தர்களிடம் இருந்து வரியையும் வாங்க இயலவில்லை; கொடுத்த கடன்களையும் திரும்பப் பெற இயலவில்லை. மாறாக, பெரிய செல்வந்தர்கள் நடத்தும் நிறுவனங்களுக்கு நிலம், நீர், மற்றும் நிதி ஆகியவற்றை அள்ளி அள்ளி கொடுக்கிறது. அரசின் நிதியில் 2018-19, நிலவரப்படி, வட்டி செலுத்துவதற்கும் (18%) பாதுகாப்பு துறைக்கும் (8%) அதிக நிதி செல்கிறது. வெளி நாட்டிலிருந்து இறக்குமதி செய்வதில் பெட்ரோலியப் பொருட்கள் அதிகமாக இருப்பது ஆச்சரியம் இல்லை. அதற்கு அடுத்து, வறியவர்கள் நிறைந்திருக்கும் இந்தியாவில் தங்கம்தான் அதிக மதிப்பில் இறக்குமதி செய்யப்படுகிறது. நம்மைச் சுற்றி வளர்ச்சியில் பின் தங்கிய நாடுகளில் (உ.ம். பாகிஸ்தான், பங்களாதேஷ்) படைபொருட்கள் அதிகம் இறக்குமதி செய்யப்படுகின்றன. ஒவ்வொரு நாடும் தங்களுக்குள் போர்

வந்துவிடுமோ என்று அஞ்சி படை பலத்தைப் பெருக்குவதில் மிகுந்த கவனம் செலுத்துகின்றனர். அவதிப்படும் மக்கள் அவ்வளவாகக் கண்டுகொள்ளப்படுவதில்லை. இதிலிருந்து அமெரிக்கா நல்ல இலாபம் சம்பாதிக்கிறது.

பொதுச்செலவு

5.2. பொதுச் செலவு உயர்வதற்கான காரணங்கள்

குறிப்பு

பொதுச் செலவு உயர்வுக்கு பல காரணங்கள் முன்வைக்கப்படுகின்றன. அரசின் பணிகள் அதிகமாகியது ஒரு காரணம். அதனால்தான், பன்னாட்டு நிதியம் (IMF) மற்றும் உலக வங்கி (WORLD BANK) ஆகியவற்றின் அறிவுரையின் படி, மக்களுக்கு பயனுள்ளதாக இருந்த பல பணிகளை அரசு தனியார் மயம் என்கிற பேரில் தனியார் வசம் கொடுத்து வருகிறது. சில வளர்ந்த நாடுகள் [உ.ம். அமெரிக்கா] போருக்குத் தேவையான தளவாடங்களை உற்பத்தி செய்வதை மிகவும் தீவிரமாக செய்து வருகின்றன. அந்த உற்பத்தியே அந்த நாடுகளின் பிரதான உற்பத்தியாகவும் அதிக மக்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு அளிக்கும் தொழிலாகவும் இருந்து வருகிறது. அந்தத் தளவாடங்களைச் சந்தைப்படுத்தினால்தான் மேலும் மேலும் வேலை வாய்ப்பும் தேசிய உற்பத்தியும் அதிகரிக்கும். நாடுகளுக்கள்ளே சண்டைகள் வளர்ந்தால்தான் அங்கு உற்பத்தி செய்யப்பட்ட தளவாடங்களை விற்பனை செய்ய முடியும். இதனால் வளர்கிற நாடுகள் தம்மைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டும் என்கிற பயத்தில் பொதுநிதியை விரயமாக்கி இராணுவத் தளவாடங்களை வாங்கிக் குவிக்கின்றன. பொதுச் செலவு உயர்கிறது.

ஜனநாயக நாட்டில் தேர்தல் ஒரு பெரிய செலவினம். இந்தியா போன்ற பரந்து விரிந்த அதிக மக்கள் தொகை கொண்ட நாடுகளில் இந்த செலவு இன்னும் அதிகம். உதாரணத்திற்கு 2019 ஆம் ஆண்டு நடந்த பொதுத் தேர்தலை எடுத்துக் கொள்வோம். ஏப்ரல் & மே மாதங்களில் 7 பகுதியாக நாடு முழுவதும் பாராளுமன்றத் தேர்தல் நடந்தது. அடைய்பா! எவ்வளவு செலவாகி இருக்கும் போதாதற்கு இடைத்தேர்தல்கள் வேறு. ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் சட்டசபைத் தேர்தல்கள், இவ்வாறாகத் தேர்தல்கள் வந்து கொண்டே இருக்கும்; மாணவர்களுக்கு தேர்வுகள் வந்து கொண்டு இருப்பதுபோல.

மக்களின் நுகர்வுப் பழக்கமும் அரசு செலவை அதிகரிக்கும், ஒன்று, அளவுக்கு அதிகமான விரயம் செய்யும் பழக்கம்கொண்ட மக்கள் கூட்டம்; மற்றொன்று, வெளிநாட்டுப் பொருட்களே சிறந்ததென்று கண்மூடித்தனமாக நம்பி அவற்றை இறக்குமதி செய்ய வைக்கும் மக்கள் கூட்டம். உதாரணத்திற்கு, நம் நாட்டில் வேண்டிய அளவிற்கு பெட்ரோலியப் பொருட்களையும் தங்கத்தையும் உற்பத்தி செய்ய இயற்கை இடமளிக்கவில்லை. ஆனால் நம் மக்களால் அவற்றை விரயமாக்காமல் இருக்க இயலாது. எனவே அரசு செலவு கூடும்.

பொதுத்துறையின் வளர்ச்சி பொது மக்களுக்கு நல்லது. போதுமான ஊதியம், ஓய்வு, நிரந்தர வேலை, ஓய்வூதியம், மாற்றுத்திறனாளிகளுக்கும் சமூகத்தில் பின்தங்கியுள்ளவர்களுக்கும் வேலை வாய்ப்பு, குறைவான விலையில் பண்டங்கள் மற்றும் பணிகள் என பல வசதிகளை பொதுத்துறை செய்யும். ஆனால் அதிக இலாபம் எதிர்பார்க்க

பொதுச்செலவு

குறிப்பு

முடியாது. இலாபத்திற்காக மட்டுமே இயங்குகிற தனியார் துறைகள் ஈட்டுகிற அளவுக்கு ,பொதுத்துறை இலாபம் ஈட்ட இயலாது. இதனாலும் பொதுச் செலவு அதிகரிக்கலாம்.

வளர்ச்சித் திட்டங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டால்தான் தனியார் துறை இலாபம் ஈட்ட இயலும், ஆனால் வளர்ச்சித் திட்டங்களுக்கு செலவு செய்ய தனியார் துறை முன் வராது; பொதுத்துறைதான் செய்து ஆக வேண்டும். அப்படியானால் செலவு கூடத்தானே செய்யும்.

இந்தியர்கள் கடனிலே பிறந்து, கடனிலே வளர்ந்து கடனையே தன் பிள்ளைகளுக்கும் கொடுக்கின்றனர் என்பார்கள். இந்திய மக்களைப் போலத்தானே இந்திய அரசாங்கமும் இருக்கும். எனவே கடன், கடன், கடன். குறைந்த வட்டி வீதத்துடன் முன்பு கடன்கள் கிடைத்தன. குறைந்த வட்டியுடன் கடனளித்த நிறுவனங்கள் இப்போது கையை விரித்துவிட்டன. எனவே, அதிக வட்டியுடன் கடன் (COMMERCIAL BORROWING) வாங்க வேண்டிய நிலைக்கு இந்தியா தள்ளப்பட்டுள்ளது. வட்டி கூடத்தானே செய்யும்? அப்படியானால் பொதுச்செலவும் கூடத்தானே செய்யும்?

மைய அரசு, மாநில அரசுகளுக்கு நிதி உதவி, மானியம் கொடுக்க வேண்டிய சூழலில் உள்ளது. எனவே இவை மத்திய அரசுக்கு செலவினம் ஆகிறது.

வறுமை ஒழிப்புத் திட்டம் பல 1970 முதல் அமுல்படுத்தப்பட்டள்ளன. நிறைய பணம் தில்லியிலிருந்து கிராமங்களுக்குச் செல்வதற்குள் மாயமாய் மறைந்து விடுகிறது. வறுமை செழிப்பாக வளர்கிறது. இதற்கு ஒரு உதாரணம் சொல்வார்கள். தில்லியிலிருந்து ஓர் ஐஸ் கட்டியை எடுத்துக் கொண்டு சென்றால், வறுமை பரவியிருக்கிற சேரிக்கோ கிராமத்திற்கோ சென்று சேரும்போது, ஐஸ் காணாமல் போகும்; குச்சி மட்டும்தான் இருக்கும் என ஒருவர் இந்தியப் பாராளுமன்றத்தில் கூறினாராம். இதுதான் வறுமை ஒழிப்பு நிலை; . செலவு கூடுகிறது; வறுமை குறைந்தபாடில்லை.

5.3. பொதுச் செலவின் வகைகள்

நிர்வாகம் மற்றும் பராமரிப்புகளுக்காகச் செய்யப்படும் செலவு அன்றாடச் செலவு (REVENUE EXPENDITURE) எனவும், கட்டிடங்கள் அணைகள், தொழில் நிறுவனங்கள் போன்றவற்றிற்காகச் செய்யப்படும் செலவு நிரந்தரச் செலவு (CAPITAL EXPENDITURE) எனவும் அழைக்கப்படுகின்றன. அன்றாடச் செலவு (உம்.வட்டி, அரசு ஊழியர்களுக்கு ஊதியம்) திரும்பத் திரும்ப தொடர்ந்து வந்து கொண்டே இருக்கும். ஆனால் நிரந்தரச் செலவு அப்படி அல்ல. உதாரணத்திற்கு, ஓர் அணை கட்டுவதற்கு என நிதிநிலை அறிக்கையில் ஒரு தொகை ஒதுக்கப்பட்டுவிடும், மீண்டும் மீண்டும் அந்த அணைக்குப் பணம் ஒதுக்கப்பட மாட்டாது. வேறு அணைகள் கட்டப்படலாம். ஓர் அலுவலகத்தில் ஒரு கணனி வாங்குவது நிரந்தரச் செலவு (CAPITAL & NON-RECURRING). அதற்குத் தேவையான மென்பொருள்களை (COMPACT DISC: CD) மீண்டும் மீண்டும் வாங்க வேண்டி இருப்பதால் அவை அன்றாடச் செலவு (REVENUE EXPENDITURE & RECURRING) ஆகும்.

வரவு வகையிலும் இரண்டு உண்டு. அன்றாட வரவினங்கள் (REVENUE RECEIPTS) அவை வரிகள், தீர்வைகள், கட்டணங்கள், பொதுத்துறையில் இருந்து

கிடைக்கிற வருமானம், நன்கொடைகள், அன்பளிப்புகள் ஆகியவை ஆகும். நிரந்தர வரவினங்கள் கடன்கள், கடன்களைத் திரும்பப் பெறுதல், அரசு நிறுவனங்களை விற்பதன் மூலம் (DISINVESTMENT) கிடைக்கும் வருவாய் போன்றவை ஆகும். எனவே, நிதி நிலை அறிக்கையில் அன்றாட வருவாய் செலவு கணக்கு (REVENUE BUDGET) என்ற ஒன்றும் நிரந்தர வருவாய் செலவு கணக்கு (CAPITAL BUDGET) என்ற ஒன்றும் இருக்கும், நிரந்தர வருவாய் செலவு கணக்கில் பற்றாக்குறை இருக்கலாம். ஆனால் அன்றாட வரவு செலவுக் கணக்கில் பற்றாக்குறை வருவது உகந்ததல்ல. அதாவது நீண்ட கால வளர்ச்சிக்கான திட்டங்களுக்கு கடன் வாங்குவது சரி. அன்றாடச் செலவுக்கு கடன் வாங்குவது புத்திசாலிதனம் அல்ல. அன்றாடச் செலவுக்கு கடன் வாங்கும் குடும்பங்கள் முன்னேற முடியாது என்பார்கள். அதே நிலைதான் தேசத்திற்கும். நம் நாடும் அன்றாடச் செலவுகளுக்காக கடன் வாங்குகிறது என்பதே கசப்பான உண்மை.

பொதுச்செலவு

குறிப்பு

5.4. டால்டனின் (DALTON) வகைப்படுத்துதல் (DALTON, 1922, PRINCIPLES OF PUBLIC FINANCE, ROUTLEDGE LIBRARY EDITIONS)

பொதுச் செலவுகளை டால்டன் கீழ்வருமாறு பிரிக்கிறார்:

- (அ) சில துறைத் தலைவர்களுக்கும் வெளிநாட்டு விருந்தினர்களுக்கும் பராமரிப்புச் செலவு
- (ஆ) சட்ட சபை, பாராளுமன்றச் செலவு உள்ளடக்கிய குடிமைப் பணிகளுக்கான செலவு
- (இ) இராணுவப் படையில் உள்ளவர்களுக்கும் காவல் துறையினருக்குமான செலவு
- (ஈ) நீதித் துறையின் நிர்வாகச் செலவு.
- (உ) விவசாயம், தொழில், வணிகம், போக்குவரத்து, தொலைதொடர்பு, துறைமுகங்கள், பணத்தாள்கள் மற்றும் நாணயங்கள் தயாரித்தல்
- (ஊ) கல்வி, பொதுச் சுகாதாரம் மற்றும் சமூக வளர்ச்சித் திட்டங்கள்
- (எ) பொதுக்கடனைத் திருப்பிச் செலுத்துதல் மற்றும் வட்டி செலுத்துதல்.

5.5. பொதுச் செலவின் விளைவுகள் (EFFECTS)

தொன்மைப் பொருளியலாளர்கள் அரசு குறைவாக செலவு செய்ய வேண்டும் என்ற கருத்தையே வலியுறுத்தி வந்தனர். ஆனால் 20ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பின் நிலைமை மாறிவிட்டது. அரசுத்துறைகள் பல மடங்கு பருத்துவிட்டதால், அரசின் செலவும் பல மடங்கு உயர்ந்துவிட்டது. ஒரு புறம் மக்களுக்குத் தேவையான பல பணிகளை அரசே மேற்கொள்ள வேண்டும் (அமெரிக்காவில் இருப்பது போல) என்று கூறப்பட்டாலும் கூட பன்னாட்டு நிதியம் (IMF) மற்றும் உலக வங்கி அரசின் (இந்திய) செலவைக் குறைக்க வேண்டும் என தொடர்ந்து வலியுறுத்தி வருகிறது.

5.5.1. உற்பத்தியின் மீதான விளைவு

- (அ) உழைக்கும், சேமிக்கும் மற்றும் முதலீடு செய்யும் திறன்

பொதுச்செலவு

குறிப்பு

மக்களுக்குத் தேவையான பல வசதிகளை அரசு செய்து தருவதால் மக்களின் உழைக்கும், சேமிக்கும் மற்றும் முதலீடு செய்யும் திறன் வளரும். இன்றும் இன்னும் அரசு சில நல்ல பணிகளைச் செய்துவருகிறது. உதாரணத்திற்கு கல்வி, மருத்துவச் சேவை, குறைவான வாடகையில் வீட்டு வசதி, மானியத்துடன் கூடிய உணவு, மருந்துப் பொருட்கள், போக்குவரத்து, சட்ட ஒழுங்கு நடவடிக்கைகள் ஆகிய பணிகள் அரசால் தரப்படும் போது மக்களுக்கு ஒரு திருப்தியும், நிம்மதியும், மகிழ்ச்சியும் கிடைக்கிறது. அப்படி இருந்தால்தானே உழைக்கவும் சேமிக்கவும் முதலீடு செய்யவும் இயலும்? சில பொதுச் செலவுகள், மக்கள் குழுவை திருப்தி செய்வதற்காக, வீணாகவும் போகின்றன. சில சமயம், உல்லாசக் கேளிக்கைகளுக்காகவும், அரசியலாளர்களுக்கு பாதுகாப்பு அளிக்கப்பதற்காகவும் போதைப் பொருட்களை உற்பத்தி செய்வதற்காகவும் கோடிக்கணக்கான பணம் வீணடிக்கப்படுகிறது. இச் செலவுகள் எவ்வாறு நல்ல உற்பத்தியையும், சேமிப்பையும் முதலீட்டையும் உயர்த்தும் எனத் தெரியவில்லை.

(ஆ) உழைக்கும், சேமிக்கும் மற்றும் முதலீடு செய்யும் விருப்பம்

ஒய்வுதியம், வேலையில்லாதவர்களுக்கான உதவித்தொகை, நலிந்தவர்களுக்கான காப்புறுதித் திட்டம் போன்றவற்றிற்கான பொதுச் செலவு உழைக்கும், சேமிக்கும் மற்றும் முதலீடு செய்யும் விருப்பத்தைக் குறைக்கும் எனக் கூறப்படுகிறது. அதாவது அரசாங்கம் அவர்களைக் கவனித்துக் கொள்ளும் என்ற நம்பிக்கை வருவதால் அவர்களுக்கு உழைக்கவும், சேமிக்கவும் முதலீடு செய்யவும் விருப்பம் இருக்காதாம். எனவே, உழைப்பு, சேமிப்பு மற்றும் முதலீடு ஆகியவற்றைப் பொறுத்து அரசு உதவ வேண்டுமாம். அரசின் உதவியைப் பெற மக்கள் சில முயற்சிகள் செய்யுமாறு திட்டங்கள் அமைய வேண்டும். உதாரணத்திற்கு ஒரு வகுப்பைச் சார்ந்த அனைத்து மாணவர்களுக்கும் உதவித்தொகை வழங்கப்பட்டால் அவர்களுக்கு நன்றாகப் படிக்க வேண்டும் என்ற உந்துதல் இருக்குமா? இருக்காது என்கிறார்கள்.. அதற்குப் பதிலாக, அந்த வகுப்பைச் சேர்ந்த மாணவர்களில், ஒரு குறிப்பிட்ட (மிகக் குறைந்தளவு கூட இருக்கலாம்) மதிப்பெண்ணுக்கு மேலே பெறும் மாணவர்களுக்கு மட்டுமே உதவித்தொகை வழங்கப்படும் என அறிவித்தால் அந்த உதவித்தொகை அந்த வகுப்பு மாணவர்களுக்கு உண்மையிலேயே உதவியாக இருக்கும். அல்லது, அந்த வகுப்பில் உள்ள நன்றாகப் பயிலும் 90% மாணவர்களுக்கு மட்டுமே உதவித்தொகை வழங்கப்படும் எனச் சொன்னால் அவர்களிடையே கற்பதற்கு போட்டி இருக்கும். மாணவர்கள் நன்கு கற்க முயல்வார்கள். எனவே அரசு பலனுடன் திறனையும் முடிச்சுப்போட்டு திட்டங்கள் அறிவித்தால் அப்படிப்பட்ட செலவுகள் உழைக்கும், சேமிக்கும், முதலீடு செய்யும் விருப்பத்தை அதிகரிக்கும். ஆனால் ஒரு ஜனநாயக அமைப்பில் சில வகுப்பினரிடையே வாக்கு பெறுவதற்காக ஏதேதோ சில செலவுகள் செய்ய வேண்டியுள்ளது. அந்தச் செலவுகளால் எவ்விதப் பொருளாதாரப் பயனும் இருக்காது. .

(இ) வளங்களைப் பகிர்தல்

ஒவ்வொரு துறைக்கும் எவ்வளவு வளங்கள் செல்ல வேண்டும் என்பதைப் பொதுச் செலவின் மூலம் வழிகாட்டலாம். அரசு எங்கு செலவு செய்கிறதோ அங்குதான் தனியார்களும் முதலீடு செய்வார்கள். எடுத்துக்காட்டாக, அரசு ஒரு பெரிய தொழிற்சாலையை நிறுவினால், அதைச் சுற்றி பல சிறிய தனியார் துறை நிறுவனங்களும்

வரலாம். 1990 முதல் அரசு விவசாயத் துறைக்கான முதலீட்டுட்டைக் குறைத்துள்ளது; எனவே தனியாரும் விவசாயத் துறையைக் கைவிட்டு வருகின்றனர். விவசாயத் துறை இலாபகரமாக இல்லாததால் விவசாயிகள் தற்கொலை செய்து கொள்கிறார்கள்.

பொதுச்செலவு

இப்போதுள்ள நிலைமையில் அரசு கார்ப்பரேட் துறைகளுக்கு பல சலுகைகள் செய்வதால் அவை வளர்கின்றன. ஆனாலும் கார்ப்பரேட்டே துறைகள் போதவில்லை என்றுதான் சொல்கின்றனர். இந்தியாவில், தில்லி, மும்பே பெங்களூரு, சென்னை ஆகிய பெரு நகரங்களில் அரசின் முதலீடுகள் அளவின்றிப் பெருகுவதால் தனியாரும் அங்கேயே தொழில் செய்ய முனைகிறார்கள். கிராமங்கள் பொதுத்துறைகளால் கைவிடப்பட்ட நிலையில் கிராமங்கள் வெறிச்சோடிக் கிடக்கின்றன. நகரங்களில் அரசு முதலீடு பெருகுவதால், நகர்புறங்களில் தொழில், வணிகம், போக்குவரத்துகள், புகை, மாசு, சேரிகள் என பல நன்மைகளும் தீமைகளும் விளைகின்றன. எனவே அரசு செலவை விவசாயத் துறைக்கும், கிராமப்புறப் பகுதிக்கும் ஒதுக்கினால் கிராமப்புறமும் மேம்பாடு அடையும், நகர்புறமும் நெரிசலின்றி, சாக்கடைகள் குறைந்து, இறைச்சலின்றி, மாசின்றி சற்று அமைதியான வளர்ச்சியைப் பெறும். ஆனால் நகர்புறத்தாரே அரசாங்கமாக இருப்பதால், நகர்புறத்தாரே பொருளாதார முடிவுகளை எடுப்பதால், நகர்புறம் நாறுகிறது; கிராமப்புறம் தேய்கிறது. எனவே பொதுச் செலவை மிகுந்த கவனமுடன் செய்ய வேண்டும். அரசு வளர்ச்சித் திட்டங்களுக்கும், கல்விக்கும் மருத்துவத்திற்கும் அதிகம் செலவு செய்ய வேண்டும்.

குறிப்பு

5.5.2. பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகளைக் குறைத்தல்

பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகள் இருக்கும் வரை அங்காடிச் சக்திகள் (தேவை மற்றும் அளிப்பு) சரியாக செயல்படாது. சந்தை சக்திகளையே நம்பி இருந்தால் பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகளைக் குறைக்க இயலாது. எனவே, அரசு முதலில் பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகளைக் குறைக்க வேண்டும். எடுத்துக்காட்டாக, ஒரு பொருளின் (உம். சீனி) விலையை அரசு கிலோ ஒன்றிற்கு ரூ 50 என நிர்ணயிக்கலாம். அனைவருக்கும் 1 கிலோ சீனியை ரூ50 க்கு விற்கலாம். ஆனால் ரூ50 என்பது ஓர் ஏழைக்கும் பணக்காரனுக்கும் வித்யாசம் அல்லவா? ரூ50 என்பது சிலருக்கு ஒரு வேளை உணவாக இருக்கலாம்; சிலருக்கு ரூ 50 என்பது டிஷ்யூ பேப்பராக இருக்கலாம். அனைத்து மக்களின் வருவாயும் ஓரளவு சமமாக இருந்தால்தான் ரூ50ன் தியாகம் அனைவருக்கும் சமமாக இருக்கும். எனவே அரசின் செலவு ஏழைகளை உயர்த்திப் பிடிக்கும்படி இருக்க வேண்டும். இலாபத்திற்காகச் செய்யப்படும் சந்தைப் பொருளாதாரத்தில் இதை எதிர்பார்க்க இயலாது.

5.5.3. பொருளாதார ஸ்திரத்தன்மையை அடைதல்

சீரான வளர்ச்சி, போதுமான வேலைவாய்ப்பு, மெதுவான விலை உயர்வு, நிறைவான முதலீடு ஆகியவையே பொருளாதார ஸ்திரத்தன்மையை உருவாக்கும். இதனையே ஜே.எம்.கீன்ஸ் (J.M.KEYNES) 1936 ல் அவருடைய நூலில் (THE GENERAL THEORY OF EMPLOYMENT, INTEREST AND MONEY) எழுதினார்.

உலகப் பொருளாதாரப் பெரும் மந்தம் கொண்டு வந்த அனைத்துப் பிரச்சனைகளுக்கும் கீன்ஸின் தத்துவம் அருமருந்தாக இருந்தது.

முதலாளித்துவ அமைப்பில் பொருளாதார ஏற்றம் (REVIVAL), இறக்கம் (RECESSION), உச்சம் (BOOM) மற்றும் தாழ்வு (DEPRESSION) ஆகியவை தொடர்ந்து வரக்கூடியவை. இம்மாற்றங்கள் மக்களுக்கு பல வகையான பிரச்சனைகளைக் கொண்டு வரும். எனவே தவிர்ப்பது அரசின் பொறுப்பு.

பொதுச்செலவு

குறிப்பு

பொருளாதாரத் தாழ்வு நிலையில் மொத்தத் தேவை குறைந்துவிடும். எனவே, 1930களில் நிகழ்ந்தது போல், சந்தைகளில் பொருள்கள் குவிந்து கிடக்கும்; வாங்குபவர் இருக்க மாட்டார்கள்; வேலை வாய்ப்பும் வருமானமும் சுருங்கிவிடும். இச் சமயம் அரசு அதிகம் செலவு செய்து, (இதைச் சொன்னவர் கீன்ஸ்) மக்களுக்கு வருமானத்திற்கு வழி செய்து, தேவையை அதிகப்படுத்தி, குவிந்து கிடக்கிற பொருள்களை வாங்க வைத்து, முதலாளிகளுக்கு வருமானத்தையும் அவர்களின் முதலீட்டையும் உயர்த்தி, வேலை வாய்ப்பைப் பெருக்கி, வருமானத்தைப் பெருக்கி ,..... இவ்வாறு, அரசு பொருளாதாரத் தாழ்வு பிரச்சனையைச் சமாளிக்கலாம்.

பொருளாதார உச்சநிலையை நெருங்கும் போது அரசு தம் செலவைக் குறைத்துக் கொள்ள வேண்டும்; உபரி நிதி நிலையைக் கொண்டிருக்கவேண்டும் .அரசு செலவு அதிகம் செய்தால், மக்களுக்கு வருமானம் மேலும் கூடி, விலையேற்றம் துரிதப்படுத்தப்படலாம்.

இவ்வாறாக அரசு செலவை மிகவும் கவனமாக செய்ய வேண்டும்; உழைப்பு, சேமிப்பு, முதலீடு ஆகியவற்றை ஊக்குவிக்க வேண்டும்; பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகளைக் குறைக்க வேண்டும்; அனைத்து பகுதிகளும் துறைகளும் சீரான வளர்ச்சி பெறச் செய்ய வேண்டும்; விலை உயர்வைத் தடுக்க வேண்டும்; வேலை வாய்ப்புகளை முடுக்க வேண்டும்; ஸ்திரமான பொருளாதார மேம்பாட்டைத் தர வேண்டும்.

மாதிரி வினாக்கள்

1. பொதுச் செலவின் முக்கியத்துவத்தை விளக்குக.
2. வளர்ச்சி தரும் மற்றும் வளர்ச்சி தரா பொதுச் செலவுகளை விளக்குக.
3. எவ்வாறு பொதுச் செலவு ஒரு பொருளாதாரத்தைப் பாதிக்கிறது?
4. பொதுச் செலவு உயர்வதற்கான காரணங்கள் யாவை ?
5. அன்றாடச் செலவுக்கும் நிரந்தரச் செலவுக்கும் உள்ள வேறுபாடுகளை விளக்குக.

அலகு 6

பொதுச் செலவின் வளர்ச்சி

பொதுச் செலவின்
வளர்ச்சி

6.1. அறிமுகம்

6.2 பொதுச் செலவு வளர்ச்சி பற்றிய கோட்பாடுகள்

6.3. பொதுச் செலவு பற்றிய கருத்துக்கள்

6.4. சமீப காலத்தில் பொதுச் செலவின் வளர்ச்சி

6.5. இந்திய அரசின் பொதுச் செலவு

6.6. பொதுச் செலவினைக்கட்டுப்படுத்துதல்

குறிப்பு

6.1. அறிமுகம்

முன்பே குறிப்பிடப்பட்டதுபோல, அரசின் செலவுகள் அதிகரித்துக்கொண்டே இருக்கின்றன. காவல் அரசாக இருந்தது தொழில் முயலும் அரசாக மாறி பின்னர் நலம் நாடும் அரசாக உருவெடுத்துள்ளது. முதலாளித்துவ அமைப்பு பல மக்களை சொத்திழக்க, வீடிழக்க, வருமானம் இழக்க வைத்துள்ளது. சாலையோரம் வாழ்கை நடத்தும் உதிரிப்பூக்களும் பிச்சைக்காரர்களும் உருவாக்கப்படுகிறார்கள். ஜனநாயக நாட்டில் அனைவருக்கும் சமமான வாக்குரிமை இருப்பதால், ஏழை மக்களுக்கு அரசு சில பயன்களை அளித்து வருகிறது. அரசியலாளர்களும் தம் வசதிக்கும் பாதுகாப்புக்கும் அரசு நிதியை அளவுக்கு அதிகமாகச் செலவிடுகிறார்கள். எனவே அரசின் செலவு அதிகரித்துக் கொண்டே செல்கிறது.

6.2 பொதுச் செலவு வளர்ச்சி பற்றிய கோட்பாடுகள்

மூன்று பிரபலமான கோட்பாடுகள் உள்ளன. அவை:

(a) அடோல்ஃப் வேகனர் (ADOLPH WAGNER) கருதுகோள் (HYPOTHESIS)

(b) வைஸ்மேன் பீகாக்-(WISEMAN -PEACOCK) கருதுகோள்.

(c) கோலின் க்ளார்க் (COLIN CLARK) கருதுகோள்.

6.2.1. அடோல்ஃப் வேகனர்கருதுகோள்

பொருளாதார வளர்ச்சிக்கும் பொதுச் செலவுக்கும் இடையே காரண விளைவு தொடர்பு இருக்கிறதென அடோல்ஃப் வேகனர் நம்பினார். அவருடைய "வளர்ந்து வரும் அரசு நடவடிக்கை விதி" தனி நபரின் தலைவீத உற்பத்தியும் வருமானமும் உயரும் போது, தொழில் மிகுந்த நாடுகளில் பொதுச் செலவும் உயர்கிறது என்கிறது. பல நாடுகளில் பல காலங்களில் அரசுகளின் பொருளாதார நடவடிக்கைகள் கூடிக் கொண்டே இருக்கின்றன. அந்த உயர்வு பரவலாகவும் உள்ளது, தீவிரமாகவும் உள்ளது. அதாவது பல புதிய நடவடிக்கைகளும் வந்துள்ளன, இருக்கிற நடவடிக்கைகளிலும் செலவு அதிகமாகி உள்ளது.

6.2.2. வைஸ்மேன்-பீகாக் கருதுகோள்

இவர்களின் கருத்துப்படி, பொதுச் செலவு தொடர்ந்து விடாமல் கூடவில்லை; மாறாக படிப்படியாக விட்டுவிட்டு உயர்ந்துள்ளது. அவர்களின் ஆய்விடம் இங்கிலாந்து,

பொதுச் செலவின்
வளர்ச்சி
குறிப்பு

ஆய்வுக் காலம் 1890 முதல் 1955 வரை. அவர்கள் மூன்று கருத்துருக்களை முன் வைத்தார்கள். அவை இடப்பெயர்ச்சி விளைவு, ஆய்வு விளைவு மற்றும் குவிவு விளைவு.

பழைய வரிவிதிப்பு, செலவு அளவிலிருந்து புதிய உயரமான வரிவிதிப்பு, செலவுக்குச் செல்வது இடப்பெயர்ச்சி விளைவு (DISPLACEMENT EFFECT).

உள்நாட்டுப் போர் [வெனிசுலாவில் தற்போது (2018-19) நடப்பதைப் போல] அல்லது சமூகக் குழப்பங்கள், சாதிச் சண்டைகள் போன்றவை அரசுக்கு நெருக்குதல் கொடுத்து புதிய தீர்வுகள் கண்டுபிடிக்க வேண்டிய சூழல் வரலாம். இது ஆய்வு விளைவு (INSPECTION EFFECT) ஆகும். இதனால் அரசு புதிய செலவினங்களை மேற்கொள்ள வேண்டி இருக்கும்; கடன் சுமையும் அதிகரிக்கலாம்.

மொத்த பொதுத்துறைச் செலவில் நடுவன அரசின் செலவு அதிகரித்துக் கொண்டு சென்றால் இது குவிவு விளைவு (CONCENTRATION EFFECT). வேகமாக பொருளாதாரம் வளரும் போது, மைய அரசு பணிகளை ஆற்ற வேண்டிய சூழல் வரலாம்.

6.2.3. கோலின் க்ளார்க் கருதுகோள்

இரண்டாம் உலகப் போரை அடுத்து இக் கருதுகோள் கோலின் க்ளார்க்கால் உருவாக்கப்பட்டது. இது வரி விதிப்பை தாங்கும் அளவைச் சார்ந்தது. வரிவிதிப்பு அதிகப்படியாகப் போனால் மொத்த தேசிய உற்பத்தியில் (GROSS NATIONAL PRODUCT: GNP) 25% இருக்கலாம் என்கிறார் கோலின் க்ளார்க். இந்த அளவை விட வரிவிதிப்பு அதிகமாகப் போனால் பண வீக்கம் வருமாம்.

6.3. பொதுச் செலவு பற்றிய கருத்துக்கள்

பொதுச் செலவினை எவ்வாறு பயன்படுத்த வேண்டும் என சில கருத்துக்களை ஆல்ஃப்ரெட் ஜி புச்லர் (ALFRED G. BUCHLER) மற்றும் ஃபின்ட்லே ஷிர்ராஸ் (FINDLAY SHIRRAS) கூறியுள்ளார்கள்.

முதலில் புச்லர் தந்துள்ள மூன்று கருத்துக்களைக் காண்போம்.

(அ) பொதுச் செலவு சமூக நலனை அதிகரிக்க வேண்டும்.

(ஆ) பொதுச் செலவினால் கிடைக்கிற பலன்கள் பொதுச் செலவை விட அதிகமாக இருக்கின்றனவா என அறிதல் அவசியம். அதே அளவு நிதி, தனியாரால் செலவு செய்யப்பட்டால் கிடைக்கிற பலனை விட அரசால் செலவு செய்யப்படும்போது பலன்கள் அதிகமாக இருக்க வேண்டும். (இதில் பலன்களை அறிவதும் அளவிடுவதும் மிகவும் சிரமம்).

(இ) பலன்களின் வரிசையின் அடிப்படையில் பொதுச் செலவு மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும். அதாவது அதிக பலன் தருகிற செலவினத்தை முதலில் மேற்கொள்ள வேண்டும். குறைவான பலன் தரும் செலவுகளை தர வரிசையின் அடிப்படையில் மேற்கொள்ள வேண்டும்.

இப்போது ஃபின்ட்லே ஷிர்ராஸ் கொடுத்துள்ள நான்கு கருத்துக்களைப் பார்க்கலாம்.

(அ) சில குழுக்களுக்கு இல்லாமல், சமுதாயம் மொத்தத்திற்கும் உயர்ந்தபட்ச சமூக நலனைத் தருமாறு பொதுச் செலவு இருக்க வேண்டும். எல்லா பயன்களிலும் இறுதிநிலைப் பயன்பாடு சமமாக இருந்தால்தான் இது முடியும். உற்பத்தியைக் கூட்டும் வகையிலும், ஏற்றத்தாழ்வுகளைக் குறைக்கும் வகையிலும், சமூக வாழ்வைப் பாதுகாக்கும் வகையிலும், சமூக வாழ்வின் தரத்தை உயர்த்தும் வகையிலும் பொதுச் செலவு அமைய வேண்டும். வெளிநாட்டுத் தாக்குதல்கள் உள்நாட்டுக் குழப்பங்கள் ஆகியவற்றை எதிர்கொள்ளும் வகையிலும் பொதுச் செலவு அமைய வேண்டும்.

(ஆ) மிகச் சிறிய அளவே செலவு செய்ய வேண்டும். பகட்டு மற்றும் கையூட்டுகளைத் தவிர்க்க வேண்டும். சமுதாயச் செலவுகள் குறைய வேண்டும். வரி கட்டுபவர்களுக்கு பாதுகாப்பு அளிக்க வேண்டும்.

(இ) மக்கள் பிரதிநிதிகளிடம் ஒப்புதல் பெற்ற பிறகே பொதுச் செலவு செய்யப்பட வேண்டும். அனுமதிக்கப்பட்ட நிதி முழுக்கச் சரியாகச் செலவு செய்யப்பட வேண்டும். ஒவ்வொரு நிதி ஆண்டுக் கடைசியிலும் செலவுகள் தணிக்கை செய்யப்பட வேண்டும். அஜாக்கிரதையான, தன்னிச்சையான, அறிவு பூர்வமற்ற செலவுகள் தவிர்க்கப்பட வேண்டும்.

(உ) பட்ஜெட் பற்றாக்குறை கூடாது. பொது வாழ்வில் ஈடுபடும் நபர்கள் சாதாரண மனிதர்களைப் போலவே வாழ வேண்டும். புதிய சொத்துக்களை உருவாக்காமல் புதிய கடன்களை வாங்கக் கூடாது. பணவீக்க காலத்தில் உபரி பட்ஜெட்டே நல்லது; பற்றாக்குறை பட்ஜெட் நல்லதல்ல. எனினும் இந்தியாவில் பணவீக்கமும் பற்றாக்குறை பட்ஜெட்டும் பல ஆண்டுகளாகத் தொடர்கின்றன.

6.3.5. மற்ற கருத்துக்கள்

(அ) உற்பத்தியையும் மக்களின் உற்பத்தித் திறனையும் பொதுச் செலவு அதிகரிக்க வேண்டும். பொதுச் செலவின் பெரிய பகுதி வளர்ச்சித் திட்டங்களுக்கு செல்லவேண்டும்; வேலை வாய்ப்புகளை உருவாக்க வேண்டும்.

(ஆ) மாறுகின்ற சூழலுக்கு ஏற்ப பொதுச் செலவின் அளவை மாற்றிக்கொள்ளும்படி இருக்க வேண்டும். அவசர காலங்களில் பொதுச் செலவு அதிகமாகவும் சாதாரண காலங்களில் பொதுச் செலவு குறைவாக இருக்க வேண்டும்.

(இ) பொதுச் செலவில் அதிகம் ஏழைகளுக்காகச் செலவிட்டால்தான் பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகள் குறையும். அப்போதுதான் சந்தைப் பொருளாதாரம் நீளும்.

(ஈ) பொது நிதியாளர்கள் எதற்காக எவ்வளவு செலவிடுகிறோம் எனபதைத் தெளிவாக அறிந்திருக்க வேண்டும்.

6.4. சமீப காலத்தில் பொதுச் செலவின் வளர்ச்சி

அனேகமாக அனைத்து உலக நாடுகளும் வளரும் நிலையில் இருப்பதால் பொருளாதாரக் குறியீடுகளும் வளர்ந்த வண்ணம் உள்ளன உம். தேசிய வருவாய், ஏற்றுமதி, இறக்குமதி, சென்கெக்ஸ், நிஃப்டி, விலைவாசிகள் குறிப்பாக பெட்ரோலியப் பொருள்கள்

பொதுச் செலவின்
வளர்ச்சி
குறிப்பு

மற்றும் தங்கம், வெள்ளி, வைரம். நாட்டை ஆள்வதும் சிரமமாகவே ஆகிவருகிறது. புதிய கண்டுபிடிப்புகள், புதிய குற்றங்கள் (உ. ம் E - CRIME), புதிய வசதிகள் என வாழ்வை எளிதாக்கவும் சொகுசாகவும் வைப்பதற்காக அதிக செலவு செய்யவேண்டியுள்ளது. அரசாங்க நடவடிக்கைகளும் விரிந்துகொண்டே செல்கின்றன. உதாரணத்திற்கு 2019 பொதுத் தேர்தல் சுமார் 45 நாட்கள் நடந்தன. அதற்கு முன்பு எப்போதும் இத்தனை நாட்கள் இந்தியாவில் தேர்தல் நடந்ததில்லை. பல ஆயிரக்கணக்கான தீவுகளைக் கொண்ட இந்தோனேஷியாவில்தான் தேர்தல் நடத்துவது சிரமமாக இருக்கும். இப்போது இந்தியாவிலும் தேர்தல் நடத்த ஏகப்பட்ட செலவு செய்ய வேண்டியுள்ளது. உலகப் பொருளாதாரத்தில் மிகுந்த இடத்தைப் பிடித்துள்ள நான்கு நாடுகளின் அரசுச் செலவுகள் இங்கு கொடுக்கப்பட்டுள்ளன (அட்டவணை). அனேகமாக எல்லா நாடுகளிலும், தேசிய உற்பத்தியும் கூடியுள்ளது. தேசிய உற்பத்தியில் செலவு விகிதாசாரமும் மிக வேகமாகக் கூடியுள்ளது.

அட்டவணை 6.1: தேசிய உற்பத்தியில் அரசுச் செலவின் விகிதம்

தேசம்	1880	1920	1940	1960	1980	2000	2011
ஜெர்மனி	11	25	12	23	50	48	47
இங்கிலாந்து	08	27	31	36	52	39	48
அமெரிக்கா	03	08	10	30	36	36	43
ஜப்பான்	01	02	04	19	36	40	41

மூலம்: ESTABEN ORTIZ – OSPINA AND MAX ROSEV, INTERNET.

இங்கிலாந்து, ஜெர்மனி ஆகிய நாடுகளில் பொதுச் செலவு சற்று அதிகமாகவும், ஜப்பானில் சற்று குறைவாகவும் இருத்திருக்கிறது. மற்ற நாடுகளிலும் இது போல பொதுச் செலவின் விகிதம் கூடிக்கொண்டே செல்வதைக் காணமுடிகிறது.

6.5. இந்திய அரசின் பொதுச் செலவு

இந்தியாவைப் பொறுத்தமட்டில் திட்ட மற்றும் திட்டமில்லாத (PLAN AND NON - PLAN) செலவுகள் கூடிக்கொண்டே செல்கின்றன; மேலும் இரண்டு வகைகளும் ஓரளவு சமமாகவே கூடிக்கொண்டு செல்கின்றன. எனவே, பொதுச் செலவு கூடுவதைத் தவிர்க்க இயலாது என்றே தோன்றுகிறது. பன்னாட்டு நிதியம் மற்றும் உலக வங்கி ஆகியவற்றின் அறிவுறுத்துதலின் படி, 1990க்குப் பின்னர் விவசாயம், கல்வி, மருத்துவம், சமூக நலத்திட்டங்கள் ஆகியவற்றிற்கு செய்யப்படும் செலவுகள் அவ்வளவு வேகமாக உயரவில்லை. ஆனால் பாதுகாப்புத் துறைக்கு ஆகும் செலவு, வட்டித் தொகை, தங்க மற்றும் பெட்ரோலியம் பொருட்களின் இறக்குமதி ஆகியவை குறைவதற்கு வாய்ப்பே இல்லை போலும். கார்ப்பரேட் துறைக்கு அளிக்கப்படும் கடன்கள், வாராக் கடன்கள், வரி ஏய்ப்புகள், வரிப்பாக்கிகள், தொழில் துறைக்கு அளிக்கப்படும் மானியங்கள் ஆகியவையும் குறையுமா என்பது தெரியவில்லை.

அட்டவணை 6.2: இந்திய அரசின் செலவு (ரூ ஆயிரம்கோடியில்)

ஆண்டு	திட்டச் செலவு	திட்டமில்லாச்செலவு	மொத்தச் செலவு
2000 – 1	83	243	326
2004 -5	132	366	498
2005 – 6	141	365	505
2006 – 7	170	413	583
2007 -8	205	507	712
2008 -9	275	608	883
2009 – 10	303	721	1,024
2010 – 11	379	818	1,197
2011 – 12	412	892	1,304
2012 – 13	413	997	1,410
2013 – 14	453	1,106	1,559
2014 – 15 (BE)	575	1,219	1,794
2014 – 15 (RE)	468	1,213	1,681
2015 – 16 (BE)	465	1,312	1,777

பொதுச் செலவின்
வளர்ச்சி

குறிப்பு

BE = Budget Estimates, Re = Revised Estimates

மேலே கொடுக்கப்பட்டுள்ள அட்டவணையிலிருந்து [6.2] கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ள அட்டவணை [6.3] பெறப்பட்டுள்ளது.

அட்டவணை 6.3: செலவு வளர்ச்சி வீதம்

உயர்வு வீதம்	திட்டச் செலவு	திட்டமில்லாச்செலவு	மொத்தச் செலவு
மொத்த உயர்வு %	462.8	440.2	445.9
ஆண்டு உயர்வு %	30.9	29.3	29.7

6.6. பொதுச் செலவினைக்கட்டுப்படுத்துதல்

நிதி நிலை அறிக்கை தயாரிப்பதன் நோக்கங்களில் முக்கிய ஒன்றாக உள்ளது பொதுச் செலவினைக் கட்டுப்படுத்துதல். கொடுக்கப்பட்டு உள்ள நிதிக்குள் திட்டமிடப்பட்ட குறிக்கோள்களை அடைய நிதிக் கட்டுப்பாடு அவசியம்.

நிதிக் கட்டுப்பாடுக்குள் நிர்வாக மற்றும் நிதி ஒப்புதல்கள், பதிவேடுகள் பெறுதல், மறு ஆய்வு செய்தல், சான்று வழங்குதல் என பல நிலைகள் இருக்கின்றன.

செலவு நடப்புச் செலவு அல்லது அன்றாடச் செலவு எனவும் நிலைத்த அல்லது நிரந்தரச் செலவு எனவும் பிரிக்கப்படுகிறது. நடப்புச் செலவுக்குள் (CURRENT EXPENDITURE), சம்பளம், படிகள், பராமரிப்புச் செலவு, அலுவலகச் செலவு போன்றவை அடங்கும். நிலைத்த செலவுக்குள் (CAPITAL EXPENDITURE) நிலைத்த சொத்துக்கள், தளவாடங்கள், வாகனங்கள், நிலம் ஆகியவற்றுக்கான செலவுகள் அடங்கும்.

பொதுச் செலவின்
வளர்ச்சி

குறிப்பு

எல்லாச் செலவுகளும் ஒப்புதல் பெறப்பட்டுள்ளனவா, கொடுக்கப்பட்ட காரணத்திற்காக செலவிடப்பட்டுள்ளனவா என்பனவற்றை சரிபார்ப்பதுதான் செலவு மதிப்பிடுதல் மற்றும் கட்டுப்படுத்துதலின் நோக்கம் ஆகும். எனவே அரசுச் செலவுகள் பிரிக்கப்பட்டு வகைப்படுத்தப்பட்டு பதியப்படுகின்றன.

தணிக்கையாளர், கவனித்து, சரிபார்த்து, ஒப்பீடு செய்து உறுதிப்படுத்துகிறார். சட்டங்களும், விதிகளும் சரியாகக் கடைப்பிடிக்கப்பட்டுள்ளனவா என்பதை அவர் ஆய்வு செய்வார்.

மாதிரி வினாக்கள்

1. பொதுச் செலவு பற்றிய வேக்னரின் கருதுகோளை விளக்குக.
2. பொதுச் செலவு பற்றிய Wiseman – Peacock கருதுகோளை விளக்குக.
3. பொதுச் செலவு பற்றிய கோலின் க்ளார்க் கருதுகோளை விளக்குக.
4. பொதுச் செலவு பற்றிய கருத்துக்களை விளக்குக.
5. சமீப காலத்தில் பொதுச் செலவு உயர்வதைப் பற்றி ஒரு குறிப்பு வரைக.
6. திட்ட மற்றும் திட்டமில்லாத செலவுகளுக்கு இடையே உள்ள உறவினை விளக்குக.
7. பொதுச் செலவு கட்டுப்பாட்டு பற்றி ஒரு குறிப்பு தருக.

பொதுக் கடன்

குறிப்பு

7.1. அறிமுகம்

- 7.2. பொதுக் கடனுக்கான காரணங்கள் மற்றும் தேவைகள்
- 7.3. பொதுக் கடனின் நோக்கங்கள்
- 7.4. பொதுக் கடனின் வகைகள்
- 7.5. பொதுக்கடனைத் திருப்பிச் செலுத்துதல்
- 7.6. கடனைத் திருப்பிச் செலுத்தும் வழிகள்
- 7.7. அரசுக் கடன்கள் மற்றும் வரிகள் - ஓர் ஒப்பீடு
- 7.8. பொதுக்கடன் மற்றும் தனியார்கடன் - ஓர் ஒப்பீடு
- 7.9. பொதுக் கடனின் பணி

7.1. அறிமுகம்

கடன்கள் உள்நாட்டு மற்றும் வெளிநாட்டுக் கடன்களாக இருக்கலாம். அரசுக்கு கருவூலத்தின் வாக்குறுதியை (PROMISES) பெற்றவர்களுக்கு முதலையும் வட்டியையும் கொடுப்பது கடனாகும் என ஃபிலிப் ஈ டெய்லர் (PHILIP E. TAYLOR) குறிப்பிடுகிறார். பற்றாக்குறையைச் சரி செய்யும் நிதி கடனாகும்.

7.2. பொதுக் கடனுக்கான காரணங்கள் மற்றும் தேவைகள்

இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம் வரை அரசுகள் ஒரு சில பணிகளையே செய்து வந்தன. சட்டம் ஒழுங்கு மக்களை உள்நாட்டு குழப்பங்கள் மற்றும் வெளிநாட்டுப் படையெடுப்பு ஆகியவற்றில் இருந்து பாதுகாத்தல் ஆகியவையே பெரிய முக்கிய பணிகளென கருதப்பட்டன. எனவே அரசின் செலவும் குறைவு; கடனும் குறைவு. சமீப காலமாக அனேகமாக எல்லா நாடுகளிலும் அரசு தன பலத்தையும் பணிகளையும் விரிவாக்கிக் கொண்டே செல்கிறது. தொழில் முயலும் அரசாக மாறி பல தொழில்சாலைகளையும் வணிக நிறுவனங்களையும் அரசே நிறுவியது. பின்னர், முதலாளித்துவ அமைப்பில் இயங்கிவந்த பொருளாதாரங்களில் பலதரப்பு மக்கள் பொருளாதாரத்தில் பின் தங்கி விட்டனர். எனவே வறுமையும் பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகளும் அதிகரிக்கத் தொடங்கின. வறியவர்களின் குரலை கொஞ்சமாவது காது கொடுத்துக் கேட்டால்தான் அவர்கள் வாக்களிப்பார்களே உள்நாட்டுக் கலவரங்கள் வராது இருக்கும். எனவே அரசு சமூக நலத் திட்டங்களையும் நிறைவேற்ற வேண்டிய கட்டாயத்திற்கு

பொதுக் கடன்

குறிப்பு

உட்படுத்தப்பட்டது. அரசு நலம் நாடும் அரசாக மாறியது. இக்காரணங்களால் செலவு கூடி கடனும் கூடியது.

பட்ஜெட் பற்றாக்குறையை சரி செய்யவும், எதிர்பாரா செலவினங்களை எதிர்கொள்ளவும், சில சமயங்களில் யுத்தம் செய்யவும், வளர்ச்சித் திட்டங்களை மேற்கொள்ளவும் பொதுக்கடன்கள் எழுப்பப்படுகின்றன.

7.3. பொதுக் கடனின் நோக்கங்கள்

நிதி நிலை பற்றாக்குறையைச் சமாளிக்க, பொருளாதாரப் பெருமந்தப் பிரச்சனைகளைத் தவிர்க்க, பணவீக்கத்தைக் குறைக்க, பொருளாதார மேம்பாட்டை ஊக்குவிக்க, எதிர்பாராத செலவினங்களை எதிர்கொள்ள, படைகளுக்கு செலவு செய்ய, நலத் திட்டங்களை நிறைவேற்ற, புதிய உற்பத்திச் சொத்துக்களை உருவாக்க என பல நோக்கங்கள் உள்ளன.

7.4. பொதுக் கடனின் வகைகள்

ஒன்று உள்நாட்டு கடன், மற்றொன்று வெளிநாட்டுக்கடன். உள்ளூர் தனி நபர்களிடமிருந்தும், நிதி நிறுவனங்கள், வணிக வங்கிகள், மைய வங்கி ஆகியவற்றிடம் இருந்தும் உள்நாட்டுக் கடன்கள் வாங்கலாம்.

வெளிநாட்டு நபர்கள், வெளிநாட்டு வங்கிகள், பன்னாட்டு நிதி நிறுவனங்கள், பன்னாட்டு நிதியம் (INTERNATIONAL MONETARY FUND : IMF) உலக வங்கி (WORLD BANK: WB or IBRD), ஆசிய வளர்ச்சி வங்கி (ASIAN DEVELOPMENT BANK), மற்றும் வெளிநாட்டு அரசுகள் ஆகியவற்றிடம் இருந்து வெளிநாட்டுக் கடன்கள் பெறலாம்.

(அ) சுய விருப்ப மற்றும் கட்டாயக் கடன்கள் (VOLUNTARY AND COMPULSORY LOANS): சட்டத்தின் மூலம் மக்களைக் கட்டாயப்படுத்தி கடன் வாங்கலாம். அல்லது மக்கள் சுய விருப்பத்துடன் அரசுக்குக் கடனளிக்கலாம்.

(ஆ) நிதி ஒதுக்கப்பட்ட மற்றும் நிதி ஒதுக்கப்படாத கடன்கள் (FUNDED AND UNFUNDED LOANS): ஒரு குறிப்பிட்ட நீண்ட காலத்திற்காக, சரியான உடன்படிக்கைகள் கையெழுத்தாகி, நிபந்தனைகளைத் தெளிவாக்கி பெரும் கடன் நிதி ஒதுக்கப்பட்ட கடனாகும். இதற்கு எவ்வளவு வட்டி வீதம் எனபது முன்பே அறிவிக்கப்படும். நிலைத்த சொத்துக்களை உருவாக்க இக்கடன் பெறப்படுகிறது.

(இ) உற்பத்தி தரும் மற்றும் உற்பத்தி தராத கடன்கள் (PRODUCTIVE AND UNPRODUCTIVE LOANS): சில நேரடியாக பலன் (பணம்) தரும் திட்டங்களுக்காகப் பெரும் கடன்கள். சில நேரடியாக பணம் பெற முடியாத திட்டங்கள். பொதுவாக மக்களின் மேம்பாட்டுக்காக நிறைவேற்றப்படும் திட்டங்கள் மூலம் பணம் திரட்ட முடியாது. உதாரணத்திற்கு வருமான வரி வசூலிக்கும் அலுவலகத்திலிருந்து பணம் பெறலாம். இது பயனுள்ள திட்டம் எனப்படுகிறது. வேலை வாய்ப்பு அலுவலகம் வேலை கிடைக்காதவர்களின் பெயர்களை பட்டியலிட்டு வைத்திருக்கும் அலுவலகம். இங்கிருந்து அரசு பணம் பெற முடியுமா? முடியாது.

எனவே உற்பத்தி தராத திட்டம் என வர்ணிக்கப்படுகிறது.வணிக வரிக் கட்டடத்திலிருந்து பணம் பெறலாம் .ஏழைகளுக்கு கல்வி, உணவு, மருத்துவம் அளித்தால் பணம் கிடைக்குமா? கிடைக்காது. அப்படியானால் அது தேவையில்லா திட்டம். இவ்வாறு திட்டங்களை விவரிக்கும் நிலை இருந்தால் எவ்வாறு நிலைத்து நீடித்த மேம்பாட்டை(SUSTAINABLE DEVELOPMENT) அடைய முடியும்? எனவே மக்கள் நலனுக்காக பணியாற்றும் திட்டங்களையும் பிரயோசனமான திட்டங்கள் என்று அறிவிக்கும் அளவுக்கு கொள்கை வடிப்பாளர்களுக்கு அறிவு வளர வேண்டும் .பயனில்லாத திட்டங்கள் என எதுவும் இருக்க இயலாது . சில திட்டங்கள் உடனே பணம் தரலாம். சில திட்டங்கள் உடனே நேரடியாக பணம் தராமல் போகலாம்; ஆனால் பல துறைகளுக்கு உதவி, அந்தந்தத் துறைகள் மூலம் பணம் வரலாம்; அல்லது அந்தந்தத் துறைகள் மக்கள் நலனுக்காகப் பாடுபடலாம். எனவே, அரசு பெரும் கடன்கள் அனேகமாக நேரடியாகவோ மறைமுகமாகவோ, உடனேயோ சற்று காலம் தாழ்த்தியோ பிரயோசனமாக இருக்கும்; அவை அனைத்தும் உற்பத்திக்கு உதவும் கடன்களே!

(ஈ) உள்நாட்டுமற்றும் வெளிநாட்டுக்கடன்

இதற்கு விளக்கம் முன்பே கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

(உ) திருப்பிச் செலுத்தும் மற்றும் திரும்பிச் செலுத்தாத கடன்கள் (REDEEMABLE AND IRREDEEMABLE LOAN)

ஒரு குறிப்பிட்ட எதிர்கால தேதியில் அரசு திரும்பிச் செலுத்தும் கடன்கள் மற்றும் வட்டி மட்டும் செலுத்தப்படும் கடன்கள் என இரு வகை உள்ளன. முந்தையதில் முதலும் வட்டியும் திரும்பிச் செலுத்தப்படும் இரண்டாவது வகையில் வட்டி மட்டும் தவறாது செலுத்தப்படும்.

(ஊ) குறுகிய மற்றும் நீண்டகாலக்கடன்கள்

மூன்று மாதம் முதல் ஓராண்டிற்குள் திரும்பிச் செலுத்தப்படும் கடன்கள் குறுகிய காலக் கடன்கள் எனப்படும். இக்கடன்களை அரசு கருவூலப் பத்திரங்களைப் (TREASURY BILLS) பயன்படுத்தி மத்திய வங்கியிடம் (RBI) பெறுகிறது.

ஓராண்டிலிருந்து பத்து ஆண்டுகளுக்குள் திரும்பிச் செலுத்தப்படும் கடன்கள் நடுத்தரக் (MEDIUM) காலக் கடன்கள் ஆகும்.

திரும்பிச் செலுத்தும் காலம் 10 ஆண்டுகளுக்கும் மேல் இருந்தால் அது நீண்ட காலக் கடன் ஆகும்.

7.5 பொதுக்கடனைத்திருப்பிச் செலுத்துதல்(REDEMPTION OF PUBLIC DEBT)

அரசு பெறும் கடன்களைத் திருப்பிச் செலுத்துவதே அரசுக்கு மரியாதை. எனவே கடன் பெற்ற உடனே கடனைத் திருப்பி அடைக்க வேண்டிய வழி முறைகளைச் செய்ய வேண்டும். அப்படிச் செய்தால்தான் அரசு திவாலா ஆகாமல் தப்பிக்க முடியும்; தேவை

பொதுக் கடன்

குறிப்பு

இல்லாத செலவுகளைக் குறைக்க முடியும்; கடன் கொடுத்தவர்களிடம் மரியாதை பெற முடியும்; தேவைப்பட்டால் பின்பு கடன் பெற முடியும்.

7.6. கடனைத் திருப்பிச் செலுத்தும் வழிகள்

(அ) கடனை மறுத்தல் (REPUDIATION)

அரசு கடனைத் திருப்பிச் செலுத்த மறுக்கலாம். உள்நாட்டுக் கலவரம் வந்த போது அமெரிக்கா கடனைத் திருப்பிச் செலுத்த மறுத்தது. 1917 புரட்சியின் போது ருஷ்யாவும் இவ்வாறு செய்தது. சமீப காலத்தில் வேறெந்த நாடுகளும் இவ்வாறு செய்யவில்லை.

(ஆ) திருப்பிக்கொடுத்தல் (REFUNDING)

புதிய கடன் பத்திரங்களை விற்று நிதி திரட்டி புதிய கடன் பத்திரங்களை வைத்திருப்பவர்களுக்குக் கொடுத்து புதிய கடன்களை அடைப்பதும் ஒரு வழி. வட்டி வீதம் குறைவாக உள்ள கடன்களை வாங்கி வட்டி வீதம் அதிகமாக உள்ள கடன்களை அடைக்கலாம். இப்படி ஒரு வழி இருப்பதால், அரசுக்கு கடன் இருந்து கொண்டே இருக்கும்.

(இ) கடன்களை மாற்றுவதல் (CONVERSION OF LOANS)

புதிய கடன்களை புதிய கடன்களாக மாற்றுவதும் அதிக வட்டியுள்ள கடன்களை குறைவான வட்டி வீதமுள்ள கடன்களாக மாற்றுவதும் கடன் சுமையைக் குறைக்க உதவலாம். ஆனால் அரசு இவ்வழியைப் பின் பற்றி அதிகக் கடனாளி ஆகலாம்.

(ஈ) ஒதுக்கப்படுகிற நிதி (SINKING FUND)

கடன்களைத் திருப்பிச் செலுத்துவதற்காகவே ஓரளவு நிதி ஒதுக்கிவைக்கப்படுகிறது. ஒவ்வொரு ஆண்டும் ஒரு குறிப்பிட்ட தொகையை இவ்வாறு ஒதுக்கி வைக்கலாம். அல்லது ஒவ்வொரு ஆண்டும் கிடைக்கிற மிகுதியான நிதியை, எவ்வளவு என குறிப்பிடாமல், ஒதுக்கலாம். இவ்வாறு கடனடைப்பதற்காக நிதி ஒதுக்குவதால் மக்களிடம் நல்ல பெயர் கிடைக்கலாம். அதிக கடனும் கிடைக்கலாம்.

(உ) மூலதனத்தீர்வை (CAPITAL LEVY)

பொதுவாக யுத்தங்களினால் எழுந்த கடன்களைத் திருப்பிச் செலுத்த அனைத்து மூலதனப் பொருட்களிலும் ஒரே ஒரு முறை விதிக்கப்படும் வரியாகும் இது. ஒரு குறிப்பிட்ட அளவுக்கு மேல் மதிப்புள்ள அனைத்து சொத்துக்களிலும் இவ்வரி விதிக்கப்படுகிறது. முதல் உலகப்போர் முடிந்தவுடன் இவ்வரி முதன் முதலில் விதிக்கப்பட்டது. ரிக்கார்டோ (RICARDO), பிகு (PIGOU) மற்றும் டால்டன் (DALTON) போன்றார் இவ்வரியை ஒத்துக் கொண்டுள்ளார்கள். சமூகத்தின் மீது குறைவான சுமையை சுமத்தி, விலையேற்றத்தைத் தடுத்து கடனை அடைக்கப் பயன்படும் வரி இதுவென டால்டன் புகழ்ந்துள்ளார்.

(ஊ) உபரி பட்ஜெட்

உபரி நிதி நிலை அறிக்கை தயார் செய்ய முடிந்தால் கடன்களைத் திருப்பிச் செலுத்தமுடியும். ஆனால் நிதிநிலையில் உபரியைக் காண்பது குதிரைக் கொம்பல்லவா?

மேலும் நம் போன்ற வளர்கின்ற நாடுகளுக்கு உபரி பட்ஜெட் முக்கியமா? வளர்ச்சிப் பணிகள் முக்கியமா? என்று கேட்டால், பட்ஜெட்டில் பற்றாக்குறை இருந்தாலும் பரவாயில்லை, வளர்ச்சிப் பணிகளுக்கு செலவு செய்தே ஆகவேண்டும். மேலும், பல வளர்ந்து வரும் நாடுகள் அமெரிக்கா அளவுக்கு, அமெரிக்கா மாதிரி வளர வேண்டும் என ஆசைப்படுகிறார்கள். அந்த அர்த்தமற்ற ஆசைதான் ஆபத்தான செலவுகளைக் கொண்டு வருகிறது. அப்படிப்பட்ட வளர்ச்சிக்குக் கடன் வாங்குவது அவசியம் இல்லைதான். (எனினும் எத்தனை ஆண்டுகள் ஆனாலும் இந்தியா அமெரிக்காவைத் தொட முடியாது; யானை யானைதான், பூனை பூனைதான், பூனை யானையாக விரும்புவது, நினைப்பது, ஆசைப்படுவது புத்திசாலிதனமா?). நாம் நாமாகவே இருக்கலாமே!

7.7. அரசுக் கடன்கள் மற்றும் வரிகள் - ஓர் ஒப்பீடு

கடன் வாங்குவதன் மூலமும் வரி விதிப்பின் மூலமும் அரசுக்கு பணம் கிடைக்கிறது; வரியும் கடனும் மக்களிடம் இருந்துதான் பெறப்படுகின்றன. அப்படியென்றால் இரண்டும் ஒன்றா? அவற்றிற்கிடையே வேறுபாடு இல்லையா? நிச்சயம் அந்த இரு வார்த்தைகளுக்கும் - வரி, கடன் - வேறுபாடு இருந்தேதான் ஆக வேண்டும் அவற்றின் விளைவுகளில் வித்தியாசம் இருக்கும். வசூலித்த வரிப்பணத்தை அரசு வரி கட்டியவர்களுக்குத் திருப்பி அளிக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. நல்ல அரசாக இருந்தால் வாங்கிய கடனை திருப்பிக் கொடுக்கவேண்டும். வரி என்பது நடப்பு வருமானத்தில் இருந்து செலுத்தப்படுவது. எனவே வரி செலுத்துவோரின் வாங்கும் சக்தி குறையும், சேமிப்பு குறையும், நுகர்வு குறையும், சந்தையில் பொருட்களுக்கான தேவைகள் குறையும். விலை கூடுவது குறையும் ஆனால் கடன் என்பது முதலிலேயே சேமித்து வைக்கப்பட்ட பணத்தில் இருந்து கொடுப்பது. எனவே கடன் உடனடியாக நுகர்வைப் பாதிக்காது.

வரி என்பது சாதாரண மக்களும் செலுத்த வேண்டிய கட்டாய வசூல். கடன் என்பது சேமிப்பு உள்ள செல்வந்தர்களிடம் இருந்து அரசு பெறுவது. கடன் கொடுத்த பணக்காரர்களுக்கு வட்டி முறையாகக் கொடுத்தாக வேண்டும். எனவே பணக்காரர்களுக்கு வட்டி வருமானம் (உடல் உழைப்பால் அல்லாத) கிடைக்கிறது. ஆனால் உடல் உழைப்பின் மூலம் ஊதியம் பெறுபவர்கள் வரி கட்ட வேண்டியுள்ளது. இவ்வாறாக உடல் உழைப்பினால் பிழைப்பவரிடம் இருந்து வரி வாங்கி, உடல் உழைப்பில்லாத பணக்காரர்களுக்கு வட்டி கொடுப்பதில் ஏதோ சிக்கல் இருப்பது உங்களுக்குத் தெரிகிறதா? எனவே, வரி மூலமும் கடன் மூலமும் பணம் பெறும் அரசாங்கம் வரி செலுத்துவோரைச் சுரண்டுகிறது; கடன் கொடுப்போரை கவனித்துக் கொள்கிறது.

7.8. பொதுக்கடன் மற்றும் தனியார்கடன் - ஓர் ஒப்பீடு

கடன் என்பது, தனியார் கடனாக இருந்தாலும் சரி, அரசின் கடனாக இருந்தாலும் சரி, ஒரு பயன்பாட்டில் இருந்து இன்னொரு காரணத்திற்காக பணம் விலகிப் போவதைக் குறிக்கிறது. ஏதோ ஒரு வளத்தை அல்லது சொத்தை வாங்குவதற்காக கடன் எழுப்பப்படுகிறது.

பொதுக் கடன்

குறிப்பு

தனியாருடைய காரணத்திற்காக தனியார் கடன் பயன்படுத்தப்படுகிறது. சமுதாயத்திற்காக, மக்களுக்காக அரசு கடன் பெறுகிறது.

தனியார் கடனில், கடன் கொடுத்தவர் தியாகம் செய்து பணம் சேமித்து கொடுக்கிறார். கடன் வாங்குபவர் பணத்தை மகிழ்ச்சியாகச் செலவு செய்கிறார். கடன் கொடுத்தவர் பணம் திரும்பி வருமா வராதா எனக் கலங்கிக் கொண்டே இருப்பார். கடன் வாங்கியவர் நல்ல உடல் நலத்துடன் இருக்க வேண்டும் என கடன் கொடுத்தவர் கடவுளை வேண்டிக் கொண்டு இருப்பார். (பல தனி நபர்கள் கடன் பெற்று ,உல்லாச வாழ்க்கை வாழ்ந்து ,தற்கொலை செய்து, கடனிலிருந்து தப்பித்து விடுகிறார்கள்).

அரசு கடனை வாங்கி, அந்தப் பணத்தை மக்களுக்காகச் செலவு செய்யும் போது, அரசுக்குக் கடன் கொடுத்தவரும் பயன் பெறுகிறார். வரி கட்டுபவர்களே கடன் கொடுத்தவர்களாக இருந்தால், வரியைச் செலுத்தி வட்டியை பெறும் பாக்கியத்தைப் பெறுகின்றனர். வரி கட்டுபவர்கள் வேறு, வட்டி பெறுபவர்கள் வேறு எனில், வரி செலுத்துபவர்களுக்கு வருத்தம்; வட்டி பெறுபவர்களுக்கு ஆனந்தம். பொதுவாக (ஒரு முறை அமெரிக்கா செய்ததைத் தவிர) வாங்கிய கடனை வட்டியுடன் முதலையும் சேர்த்து கடன் கொடுத்தவர்களுக்கு திருப்பிச் செலுத்திவிடும். எனவே, அரசுக்குக் கடன் கொடுத்தவர்கள் (தனியார் கடன் போல் அன்றி) ஆனந்தமாக வாழலாம். தனியார் கடனில் பல வகையான பிரச்சனைகள் (RISKS) இருப்பதாலும், நம்பகத் தன்மை குறைவாக இருப்பதாலும், பொதுவாக வட்டி வீதம் அதிகமாக இருக்கும். அரசு கடனில் வட்டி வீதம் குறைவாக இருக்கும்.

7.9. பொதுக் கடனின் பணி

பொதுவாக வரிப்பணம் அன்றாடச் செலவுகளுக்காகவும், கடன் ஏதேனும் நிலைத்த நீடித்த காரணத்திற்காகவும் செலவு செய்யப்படுகின்றன. ஆனால் இந்தியா போன்ற வளர்ந்து வரும் நாடுகளில் அன்றாடச் செலவுக்கே பணம் போதாமல் இருக்கும் போது, சொத்துக்களைப் பெருக்க அதிக பணம் செலவு செய்யப்படுவதில்லை.

யுத்த காலங்களில் மக்களுக்கு நுகர்வைக் கட்டுப்படுத்த பல வழிகள் இருந்தும் நெருக்குதல்கள் இருக்கும்; அரசுக்குக் கடன் கொடுக்க வேண்டியதை கடமையாகவும் (அழகப்பா செட்டியார், தியாகராசச் செட்டியார், அண்ணாமலைச் செட்டியார் போன்றவர்கள்) சிலர் கருதினர்.

கடன் வாங்குபவர்களுடைய நிகழ்கால வாங்கும் சக்தி கூடும்.(எதிர்கால சம்பாத்தியதை இன்றே செலவு செய்வதுதான் கடன்). தனியாரும் அரசும் எதிர்கால நுகர்வைக் குறைத்து நிகழ்கால நுகர்வை கடன் பெறுவதன் மூலம் கூட்டிக் கொள்கின்றனர்.

பற்றாக்குறை பட்ஜெட் போட்டால் பன்னாட்டு நிதியம், உலக வங்கி மற்றும் தனியார் துறையினர் அரசைக் குறை கூறுகிறார்கள். தேசிய உற்பத்தில் ஒரு குறிப்பிட்ட சதவீதத்தை விட (3%) பட்ஜெட் பற்றாக்குறை அதிகமாக இருக்கக் கூடாது என இந்திய அரசுக்கு ஆணைகள் பிறப்பிக்கப்படுகின்றன. இவையெல்லாம் ஏன்? பட்ஜெட் பற்றாக்குறை அதிகமானால் அரசு கடன் வாங்க நேரிடும்; அரசுக்கு எளிதாகக் கடன்கள் கிடைக்கும்.

எனவே, கடனுக்காக கடன் சந்தையில் ஒதுக்கப்பட்டுள்ள நிதி குறையும். இச் சமயத்தில் தனியார் துறைகள் கடன் வாங்க கடன் சந்தைக்குச் சென்றால், போதுமான கடன் எழுப்ப இயலாது; அல்லது வட்டி வீதம் உயரும். அரசுக்குக் கடன் கொடுப்பதால், பங்குச் சந்தையில் பணம் போடும் அளவு குறையும். பங்குச் சந்தை (SENSEX, NIFTY) குறியீடுகள் வேகமாக உயராது. முதலீடு செய்பவர்களுக்கு உகந்த சூழல் இல்லை என்ற குற்றம் சுமத்தப்படும்.

இதனாலேயே, இந்திய அரசை தனியார் முதலாளிகள் கட்டுப்படுத்தி வருகிறார்கள். அரசு பொதுமக்களுக்குச் சலுகைகள் வழங்கினால், பற்றாக்குறை வரும்; கடன் எழுப்ப வேண்டிய சூழல் வரும். தனியார் கடன்களுக்கான வட்டி வீதம் உயரும். எனவேதான் கல்வி, மருத்துவம், போன்றவற்றை அரசு, தனியார் வசம் கொடுத்துவிட வேண்டும் என்ற அழுத்தமும் நெருக்குதலும் கொடுக்கப்படுகின்றன.

அரசு கடன் வாங்கி (வெளிநாடுகளில் இருந்தும்) செலவு செய்யும் போது மக்கள் கையில் அதிக பணம் சேர்ந்து, வாங்கும் சக்தி உயர்ந்து தேவையும் உயரும். எனவே, உற்பத்தி செய்யப்பட்ட பொருள்கள் எளிதில் விற்கப்படலாம்; மூதலீடு, வேலை வாய்ப்பு கூடும்; விலைவாசிகளும் உயரும்.

அரசு கடன் வாங்கி, ஏழை மக்கள் அதிக வேலைவாய்ப்பு பெறும் திட்டங்களுக்கு (உம். சாலை அமைப்பு, கட்டட வேலைகள்) செலவு செய்தால் வறுமையின் கொடுமை குறையும்; கிராமப்புறத் திட்டங்களுக்கு செலவு செய்தால் கிராமத்தில் இருந்து நகரத்தில் வந்து வேலை செய்துவிட்டு சாலையோரங்களில் குடும்பம் நடத்தும் கொடுமும், சேரிகள் பெருகும் சோகமும் குறையும்.

இவ்வாறாக பொதுக்கடன் சரியான திட்டங்களுக்குச் செலவு செய்யப்பட்டால் நாட்டுக்கு நல்லது; அரசியலாளர்கள் அனுபவிக்க மட்டுமே செலவு செய்யப்பட்டால், என்ன செய்வது?

கடன் பெறுவதும், அதற்கு வட்டி செலுத்துவதும், அதற்குத் தேவையான நிதியைப் புரட்ட வரி விதிப்பதும் வருமானப் பகிர்வில் (INCOME DISTRIBUTION) பல மாறுதல்களை உருவாக்கும். பொருளாதார ஏற்றத் தாழ்வுகளைக் குறைத்தால் நல்லது. ஆனால் கடந்த 400 ஆண்டுகளாக, அனைத்து நாடுகளிலும் (சில சோஸலிஸ நாடுகளைத் தவிர) பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகள் உயர்ந்த வண்ணமே உள்ளது என பாரீஸ் ஸ்கூல் ஆஃப் எகோனோமிக்ஸ் (PARIS SCHOOL OF ECONOMICS) இயக்குனர் (THOMAS PIKETTY) கூறியுள்ளார்.

அடித்தள மக்களின் வருமானம் உயர்வதைவிட அதிகமாக மேல்தட்டு வர்க்கத்தின் வருமானம் உயர்ந்துகொண்டே செல்கிறது. இப்போக்கு எப்போது மாறும் எனத் தெரியவில்லை.

வெளிநாடுகளில் இருந்து இறக்குமதி செய்யப்படும் பொருள்களின் விலையைக் கொடுக்க வெளிநாட்டுக் கடன்கள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. நுகர்வோர் பொருட்கள்

பொதுக் கடன்

குறிப்பு

இறக்குமதி செய்யப்பட்டால் விலைகள் குறையும். மூலதன, மூல மற்றும் இடு பொருட்கள் இறக்குமதி செய்யப்பட்டால், உற்பத்தி மற்றும் வேலைவாய்ப்பு கூடும். போருக்குத் தேவையான பொருட்கள் வெளிநாட்டுகளில் இருந்து இறக்குமதி செய்தால் (அதில் பல பிரச்சனைகள் உள்ளன) அதற்கு வெளிநாடுகளில் இருந்து பெறும் கடன்களைப் பயன்படுத்தினால்.....?

அரசுக் கடன் பத்திரங்களை வைத்து இருப்பவர்களுக்கு அந்தப் பத்திரங்கள் வருவாய் (வட்டி) தரும் சொத்தாகும். அரசு வரி மூலம் மட்டும் தேவையான நிதியைப் புரட்டி இருந்தால், அரசு கடன் எழுப்பாமல் இருந்திருந்தால், மக்களுக்கு அப்படிப்பட்ட ஓர் அருமையான உறுதியாக வருமானம் தரும் ஒரு சொத்து வந்து இருக்காது. இந்த அரசுப் பத்திரங்களை விற்று உடனடியாகப் பணமும் பெற்றுக் கொள்ளலாம். எனவே, சமூகத்தில் ரொக்க இருப்பு (LIQUIDITY, நீர்மைத்தன்மை) உயர்கிறது.

பொது மக்களிடம் இருக்கும் உபரி பணமே அரசுக்குக் கடனாக வருகிறது. எனவே, இந்த உபரிப்பணம் ஒரு மூலையில் பயனற்று கிடப்பதைவிட, பொருளாதார வளர்ச்சித் திட்டங்களுக்கு (இருப்புப்பாதை அமைக்க, நீர்ப்பாசன வசதி அமைக்க, எரிசக்தி தயாரிக்க) பயன்பட்டால் வீட்டுக்கும் நாட்டுக்கும் நல்லதுதானே!

வெளிநாட்டு கடன்களுக்கு வட்டி செலுத்தும் போது நம்நாட்டில் உள்ள பணம் வெளியேறுகிறது. இது நம் நாட்டுக்கு உகந்ததல்ல. மேலும் வெளிநாட்டுக் கடன் யுத்தத்திற்காக பயன்படுத்தப்பட்டால் அது இன்னும் வீண்.

வெளிநாட்டுக் கடன்களைத் திருப்பிச் செலுத்த வெளிநாட்டு பணத்தாள்கள் அதிகமாக (உ.ம். U.S. DOLLAR) தேவைப்படுகின்றன. எனவே வெளிநாட்டுப் பணமதிப்பு உயர்ந்து கொண்டு செல்கிறது. இறக்குமதிகளுக்கு விலை கொடுக்க ஏற்றுமதியை அதிகப்படுத்த வேண்டியுள்ளது. இதனால் நம் நாட்டு மக்களுக்கு அப்பொருட்கள் கிடைக்காமல் போகலாம். நாம் கட்டாயம் ஏற்றுமதியை அதிகரிக்க வேண்டிய இக்கட்டான சூழலில் இருப்பதால் நம் நாட்டுப் பொருட்களின் (உ.ம் பழங்கள், பூக்கள், மாமிசம் ஆகியவை எளிதில் அழுகிப் போவதால்) விலை வெளிநாட்டு சந்தையில் சரிந்துவிடும். எனவே ஒரு குறிப்பிட்ட அளவு வெளிநாட்டுப் பணம் ஈட்டி அதிக அளவு பொருட்களை ஏற்றுமதி செய்ய வேண்டி வரும். இதனையே ஜகதீஸ் பகவதி (JAGADISH BHAGWATI) வறுமையாக்கும் வளர்ச்சி (IMMISERIZING GROW) என்று கூறினார். வளர்ந்துள்ள நாடுகளுடன் வளர்கிற நாடுகள் ஏற்றுமதி செய்யும் போது வளர்ந்துள்ள நாடுகள் சொல்வதையே வளர்கிற நாடுகள் கேட்க வேண்டும். இல்லையெனில் (வெளிசுலாவில் நடந்ததைப் போல) உள்நாட்டுக் குழப்பங்களை உருவாக்கி விடுவார்கள், அல்லது (ஈராக்குக்கு நடந்ததைப் போல) பொருளாதாரத் தடைகளை விதித்து விடுவார்கள். எனவே, ஏழை நாடுகள் வெளிநாடுகளிடம் கடன் பெறும்போதும் வாணிபம் செய்யும் போதும் எச்சரிக்கையுடன் நடந்து கொள்ள வேண்டும்.

வெளிநாட்டு வாணிபத்தில் பிரச்சனை ஏதும் வந்ததால், உலக வர்த்தக நிறுவனத்தில் (WORLD TRADE ORGANISATION: WTO) உள்ள பிரச்சனைகளை நிவர்த்தி

செய்யும் வாரியத்திற்கு (DISPUTE SETTLEMENT BOARD) வழக்குசெல்லும். அந்த வாரியம் பொதுவாக வளர்ந்த நாடுகளின் கைப்பிள்ளையாகவே செயல்படும்.

வெளிநாட்டு கடன்களைக் குறைத்துக்கொள்ள, ஆங்காங்கே வட்டாரச் சந்தைகள் (உம் SAARC, SOUTH ASIAN ASSOCIATION FOR REGIONAL COOPERATION & BRICS, BRAZIL, RUSSIA, INDIA, CHINA, SOUTH AFRICA) வந்துள்ளன. புதிய வளர்ச்சி வங்கி ஒன்றும் (NEW DEVELOPMENT BANK) தொடங்கப்பட்டுள்ளது. ஆனாலும் அவை அவ்வளவு பயனுள்ள அளவு இதுவரை இயங்கவில்லை.

எனவே, மாணவர்கள் மேலே விவரிக்கப்பட்ட செய்திகளை முழுதாக உள்வாங்கி, உள்நாட்டு மற்றும் வெளிநாட்டுக் கடன்களின் இயல்புகள், விளைவுகள் மற்றும் தொடர்புகளை அலசி ஆராய வேண்டும். மேலும், பொருளியல் பாடம் வெகு வேகமாக மாறியும் வளர்ந்தும் வருவதால், அனைத்துச் செய்திகளையும் புத்தகங்களுக்குள்ளேயே புதைத்து வைத்துவிட முடியாது. அன்றாடச் செய்தித் தாள்களையும் படித்தால்தான் பொருளியல் பாடம் ஓரளவாவது புரியும்.

மாதிரி வினாக்கள்

1. "பொதுக் கடன் மற்றும்" "தனியார் கடன்": வித்தியாசங்களை விவரிக்கவும்.
2. "கடன் பெறுதல்" மற்றும் "கடன்": வித்தியாசங்களை விவரிக்கவும்.
3. பொதுக் கடன்களுக்கான காரணங்கள் யாவை?
4. பொதுக் கடன்களின் நோக்கங்கள் யாவை?
5. பொதுக் கடன்களுக்கான வழிகள் யாவை?
6. பொதுக் கடனின் வகைகளை விவரிக்கவும்.
7. பொதுக்கடனைத் திரும்பிச் செலுத்தும் முறைகளை விவரிக்கவும்.
8. "வரி விதித்தலில்" இருந்து "கடன் பெறுதல்" எவ்வாறு வித்தியாசமாகிறது?

பொதுக் கடன்

குறிப்பு

அலகு - 8

இந்தியாவில் பொதுக் கடன்

இந்தியாவில்
பொதுக் கடன்

குறிப்பு

8.1 அறிமுகம்

8.2 சுதந்திரத்திற்குமுன்பு இந்தியாவின் பொதுக்கடன்

8.3. சுதந்திரத்திற்குப்பின் இந்தியாவின் பொதுக்கடன்

8.4. 2019-20 வரை இந்தியாவின் பொதுக் கடன்கள்

8.5. இந்தியாவின் பொதுக்கடனின் பிரிவுகள்

8.6. மாநிலங்களின் கடன் நிலைமை

8.7. பொதுக்கடன் வளர்ந்த விதங்கள்

8.1 அறிமுகம்

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டு வரை கேள்விப்படாத சமீபத்தில் அதிகமாகக் கேள்விப்படுகிற செய்தி பொதுக் கடன் ஆகும். மற்ற வழிகளைப் போலவே, கடன் பெறுதலும் அரசு நிதி திரட்டும் ஒரு பெரும் வழியாகிவிட்டது. வங்கிகள், வியாபார நிறுவனங்கள், தனி நபர்கள் என பல வழிகளில் அரசு கடன் பெறலாம். பொதுவாக அரசு கடன் பத்திரங்களின் (BONDS) மூலம் கடன் வாங்கும். குறுகிய காலத்திற்கு கருவூலப் (TREASURY) பத்திரங்கள் மூலம் கடன் பெறப்படும். இந்தப் பத்திரங்கள் மூலம், கடன் கொடுக்கப்பவர்களுக்கு அரசு முதலைத் திருப்பித் தரவும் வட்டியைத் தரவும் உத்தரவாதம் அளிக்கிறது.

நீண்ட காலத் திட்டத்தில் முதலீடு செய்ய கடன்கள் எழுப்புகிறது. போர்காலங்களிலும் அரசு கடன் பெற நேரிடும்.

மற்ற அரசாங்கங்களைப் போல இந்திய அரசாங்கமும் கடன் பெற்று வருகிறது. இந்தியாவின் ஒருங்கிணைந்த நிதியத்தின் (CONSOLIDATED FUND OF INDIA) கடன் பத்திரங்களைப் பயன்படுத்தி நடுவன அரசு கடன் எழுப்ப இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டம் வழி வகை செய்துள்ளது. அது போல சட்டசபை அனுமதியுடன் அவற்றிற்குள்ள எல்லைக்குள் மாநில அரசுகளும் கடன் வாங்கிக் கொள்ளலாம். மைய அரசின் உத்தரவு இன்றி மாநில அரசுகள் கடன் பெற இயலாது.

8.2 சுதந்திரத்திற்குமுன்பு இந்தியாவின் பொதுக்கடன்

ஆங்கிலேய அரசாட்சி இந்தியாவில் நடைபெற்றபோது பெரும்பாலும் போர்க்காலத்தில் போருக்காக மட்டுமே கடன் வாங்கப்பட்டது. ஆஃப்கானிஸ்தான், பர்மா, சைனா, பெர்ஸியா, எகிப்து மற்றும் அபிஸ்ஸினியா ஆகிய நாடுகள் மீது படையெடுக்கப்பட்டபோதெல்லாம், கடன் சுமை ஏறியது. லண்டனில் நடந்த செலவுகளையும் இந்தியா ஏற்க வேண்டிய நிலை இருந்தது. முதல் உலகப்போரின் போது இந்தியா ஆங்கிலேய அரசுக்கு 100 மில்லியன் பவுண்ட் ஸ்டெர்லிங் அளவுக்கு நன்கொடை(GIFT) வழங்கியது. அதனால் இந்தியாவிற்கு எந்த பிரயோசனமும் இல்லை. இருப்புப் பாதை மற்றும் நீர்பாசன கால்வாய்கள்

அமைப்பதற்காகவே அதிக அளவு கடன் எழுப்பப்பட்டது. இக் கடன்களில் அதிகம் இங்கிலாந்திலேயே அதிகவட்டி வீதத்துடன் எழுப்பப்பட்டது. 1939ல் இந்திய அரசின் பொதுக்கடன் ரூ1,260 கோடியாகவும் 1946ல் இது ரூ 1940 கோடியாகவும் இருந்தது.

இந்தியாவில்
பொதுக் கடன்

8.3. சுதந்திரத்திற்குப்பின் இந்தியாவின் பொதுக்கடன்

முதல் ஐந்தாண்டுத் திட்டம் ஆரம்பித்ததிலிருந்தே பொதுக்கடன் உயரத் தொடங்கியது. வெளிநாட்டுப் பணம் தேவைப்பட்டதால் வெளிநாட்டுக் கடன்கள் பெறப்பட்டன. கடன்கள், கரூவூலக் கடன் பத்திரங்கள், சிறு சேமிப்புகள் ஆகியவை வட்டியுடன் கூடிய உள்நாட்டுக் கடன்களில் பெரும் பகுதியாக இருந்தன. வெளிநாட்டுக் கடன்களிலேயே மிக அதிகம் அமெரிக்காவிலிருந்து பெற்ற கடன்தான். பொதுச் சட்டம் (PUBLIC LAW) 480 ன். கீழ் இந்தியாவிற்கு ஏராளமான உணவுப்பொருட்களை அமெரிக்கா அனுப்பியது. இதில் பல உள்நோக்கங்கள் இருந்தன. அவற்றை அறிஞர் அண்ணாவும் அண்ணல் அம்பேத்காரும் விளக்கினார்கள். ஆனால் எந்தப் பிரயோசனமும் இல்லை. தொடர்ந்து உணவு இறக்குமதி அமெரிக்காவிலிருந்து இந்தியாவிற்குள் வந்துகொண்டே இருந்தது.

குறிப்பு

அதற்குப் பதிலாக போர்த்தளவாடங்கள் செய்யப் பயன்படும் உலோகங்கள் இந்தியாவிலிருந்து அமெரிக்காவிற்கு அற்ப விலையில் அனுப்பிவைக்கப்பட்டது. சண்டைக்குப் பின் இரஷ்யாவிலிருந்து இந்த உலோகங்கள் அமெரிக்காவிற்கு கிடைக்காததால், அமெரிக்க போர்த்தளவாட தொழில் நிறுவனங்கள் பாதிக்கப்பட்டன; வேலை வாய்ப்பு குறைந்தது. எனவே உலோகங்கள் இந்தியாவிடம் இருந்து குறைந்த விலையில் பெற போட்ட திட்டமே PL 480.

இந்தியாவிற்கு உணவுப்பொருட்கள் அளிப்பதாக சூழ்ச்சி உரை செய்து, இந்தியாவை ஏமாற்றி, அமெரிக்கா அணு ஆயுதங்களை உற்பத்தி செய்து உலகையே பயமுறுத்தி வருகிறது. குறைந்த விலையில் அமெரிக்காவின் கோதுமை வந்து, இந்தியக் கோதுமை விவசாயிகளுக்கு. சரியான விலை கிடைக்காமல் செய்ததால் வயல்வெளிகள் பொட்டல் காடுகள் ஆயின. அமெரிக்கக் கடன் இந்தியாவின் தொண்டையைப் பிடித்தது.

8.4. 2019-20 வரை இந்தியாவின் பொதுக் கடன்கள்

சுதந்திரத்திற்குப் பின்னர், ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களில் ஓரளவுக்கே கடன் பெற முடிவு செய்யப்பட்டது. முதல் ஐந்தாண்டுத் திட்ட காலத்தில் ரூ520 கோடி மட்டுமே கடனாக எழுப்பப்பட்டது. இதில் ரூ115 கோடி கடன்கள், ரூ 270 கோடி சிறு சேமிப்பு மற்றும் வைப்புத் தொகைகள், பிற வழிகளில் ரூ135 கோடி. கடனின் அளவு இரண்டாம், மூன்றாம், நான்காம் ஐந்தாண்டு திட்டகாலத்தில் முறையே ரூ1,200 கோடி, ரூ1,400 கோடி மற்றும் ரூ4,307 கோடி ஆகும்.

மூன்றாம் ஐந்தாண்டு திட்ட காலம் வரை பெரிய பல திட்டங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டன. விவசாயம், தொழில் மற்றும் பணித்துறைகள் வேகமாக வளர்ந்தன. ஆனால் உடனே நான்காம் ஐந்தாண்டு திட்டத்தை ஆரம்பிக்க இயலவில்லை. ஆண்டுத்

இந்தியாவில் பொதுக் கடன்

குறிப்பு

திட்டங்கள் போடப்பட்டன. ஐந்து ஆண்டுத் திட்டத்திற்கு விடுமுறை அளிக்கப்பட்டது. வளர்ச்சி இருந்த போதும், பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகள் அதிகமாகியிருந்தன. சுதந்திரத்திற்குப் பின் தனியார் துறைகள் வேகமாக வளர்ந்தன. எனவே, முற்றுரிமை அங்காடிகளின் முரட்டுத்தனத்தைக் கட்டுப்படுத்த சட்டங்கள் வந்தன (MONOPOLY AND RESTRICTIVE TRADE PRACTICES COMMISSION : MRTP ACT). வங்கிகளை மிகச் சிலரே தம் சுய இலாபத்திற்கு பயன்படுத்தி வந்தனர். எனவே முதன் முதலாக 1969ல் 14 வங்கிகள் தேசியமயமாக்கப்பட்டன. பல மாநிலங்களில் காங்கிரஸ் ஆட்சி கவிழ்ந்தது; மாநிலங்களின் அளவிலான கட்சிகள் ஆட்சிக்கு வந்தன (உம். தமிழ் நாட்டில் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம்). எனவே அரசின் கவனம் வளர்ச்சித் திட்டங்களிலிருந்து மாறி சமூக நலத் திட்டங்கள் பக்கம் திரும்பியது. மக்களுக்கு நேரடியாக உதவிகள் செய்தால்தான் அவர்களின் வாக்குகளை பெற முடியும் என எல்லாக் கட்சிகளும் அறிய ஆரம்பித்தன. செலவு உயர்ந்தது. கடன்கள் பெறுகின.

2015-16 வரை இந்தியாவின் கடன்கள் மற்றும் பொறுப்புக்கள் (BORROWING AND OTHER LIABILITIES) பல மடங்கு பெருகி 2015-2016ல் ரூ 5.32 லட்சம் கோடிகளாக உயர்ந்தன. பொதுக்கடன் 2019-20 பட்ஜெட் எஸ்டிமேட்டி ரூ 7.04 லட்சம் கோடியாகும்.

8.5. இந்தியாவின் பொதுக்கடனின் பிரிவுகள்

முதலாவதாக, பொதுக்கடன் உள்நாட்டு மற்றும் வெளிநாட்டுக் கடன் என பிரிக்கப்படுகிறது. மூலதனச் சந்தையிலிருந்து பெறப்படும் கடன், ஈடுகட்டும் பத்திரங்கள், பரிசுப் பத்திரங்கள், 15 ஆண்டு சான்றிதழ்கள் ஆகியவை உள்நாட்டுக் கடன் பெறும் வழிகளாகும். மேலும் குறுகியகாலக் கடனுக்காக கருவூலக் கடன் பத்திரங்கள் மூலம் மைய வங்கி மற்றும் வணிக வங்கிகளிடமிருந்து கடன்கள் பெறலாம். வெளிநாட்டுக் கடனாக பன்னாட்டு நிதியம், உலக வங்கி மற்றும் ஆசிய வளர்ச்சி வங்கி ஆகியவற்றிடம் இருந்து பணம் பெறலாம்.

ஆரம்ப காலத்தில், வளர்ச்சித்திட்டங்களுக்காக மட்டுமே இந்திய அரசு கடன் வாங்கியது. அனால் மைய அரசின் செலவினங்களும் செலவும் அதிமாகிவிட்டதால், அன்றாடச் செலவுக்கே கடன் வாங்கவேண்டிய நிலைமை வந்துவிட்டது. அதாவது வரவு எட்டணா, செலவு பத்தணா என்ற கதையாகியுள்ளது.

1950-51ல், மொத்தக்கடனில் வெளிநாட்டுக்கடன் 1% ஆக மட்டும் இருந்தது. கடனின் அளவும் கூடியுள்ளது. அதில் வெளிநாட்டுக்கடனின் பங்கு அதிகமாகக் கூடி 5% ஆக உள்ளது. 1980 க்குப் பின்னர் அமெரிக்காவின் வர்த்தகப் பிரதிநிதி (UNITED STATES TRADE REPRESENTATIVE: USTR) கார்லா ஹில்ஸ் (CARLA HILLS) என்பவர் இந்தியாவுக்கு பல வழிகளில் நெருக்குதல் கொடுத்து வந்தார். அவருடைய கணிப்புப்படி இந்தியா அமெரிக்காவில் இருந்து இறக்குமதி செய்வதை விட இந்தியா அமெரிக்காவிற்கு ஏற்றுமதி செய்வது அதிகமாக இருந்தது. அதாவது அமெரிக்காவுடன் இந்திய வர்த்தக மிகுதியை (TRADE SURPLUS) கொண்டிருந்தது. அமெரிக்கா இந்தியாவுடன் வர்த்தக பற்றாக்குறையைக் (TRADE DEFICIT) கொண்டிருந்தது. இதனால் கோபமடைந்த கார்லா

ஹில்ஸ் பன்னாட்டு நிதி நிறுவனங்களுக்கு நெருக்குதல் கொடுத்து, இந்தியாவிற்கு கொடுக்கும் கடன்களுக்கு வட்டி வீதத்தை அதிகரிக்கச் செய்தார். எனவே இந்தியா வணிக ரீதியான கடன்களையே (EXTERNAL COMMERCIAL BORROWING) பெற முடிந்தது. எனவே வட்டிச் சுமை கூட, வெளிநாட்டுக் கடன்கள் கிர்ரென மேலே ஏறியது.

இந்தியாவில்
பொதுக் கடன்

தற்போதைய நிலையில் இந்தியாவின் வெளிநாட்டுக் கடனில் அமெரிக்காவிடம் மட்டும் பெற்றதுதான் அதிகம் (30%). அதுவும் டாலர் (DOLLAR) கடன்.

குறிப்பு

கடனுடன், இந்திய அரசு பல பொறுப்புகளையும் (LIABILITIES) கொண்டுள்ளது. அவை, சிறு சேமிப்புகள், கட்டாய வைப்புகள், வருங்கால வைப்பு நிதி (PROVIDENT FUNDS). வருமான வரிக்காக ஆண்டுதோறும் வருவாய் தரும் சான்றிதழ்கள், தபால், தந்தி, இரயில்வேய்ஸ் மற்றும் மைய வங்கியின் வைப்புத் தொகைகள், சேமிப்புகள் போன்றவற்றையும் அரசு பயன்படுத்திக்கொள்கிறது. இதற்கும் அரசே பொறுப்பேற்க வேண்டியுள்ளது. 2019ஆம் ஆண்டு மைய வங்கியின் மிகுதி (SURPLUS) நிதியில் 98%ஐ நடுவன அரசு பெற்றது. இதுவரை இந்த அளவு நிதி மைய வங்கியில் இருந்து மைய அரசுக்கு சென்றதில்லை என்று செய்திகள் வெளியாகி இருந்தன.

அதிகரித்துக் கொண்டு இருக்கும் அரசின் பொறுப்புகள் அறிவார்ந்த மக்களுக்கு கவலை அளித்துக் கொண்டுதான் உள்ளது. இவ்வாறு சென்று கொண்டு இருந்தால், அரசின் கடன் பெறும் வழிகள் அடைக்கப்படலாம்; அரசின் கடன் பெறும் திறனும் குறைந்துவிடும்.

நிதி நிலை அறிக்கைகளிலிருந்து பெறுகின்ற புள்ளி விவரங்கள் கீழே தரப்படுகின்றன. 2002-03 ல் செலுத்தப்பட்ட வட்டி ரூ1.15 லட்சம் கோடி. இது 2015-16ல் ரூ4.41 லட்சம் கோடி; 2016-17 ல் ரூ4.80 லட்சம் கோடி; 2017-18ல் ரூ 5.28 லட்சம் கோடி. தலைசுற்றுகிறது அல்லவா? முடிந்தளவு நம் வருகின்ற சந்ததியினருக்கு அதிகமாக கடனை வைத்துவிட்டுச் செல்வோம் என்று தோன்றுகிறதல்லவா?

8.6. மாநிலங்களின்கடன் நிலைமை

மைய அரசு கடன் வாங்கும் போது, மாநில அரசுகள் கடன் வாங்காமல் இருக்கலாமா? மாநிலங்களும் பலவகையான கடன்களைப் பெறுகின்றன. ஆரம்ப காலத்தில், பொதுக்கடன் மற்றும் நிதி ஒதுக்கப்படாத (UNFUNDED) கடன் என்ற பிரிவுகள் இருந்தன. சமீபத்தில் உள்நாட்டுக் கடன்கள் வேறுவிதமாக வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

(i) நடப்புச் சந்தைக் கடன் மற்றும் ஜமீன்தாரி முறை ரத்து செய்யப்பட்டதன் தொடர்பான கடன் பத்திரங்கள்; மைய வங்கிக்கு 7 நாட்களுக்குள் திருப்பிச் செலுத்தப்பட வேண்டிய முன்பணம்; பணியாளர் காப்புறுதி நிறுவனம், ஸ்டேட் பாங்க் ஆப் இந்தியா மற்றும் பிற வணிக வங்கிகள், விவசாயம் மற்றும் ஊரக வளர்ச்சி வங்கி (NATIONAL BANK FOR AGRICULTURE AND RURAL DEVELOPMENT: NABARD) மற்றும் பிற நிறுவனங்களிடம் இருந்து பெறும் கடன்கள்

(ii) மைய அரசிடம் இருந்து பெறும் முன் பணம் (ADVANCE) மற்றும் கடன்கள்

இந்தியாவில் பொதுக் கடன்

குறிப்பு

(iii) வருங்கால வைப்பு நிதி, மாநில வைப்பு நிதி, மற்றும் ஓய்வூதிய நிதி, ட்ரஸ்ட், அறக்கட்டளை ஆகியவற்றிடம் பெறும் கடன்கள்

8.7. பொதுக்கடன்வளர்ந்த விதங்கள்

(i) மாநில அரசுகளின் மொத்தக்கடன்கள் தற்போது தேசிய உற்பத்தியில் சுமார் 27% ஆக உள்ளது. இது ஒவ்வொரு ஆண்டும் 1% உயர்ந்து கொண்டு செல்கிறது. இந்த உயர்வு விகிதம் 1997க்குப் பின்னர் மிகவும் கணிசமாக உள்ளது.

(ii) உள்நாட்டுக் கடனில் ஒரு பெரிய பகுதியாக இருப்பது தேசிய சிறு சேமிப்பு நிதியாகும்.

(iii) 1961க்குப் பின்னர் மாநில அரசுகளின் கடனில், மைய அரசின் கடனும், முன் பணமும் குறைந்து கொண்டு செல்கிறது. மைய அரசில் இருக்கிற அரசியல் கட்சியே மாநில அரசிலும் இருந்தால் அதிக நிதி மைய அரசிடம் இருந்து மாநில அரசுக்குக் கிடைக்கிறது; மாநிலத்தில் வேறு அரசியல் கட்சி ஆட்சி செய்தால் கிடைக்கும் மைய அரசின் நிதி, குறைவாக இருக்கிறது என அசோக் மித்ரா (ASOK MITRA) மேற்கு வங்கத்தில் நிதி அமைச்சராக இருந்த போது குற்றம் சாட்டினார். மேலும் மைய அரசிடம் இருந்து அதிகம் நிதி பெறும் மாநிலங்கள் பயன்படுத்தும் நிதியின் அளவு அதிகமாக இருந்த போதும், மைய அரசிடம் இருந்து பெற்ற நிதியில் செலவு செய்த நிதியின் விகிதம் மிகக் குறைவாக இருந்து என்றும் அவர் கூறி அப்போது பிரதம மந்திரியாக இருந்த ராஜிவ் காந்திக்கு சரியான பதில் அளித்தார். எனவே காங்கிரஸ் ஆட்சி செய்யாத மாநிலங்கள் காங்கிரஸ் ஆட்சி செய்த மாநிலங்களை விட நன்றாகவே செயல்பட்டன என்னும் வாதத்தை அப்போதைய பிரதமருக்கு முன் வைத்து ,மைய அரசு மாநிலங்களுக்கிடையே அரசியல் கட்சி சார்பான பாராபட்சத்தைக் காட்டக்கூடாது என்று புள்ளி விவரங்கள் மூலம் சொல்லிவைத்தார்.

(iv) மத்தியில் இருந்து மாநிலங்களுக்கு வருகின்ற கடனில் பெரும் பகுதி அரசின் வளர்ச்சித் திட்டங்களுக்காகவும்,மைய வங்கிக்குக் கொடுக்க வேண்டிய கடனை அடைப்பதற்குமே பயன்படுகிறது.

(v) சமீப காலமாக, மாநில அரசுகளுக்கு அதிக வட்டியுடன் கூடிய கடன்களே கிடைக்கின்றன. எனவே, வட்டிச் சுமை அதிகரித்துக்கொண்டே செல்கிறது.

(vi) மாநில அரசுகள் மைய அரசிடம் பெற்றுள்ள அதிகப்படியான (OVERDRAFTS) நிதியை கடனாக மாற்றிக் கொள்ளும்படி கேட்டுக்கொள்கின்றன.

மாதிரி வினாக்கள்

1. சமீப காலமாக, இந்தியாவில் பொதுக்கடன் கூடி வருவதன் காரணங்களைக் கூறுக.
2. இந்தியாவில் பொதுக்கடனின் நிலையை படிப்படியாக விவரிக்கவும்
3. இந்தியாவின் பொதுக் கடனின் பிரிவுகள் யாவை?
4. இந்திய மாநிலங்களின் கடன் நிலைமையை விளக்குக .
5. பொதுக்கடன் வளர்ந்த விதத்தை விவாதிக்கவும்.

அலகு 9

பொதுக் கடன் பெறுதல்

பொதுக் கடன்

பெறுதல்

9.1. அறிமுகம்

9.2. பொதுக்கடன்பெறும் வழிகள்

9.3. இந்தியாவில்மேம்பாட்டுநிதி

குறிப்பு

9.1. அறிமுகம்

அரசு நிதி பெறுகிற பல வழிகளில் கடன் பெறுதலும் ஒன்று. வரி விதித்தல், பணத்தாள் அச்சடித்தல், அரசு நிறுவனங்களின் இலாபம், கட்டணங்கள், தண்டத் தொகைகள், நன்கொடைகள், ஆகியவை நிதி பெறும் வேறு வழிகள் ஆகும். வரி விதிக்கும் போது என்ன விளைவுகள் ஏற்படுமோ, அதே போல கடன் எழுப்பும் போதும் சில விளைவுகள் ஏற்படும். இவ்விளைவுகள் பொதுக்கடனின் விளைவுகளில் இருந்து வேறுபடலாம். பொதுக்கடன் என்றால் கடன் பெறப்பட்ட மொத்த தொகை. கடன் பெறுதல் என்றால் கடன் பெறுகின்ற முறைகள் மற்றும் வழிகள். கடன் பெறுகிற ஒவ்வொரு முறையும், சமுதாயம், பொருளாதாரம் மற்றும் பல வித மக்கள் குழுக்கள் (வர்க்கம், வகுப்பு, சாதி) மேல் வெவ்வேறு விதமான தாக்கங்களை ஏற்படுத்தலாம்.

9.2. பொதுக்கடன்பெறும் வழிகள்

இந்திய அரசு கடன் பெறும் வழிகள் முன்னரே விளக்கப்பட்டுள்ளன. இந்தியாவிற்கு மிக அதிகக் கடன் வழங்கிய நாடுகளில் அமெரிக்கா, ஜெர்மனி, ஜப்பான் மற்றும் இங்கிலாந்து போன்றவை அடங்கும்.

9.3. இந்தியாவில்மேம்பாட்டுநிதி (DEVELOPMENT FINANCE)

வணிக வங்கிகள் (COMMERCIAL BANKS) மட்டும் இன்றி, இந்தியாவில் பல மேம்பாட்டு வங்கிகளும் (DEVELOPMENT BANKS) இயங்கி வருகின்றன. வணிக வங்கிகள், பொது மக்களின் வைப்புகள் மூலம் நிதி திரட்டி வணிக மற்றும் தொழில் நிறுவனங்களின் அன்றாடத் தேவைக்கு குறுகியகால கடன் கொடுக்கின்றன. மேம்பாட்டு வங்கிகள் வணிக மற்றும் தொழில் நிறுவனங்கள் தொடங்கவும் அவற்றை விரிவாக்கம் செய்யவும் நீண்ட காலக் கடன்கள் வழங்குகின்றன.

முதலாவதாக, சுதந்திரம் வாங்கிய தொடக்க காலத்தில் தனியாரிடம் போதுமான நிதி வசதி இல்லை. இரண்டாவதாக, வேண்டும் அளவுக்கு நிதி எழுப்பத் தேவையான மூலதனச் சந்தையும் (CAPITAL MARKET) இல்லை. எனவே இருந்த ஒரு சில பெரும் முதலாளிகளும் நிதி திரட்ட வெளிநாடுகளுக்குச் சென்றுள்ளனர். அதனை இங்கிலாந்தில்

பொதுக் கடன்

பெறுதல்

குறிப்பு

இருந்த சிலர் கிண்டல் செய்ததாகக் கூட ஒரு செய்தி உண்டு. இந்தியாவில் இரும்புத் தொழிலை வெற்றிகரமாக நடத்த முடியாது என்பதைக் குறிப்பிடும் வகையில் இந்தியர்கள் இரும்புத் தொழிலை நடத்தினால், அந்த இரும்பை நாங்கள் சாப்பிடத் தயார் என்று ஓர் ஆங்கிலேயர் கூறியதாகச் சொல்வார்கள். இதுதான் அன்றைய இந்தியா.

ஐம்பது கோடி மக்களில் முழு வயிறு சாப்பிட வழியில்லாதவர்கள் மற்றும் பள்ளிக்கூடம் செல்ல முடியாதவர்கள் பாதிக்கும் மேல். இங்கு சேமிப்பு ஏது; முதலீடு ஏது. எனவே நிதித் துறையென்பது நிஜமாக இல்லை; நிழலாகத்தான் இருந்தது. மைய வங்கி மட்டும் ஓரளவு மூலதனம் வைத்திருந்தது. மொத்த மூலதனத்தில் மைய வங்கி, வணிக வங்கிகள் மற்றும் இம்ப்ரீரியல் வங்கி. செலவாணி மாற்றும் வங்கிகள் (EXCHANGE BANKS) ஆகியவற்றின் பங்குகள் முறையே 47%, 8% மற்றும் 5% ஆக இருந்தன. அஞ்சல் நிலைய சேமிப்பு, கூட்டுறவு வங்கிகள், காப்பீட்டு நிறுவனங்கள் ஆகியவற்றின் பங்கு 4%, ஓய்வூதிய சேமிப்பு 2%.

சுறுகியகால வைப்புக்களைத் திரட்டும் வணிக வங்கிகளால் நீண்ட காலக் கடன்கள் கொடுக்க முடியாது. இந்தோனேசியாவில் 1996 வரை அவ்வாறாகச் செய்து 1997ல் பெரிய பொருளாதார நெருக்கடி வந்தது. அதன் பின் அரசியல் நெருக்கடி வந்தது. கல்விச் சாலைகள் மூடப்பட்டன. தேர்தல் நடத்தப்பட்டது. இந்தோனேசியா மட்டுமின்றி தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளின் பணத்தின் மதிப்புகள் பாதிக்குப் பாதியாக ஆனது. அந்த நாடுகள் பொருளாதாரத்தில் பல ஆண்டுகளுக்குப் பிந்தைய நிலையை அடைந்தது. எனவே நீண்ட காலக் கடன்கள் கொடுப்பதற்கென பிரத்தியயேக மேம்பாட்டு வங்கிகள் வந்தன.

9.3.1. மேம்பாடுநிதி நிறுவனங்கள்(DEVELOPMENT FINANCE INSTITUTIONS)

மேலே விவரிக்கப்பட்ட காரணங்களால் நீண்ட காலக் கடன்கள் கொடுப்பதற்கு அரசே மேம்பாடு நிதி நிறுவனங்களைத் தொடங்கியது. இந்த வங்கிகளுக்கு நிதி, மூலதனச் சந்தை மட்டும் அல்லாது, அரசின் பட்ஜெட், மைய வங்கியின் உபரிப்பணம் மற்றும் மற்ற நிதி நிறுவனங்கள் ஆகியவற்றிலிருந்து வந்தது. அரசின் ஆதரவு இருந்ததால், மேம்பாடு நிதி நிறுவனங்களின் கடன் பத்திரங்களுக்கு நல்ல ஆதரவு இருந்தது.

இந்த வங்கிகள் வணிக மற்றும் தொழில் நிறுவனங்களுக்கு அதிக நிதி கொடுத்துவிடுவதால், அந்த நிறுவனங்களின் நடவடிக்கைகளை இந்த வங்கிகள் தீவிரமாகக் கண்காணித்து வந்தன. அந்த நிறுவனங்களின் நிர்வாக அமைப்பிலும் தம் பிரதிநிதிகளை அமர்த்தின. மேலும் திட்டங்களை வரையவும், நடத்தவும் தேவையான தொழில் நுணுக்க அறிவுரைகளையும் வழங்கின. இவ்வாறு பல உதவிகளை அந்த நிறுவனங்களுக்கு இந்த வங்கிகள் வழங்க வேண்டிய அவசியம் என்னவென்று கேட்டால், அந்த நிறுவனங்கள் மூழ்கிவிட்டால் இந்த வங்கிகளின் நிதி நிலைமை மோசமாகிவிடும்; எனவே இந்த வங்கிகளையும் இழுத்து மூட வேண்டிய சூழல் வரலாம். எனவே திவாலான நிறுவனங்களுக்குக்கூட இந்த வங்கிகள் கடன் கொடுத்து அந்த நிறுவனங்களைக் காப்பாற்றி விட முயற்சித்தன. இவ்வாறாக மேம்பாடு நிதி வங்கிகள் பலவாறான திட்டங்களைத் தீட்டி இந்திய தொழில் துறையைக் காப்பாற்ற முயற்சிக்கின்றன.

9.3.2. இந்திய அனுபவம்

ஜூலை 1948ல் இந்தியாவின் தொழில் நிதி கார்ப்பரேஷன் (INDUSTRIAL FINANCE CORPORATION OF INDIA : IFCI) ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அதிலிருந்து மேம்பாடு வங்கி (DEVELOPMENT BANK) வளர்ந்ததை 3 பகுதிகளாகப் பார்க்கலாம். 1948 முதல் 1964 வரை முதல் பகுதி; 1965 முதல் 1991 வரை இரண்டாம் பகுதி; 1992 முதல் 2019 வரை மூன்றாம் பகுதி. 1964ல் இந்தியத் தொழில் மேம்பாடு வங்கி (INDUSTRIAL DEVELOPMENT BANK OF INDIA : IDBI) தொடங்கப்பட்டது. அதனைத் தொடர்ந்து லைஃப் இன்சூரன்ஸ் கார்ப்பரேஷன் (LIC), யூனிட் ட்ரஸ்ட் ஆஃப் இந்தியா (UTI) மற்றும் ஜெனரல் இன்சூரன்ஸ் கார்ப்பரேஷன் ஆகியவை தொடங்கப்பட்டன. ஆனால் மொத்த மூலதனத் திரட்சியில் (GROSS CAPITAL FORMATION) இவற்றின் பங்கு வெறும் 2.2% தான். இரண்டாவது காலகட்டத்தில் (1964 – 1991) இவற்றின் பங்கு 10.3% ஆக உயர்ந்தது. 1993ல் இது இன்னும் உயர்ந்து 15.2% ஐத் தொட்டது. பின்னர் மேம்பாட்டு நிதி நிறுவனங்களின் பங்கு குறைய ஆரம்பித்தது. பொதுவாக கூடத்தானே செய்யும். ஏன் இது மட்டும் குறையத் தொடங்கியது? 2011-12ல் இந்த சதவீதம் வெறும் 3.2% தான். இதுதான் புதிய பொருளாதாரக் கொள்கை (1991) யின் தாக்கம். இது போல பல விபரீதமான தாக்கங்களை விவரிக்கலாம். ஆனால் இடம் போதாது. அவற்றையெல்லாம் அறிந்தால்தான் பொருளாதாரத்தை நன்றாகப் படித்ததாகப் பொருள். 1991 க்குப் பின்னர் வெளிநாட்டு மற்றும் பன்னாட்டு நிதி நிறுவனங்கள் அதிகமாகக் கடன்கள் வழங்க ஆரம்பித்தன. அவற்றில் குறிப்பிடத்தக்கவை, IMF, WB, ADB மற்றும் IFC (INTERNATIONAL FINANCIAL CORPORATION).

1991க்குப் பின்னர், பல தொழில்கள் தனியார் வசம் வழங்கப்பட்டதால் (PRIVATIZATION), சுரங்கத் தொழில்கள், வேதியியல் ஸ்தாபனங்கள், எரிசக்தி உற்பத்திசாலைகள் என பல சுற்றுச் சூழலுக்கு தீங்கு விளைவிக்கிற நிறுவனங்கள் தொடங்கப்பட்டன. பெரிய அணைகள் கட்டப்பட்டன. அவற்றால் விளைகிற சுற்றுப்புறச் சீர்குலைவும், மக்களுக்கு ஏற்பட்ட இன்னல்களும் கண்டுகொள்ளப்படவில்லை; மாற்று ஏற்பாடுகளும் இல்லை. பல தொழில்கள் பொருளாதார இழப்பையும் சந்தித்தன. வாங்கிய கடனைத் திருப்பச் செலுத்த இயலாமல் மேம்பாட்டு வங்கிகளுக்கும் மூலதனப் பிரச்சனையை (CAPITAL ADEQUACY RATIO SUGGESTEDBY BASEL NORMS) உருவாக்கி விட்டன.

9.3.3. இந்திய நிதி மாற்றம் (TRANSFORMATION OF INDIAN FINANCE)

சிறிதி சிறிதாக நிதி வழிகளில் மாற்றங்கள் கொண்டு வரப்பட்டன. 1970, 1980களில் இந்தியாவிலிருந்து பணம் ஸ்வீஸ் வங்கிக்குள் போய் புதைந்தது. ஆனால் 1980க்குப் பின் வெளிநாட்டு நிறுவனங்கள் இந்தியத் தொழில்களுக்குக் கடன் வழங்க அனுமதி அளிக்கப்பட்டது. அதிக வட்டிக்கு வெளிநாட்டு தனியார் நிறுவனங்களின் கடன்கள் இந்தியாவிற்குள் படையெடுத்தன. 1991ல் இந்தியாவிற்குள் நிகழ்ந்த வெளிநாட்டுச் செலவாணி பற்றாக்குறையைப் (BALANCE OF PAYMENT CRISIS) பயன்படுத்தி பல வெளிநாட்டு தனியார் நிதி நிறுவனங்களும் பன்னாட்டு நிதியும், உலகவங்கி போன்றவையும் குளிர்காய ஆரம்பித்தன. இந்தியப் பொருளியலாளர்கள் என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் திகைத்தனர். வெளிநாட்டு நிறுவனங்கள் கட்டளைகள் இடத்

பொதுக் கடன்

பெறுதல்

குறிப்பு

பொதுக் கடன்

பெறுதல்

குறிப்பு

தொடங்கின. நிதிப் பற்றாக்குறையைக் குறை; அரசுச் செலவைக் குறை, சமுதாய மேம்பாட்டு பணிகளை தனியார் வசம் கொடு; கார்ப்பரேஷன் வரியை குறை; வெளிநாட்டில் இருந்து இறக்குமதி செய்கிற பொருள்களில் சுமத்துகிற வரியைக் குறை; இறக்குமதியை அதிகப்படுத்து. எல்லாவற்றிலும் அரசுத் தலையீட்டைக் குறை, அங்காடிச் சக்திகளுக்கு அதிக வாய்ப்பளி .....

போன்ற பல கட்டளைகள். இந்தியா வாயை மூடிக்கொண்டு காதுகளைமட்டும் திறந்து வைக்க வேண்டும். இதுதான் இந்தியாவின் ஆரம்ப நிலை. இதனால், இந்திய மேம்பாட்டு நிதி நிறுவனங்களுக்கு குறைந்த வட்டியில் கடன் கிடைக்கவில்லை. எனவே அவற்றின் செயல்பாடுகள் முடக்கப்பட்டன. தனியார் கைவசம் வந்த அரசும் தனியார் நிறுவனங்களுக்கு ஆதரவு கொடுத்தது. எனவே மேம்பாட்டு வங்கிகளும் வணிக வங்கிகள் போல செயல்பட்டன. (உம்), அவற்றின் செயல்பாடுகள் குலைந்தன. சில நிறுவனங்கள் மூடப்பட்டன.

9.3.4. முக்கிய நிறுவனம் மற்றும் கொள்கையின் மதிப்பீடு

முதலில் கூறப்பட்டதைப் போல, (அ) 1991 பொருளாதார சீர்திருத்தம் வரை இந்திய மேம்பாட்டு நிதி நிறுவனங்கள் இந்தியாவின் பொருளாதார மேம்பாட்டில் ஒரு முக்கிய பங்கினை வகுத்தன. வெள்ளையர்கள் இந்தியாவைவிட்டு வெளியேறிய பின்னர், இந்தியா ஒரு புதிய, முற்றிலும் வேறுபட்ட, வளர்ச்சி முறைகளையும் பாதையையும் தேர்ந்தெடுத்துப் பயணித்தது. இதில் ஜவஹர்லால் நேருவின் பங்கினைப் பாரதம் மறந்துவிடாது. வறுமையும் கல்வி அறிவின்மையும் நிறைந்த மிகுதியான மக்கள், பிற்போக்கான நம்பிக்கைகள், போதாத உள்கட்டமைப்புகள், உணவுக்காக அமெரிக்காவை நம்பியிருக்கும் வயிறுகள் (SHIP TO SIP). இதுதான் 1950களில் இந்தியா. இந்த நிலையில் தனியார் துறைக்கும் இடம் அளித்து, பொதுத்துறையையும் ஊக்கப்படுத்தி அரசு திட்டங்கள் தீட்டி வளர்ச்சிக்கு ஓர் அருமையான ஆரம்பம். இதனைக் கண்டு வியந்து வெளிநாட்டவரும் வந்து ஆய்வு செய்யப்பட்ட இடம் நம் பாரத நாடு. உதாரணத்திற்கு, குன்னார் மிர்தால் (GUNNAR MYRDAL) இந்திய நிலைமையை அழகாக அவருடைய "ஆசிய நாடகம்" என்ற நூலில் வடித்துள்ளார்.

ஆரம்ப காலகட்டத்தில், இந்திய முதலாளித்துவ வர்க்கம் போதுமான முதலின்றி இருந்ததால், அரசே அனைத்து முக்கிய நடவடிக்கைகளையும் மேற்கொண்டது; தனியார் நிறுவனமும் முதலாளிகளும் வளர்ந்திடத் தேவையான முயற்சிகளையும் மேற்கொண்டது. தரைமட்டமாகவும் உயர்மட்டமாகவும் (HORIZONTAL & VERTICAL) சமூகம் பிரிந்து கிடந்ததால், சமூக நலனுக்குத் தேவையான முதலீடுகளை இந்திய அரசு மேற்கொண்டது. மிகக் குறுகிய கண்ணோட்டத்துடன் இலாபம் ஈட்டும் நோக்கம் இந்திய அரசுக்கு இருந்ததில்லை. திட்டக்குழு (PLANNING COMMISSION), நிதிக்குழு (FINANCE COMMISSION), மற்றும் பல அமைச்சகங்கள், துறைகள் என சரியான முறையான வளர்ச்சிக்கான அமைப்புகள் உருவாக்கப்பட்டன.

வறுமை ஒரு புறமும், பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகள் மறுபுறமும் நிறைந்த இந்தியாவில், கிடைக்கிற சேமிப்பைக் கொண்டு பல வளர்ச்சித் திட்டங்கள் வரையப்பட்டு

நிறைவேற்றப்பட்டன. 1980வரை இந்தியா பல துறைகளில் - உணவு, பொதுச் சுகாதாரம் மருத்துவம், கல்வி அறிவியல் - கண்ட வளர்ச்சி பிரம்மாண்டமானது. மால்தாலின் மக்கள் தொகைக் கொள்கையை தவறென ஆக்கியது இந்தியாவின் வளர்ச்சி. [அதாவது, மால்தஸ், உணவு உற்பத்தி வளர்ச்சி மக்கள் தொகை வளர்ச்சியை விட குறைவாக இருக்கும் எனக் கூறியிருந்தார்]. இவ்வளர்ச்சிக்கு சில கட்டுப்பாட்டுகளும், நெறிப்படுத்துதல்களும் தேவையாக இருந்தன. வங்கிகளில் தனியாரின் ஆக்கிரமிப்பு, சந்தைகளில் முற்றுரிமையாளர்களின் ஆக்கிரமிப்பு ஆகியவை கட்டுப்படுத்தப்பட்டன. வங்கிகள் தேசியமயமாக்கப்பட்டன. முற்றுரிமைக் குறைப்பு சட்டம் கொண்டு வரப்பட்டது (MRTP ACT 1969). வங்கிகளின் மிகுதி நிதி வளர்ச்சிக்குப் பயன்படுத்தப்பட்டது. வெளிநாட்டு நிதி சரியாக வழி நடத்தப்பட்டது. SLR (STATUTORY LOQUIDITY RATIO) 1949ல் 20%, 1964ல் 25%, 1990ல் 38.5%. SLR மூலம் அரசுக்கு வங்கிகளிடமிருந்து நிதி கிடைத்தது. பின்னர் SLR குறைக்கப்பட்டு 2012ல் 23% ஆனது. SLRயைக் குறைத்ததால் அரசுக்கு வங்கிகளிடமிருந்து வந்த நிதி குறைந்தது.

அரசாங்கம் இன்சூரன்ஸ் கம்பெனிகளைத் தேசியமயமாக்கி அவற்றினிடமிருந்து பெற்ற சேமிப்புகளை முதன்மைத் துறைகளின் (உ.ம். விவசாயம், சிறு தொழில்கள்) வளர்ச்சிக்குப் பயன்படுத்தியது. RBIயின் இலாபத்தையும் பட்ஜட் மூலம் கிடைத்த வருவாயையும் அராங்கம் மேம்பாட்டு நிதி நிறுவனங்களுக்கு வழங்கியது. இவ்வாறாக, மேம்பாட்டுக்குத் தேவையான நிதியைப் புரட்டுவதில் அரசு பல முயற்சிகளை மேற்கொண்டு, பயனில்லாமல் கிடந்த நிதியை எடுத்து, தனியார் துறை முதலீடு செய்யாத, செய்ய விரும்பாத துறைகளுக்கு (உ.ம். விவசாயம், கிராம வளர்ச்சி) வழங்கி, வளர்ச்சியின் பலனை பல தரப்பட்ட மக்களுக்கும் கொண்டு சேர்த்தது. உதாரணத்திற்கு வடகிழக்கு மாநிலங்கள், பிமாரு (BIMARU : BIHAR, MADHYA PRADESH, RAJASTHAN & UTTAR PRADESH) என்று அழைக்கப்பக்கூடிய (பிமாரு என்றால் ஹிந்தியில் நோய்வாய்ப்பட்ட என்று பொருள்) மாநிலங்களுக்கு, அதிக நிதியை ஒதுக்குவது; நீண்ட நாட்கள் பிரச்சனைக்குள் இருந்துவரும் ஜம்மு காஷ்மீர் மாநிலத்திற்கு அதிக மானியங்கள் கொடுப்பது போன்ற செயல்களை அரசு செய்து வந்துள்ளது. இதனை விரும்பாத, தமிழ் நாடு, கேரளா மற்றும் ஆந்திரப் பிரதேச மாநிலங்கள் நடுவன அரசின் செயல்களைக் குறை கூறுகின்றன. சுமார் 50 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே வடக்கு வாழ்கிறது. தெற்கு தேய்கிறது என்று அறிஞர் அண்ணா கூறிவந்தார். இதனைத் தவிர்க்க அரசு முயன்று வருகிறது.

9.3.5. புதிய நிதி வழிகள்

மேம்பாட்டு நிதி நிறுவனங்கள் சுருங்கிய பின்பு, எவ்வாறு நிதித் தேவை சமாளிக்கப்பட்டது? நிறுவனங்களுக்கு உள்ளேயே கிடைக்கிற, தேக்கி வைக்கப்பட்ட இலாபம், (RETAINED EARNINGS), தேயமான ஒதுக்கீடுகள் போன்றவை ஓரளவு நிதி திரட்ட உதவின. 1991க்குப் பின் பங்குச் சந்தைகள் வெகுவேகமாக வளர் ஆரம்பித்தன. சென்செக்ஸ் (SENSEX), நிப்டி (NIFTY), போன்ற பங்குச் சந்தை குறியீடுகள் வேகமாக உயர்ந்தன. பின்னர் 2007-08ல் அமெரிக்காவில் பொருளியல் சிக்கல்கள் ஏற்பட்ட பின்பு வேகமாகச் சரிந்தது. 23.05.2019 அன்று அதுவரை உயர்ந்திராத அளவுக்கு உயர்ந்து

பொதுக் கடன்

பெறுதல்

குறிப்பு

பொதுக் கடன் பெறுதல்

குறிப்பு

சென்செக்ஸ் 40,000ஐத் தொட்டது (அன்றே மாலையில் சிறிது சரிந்தது). RBIயின் கணக்குப்படி இவ்வாறாக கிடைக்கப் பெற்றநிதி மொத்த நிதியில் 1985 வரை 30% ஆக இருந்தது. பின்பு 1990 களில் 37% ஆகவும் 2000 முதல் 2005 வரை 61% சதவீதமாகவும் உயர்ந்தது.

1990க்குப் பின்பு வெளிநாட்டு முதலீடும், அறிவியல் மற்றும் தொழில் நுட்பமும் இந்தியாவிற்குள் எளிதாக நுழைந்தன. எனவே, மக்களை எளிதாக ஏமாற்றி, அதிக (தேவையில்லாத) பொருள்களை நுகர்வோர் தலையில் கட்டி, அதிக விற்பனை செய்து அதிக இலாபம் ஈட்டப்பட்டது. உண்மைக் கூலியும் உயராமல் நின்றுவிட்டது. பொதுவாக மக்கள் அதிக வருமானம் கிடைப்பது போல் உணர்ந்தார்கள். அதற்குக் காரணம் ஒன்று பணமாயை (MONEY ILLUSION); மற்ற ஒன்று, அதிக உழைப்பைச் சந்தையில் விற்றல். மனைவியையும் கூலி வேலை செய்ய வீட்டைவிட்டு வெளியே அனுப்புவதை பெருமையாகக் கூறிக்கொள்வது. பெயரளவு வட்டி வீதமும் (NOMINAL INTERESTRATE) சற்று வீழ்ந்தது. கார்ப்பரேட் செக்டார் கொடுத்த நெருக்கடிகளால், அரசு அவற்றிற்கு பல சலுகைகளையும், மானியங்களையும் கொடுத்தது. இவ்வாறு பல வழிகளில் முதலீடு செய்வதற்கு நிதி கிடைத்தது. சமீப காலமாக சில பெரிய தனியார் நிறுவனங்கள், கட்டமைப்பு மேம்பாட்டில் (INFRASTRUCTURE DEVELOPMENT) அரசுக்கு நிதி அளித்து உதவி வருகின்றன. ஆனாலும் உண்மையில் அந்த நிதி அரசு வங்கிகளிடம் இருந்து பெற்ற நிதியே ஆகும். அந்தக் கடனும் திரும்பி வராததால், அரசே அந்த வங்கிகளுக்கு நிதி அளிக்க வேண்டி வருகிறது. உதாரணத்திற்கு கடன் கொடுத்து விட்டுத் திரும்பப் பெற முடியாத வங்கிகளின் மூலதன இருப்பு குறைந்து விட்டதால், 2018-19ஆம் நிதி ஆண்டில் வங்கிகளுக்கு அரசு சுமார் ரூ 80 ஆயிரம் கோடி நிதி அளித்தது. ஆனால் அரசு வங்கிகளிடம் கடன்கள் வாங்கிய பல பெரிய பண முதலைகள் நாட்டை விட்டே ஓடிவிட்டன. இவ்வாறாக, வசதிகளை அளிப்பது பொதுத்துறை; வசதிகளை அனுப்பவிப்பது தனியார் துறை.

9.3.6. பன்முக ஏஜன்ஸிகளும் கட்டமைப்பு நிதியும் (MULTILATERAL AGENCIES & INFRASTRUCTURE FINANCE) :

2000க்குப் பின்னர் கட்டமைப்பு வளர்ச்சியில் பெரிய புரட்சி இந்தியாவில் நடந்துள்ளது என்று சொன்னால் அது மிகையாகது. 1950 மற்றும் 1960களில் நீர்பாசனத்திற்காக அணைகளும், கால்வாய்களும், வாய்க்கால்களும் அதிகமாக உருவாக்கப்பட்டது போல் 2000க்குப் பின்னர், கட்டமைப்பு வசதிகள் உருவாக்கப்பட்டன. அதற்குப் பல வெளிநாட்டு மற்றும் பன்னாட்டு நிறுவனங்கள் (உ.ம், WB, ADB மற்றும் IFC : INTERNATIONAL FINANCE COOPERATION) உதவின. வளர்கிற நாடுகளில் கட்டமைப்பு வசதிகளை உருவாக்க உலக வங்கி (WB) உலக கட்டமைப்பு வசதி (GLOBAL INFRASTRUCTURE FACILITY : GIF) ஒன்றை உருவாக்கியது.

9.3.7. வணிக வங்கிகளும் கட்டமைப்புமேம்பாடும்

1991க்குப் பின்னர் நிதித் துறையில் பல மாற்றங்களும் சீர்திருத்தங்களும் கொண்டு வரப்பட்டன. வங்கிகளின் பணிகள் விரிவடைந்தன. அஞ்சல் அலுவலகங்கள் கூட வங்கிகளின் சில பணிகளைச் செய்ய முன் வந்தன. (அஞ்சலகங்களின் பணிகளை COURIER

என்ற புதிய அமைப்பு அபகரித்துக் கொண்டது). இன்னிலையில் கட்டமைப்பு வசதிகளைப் பெருக்க பட்டியலிடப்பட்ட வணிக வங்கிகள் (SCHEDULED COMMERCIAL BANKS) கடன் கொடுக்கத் தொடங்கின. 2003-04ல் அந்த வங்கிகளின் நிதி உதவி கட்டமைப்பு வசதிக்காக 24%ஆக உயர்ந்து இருந்தது. பெரிய மற்றும் நடுத்தர தொழில்களுக்கு அந்த வங்கிகள் கொடுத்த கடனின் கூட்டு வளர்ச்சி வீதம் (COMPOUND GROWTH RATE) ஆண்டுக்கு சுமார் 25% ஆக இருந்தது. மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியில் பட்டியலிடப்பட்ட வணிக வங்கிகளின் கடன் விகிதமும் 2000 க்குப் பின்னர் உயர்ந்து கொண்டே சென்றது. எல்லாத் தொழில்களையும் விட அதிகமாக கட்டமைப்புத்துறை அந்த வணிக வங்கிகளிடம் கடன்கள் வாங்கி இருக்கிறது. எரிசக்தி, சாலைகள், தொலை தொடர்பு மற்றும் விமானப் போக்குவரத்து ஆகிய தொழில்கள் இந்த கட்டமைப்புத் துறைக்குள் வருகின்றன. மேலே குறிப்பிடப்பட்ட தொழில்களுக்கு அதிக நிதி நீண்ட காலத்திற்கு தேவைப்படும். குறுகிய கால வைப்புத் தொகைகளைக் கொண்டு நீண்ட காலக் கடன் கொடுக்கக் கூடாது என்பதை நன்கு அறிந்த தனியார் வங்கிகள் அத் தவறைச் செய்யவில்லை. பொதுத்துறை வங்கிகள்தான் அந்த இடர்மிக்க (RISKY) பணியினை அதிக அளவில் செய்தன. இதனால் இந்தியாவின் வெளிநாட்டுக் கடனின் அளவு உயர்ந்தது. அதற்கான வட்டிச் சுமையும் அதிகம். கட்டமைப்புத்துறை “அழுத்தப்பட்ட”(STRESSED) துறை என வர்ணிக்கப்பட்டது. அத்துறைக்குக் கொடுக்கப்பட்ட கடன்கள் “விஷமான” (TOXIC) கடன்கள் என அடையாளப்படுத்தப்பட்டன. எனவே, பயனில்லா கடனின் (NON PERFORMING ASSET : NPA) அளவு உயர்ந்தது. வங்கிகள் வைத்திருக்க வேண்டிய அளவுக்கு மூலதனத்தை வைத்திருக்க இயலவில்லை. எனவே அதற்காக அந்த வங்கிகளுக்கு சுமார் ரூ 80,000 கோடி நிதியை மக்களின் வரிப்பணத்திலிருந்து அரசு கொடுத்தது.

பல தொழில் முயல்வோர்கள் கம்பெனியின் பணத்தைக் கொண்டு சொந்த சொத்தின் அளவை உயர்த்திக் கொண்டு, கம்பெனி நட்டத்தில் இயங்குகிறது என்று சொல்லி, அரசின் உதவியைச் சிலர் நாடினர்; சிலர் பணியாளர்களை வேலையில்லை என்று சொல்லி வீட்டுக்கு அனுப்பிவிட்டனர்; சிலர் கம்பெனியை மூடிவிட்டு வெளிநாட்டுகளுக்கு கம்பி நீட்டிவிட்டனர். உலகிலேயே அதிக புத்திசாலிகளையும் நோபல் பரிசு பெற்ற அறிஞர்களையும் திறமைசாலிகளையும் கொண்ட அமெரிக்காவில், உலகிலேயே பெரிய தனியார் கம்பெனிகள் நட்டமடைந்து, பின்னர் 2007-8ல் அமெரிக்க அரசு அந்தத் தனியார் கம்பெனிகளுக்குக் கை கொடுத்து தூக்கிவிட்டது. இதுதான் முதலாளித்துவ வளர்ச்சியின் பண்பு. யார், எப்போது, எவ்வாறு மூழ்குவார்கள் என்று யாருக்கும் தெரியாது; மூழ்கிய பின்னர்தான் செய்திகள் வெளியே வரும்; அதுவரை, திறமைசாலிகள் என்று பிதற்றிக்கொண்டு இருப்பார்கள். இதனாலும் அரசின் செலவும் கடனும் உயர்கின்றன. [இந்த அலகில் காணப்படும் பல செய்திகள் சி.பி.சந்திரசேகரின் (C.P.CHANDRASEKHAR) கட்டுரைகளில் இருந்து பெறப்பட்டவை].

பொதுக் கடன்

பெறுதல்

குறிப்பு

பொதுக் கடன்

பெறுதல்

குறிப்பு

மாதிரி வினாக்கள்

1. பொதுக்கடன் பெறுதலின் முக்கிய வழிகள் யாவை?
2. சமீபத்திய அரசு கடன் பெறும் முறைகளை விளக்குக.
3. இந்தியப் பொருளாதார மேம்பாட்டில், மேம்பாட்டு நிதி நிறுவனங்களின் பங்குகளை விவாதிக்கவும்
4. வணிக வங்கிகள் கார்ப்பரேட் நிறுவனங்களுக்குக் கடன் வழங்குவதில் என்ன பிரச்சனைகள் காணப்படுகின்றன?
5. நிதித் தாராளமாதல் எவ்வாறு கார்ப்பரேட்களின் நிதிச் சூழையைப் பாதித்தது?
6. எவ்வாறு இந்திய அரசு தொழில் மேம்பாட்டைத் துரிதப்படுத்தியது?
7. ஏன் வங்கித் துறைக்கு இந்திய அரசு நிதி வழங்கியது?

அலகு 10

கூட்டாட்சி நிதி

கூட்டாட்சி நிதி

- 10.1 கூட்டாட்சி அமைப்புமுறை - ஓர் அறிமுகம்
- 10.2 கூட்டாட்சி அமைப்புமுறை - விளக்கம்
- 10.3 கூட்டாட்சி நிதி முறையின்கொள்கைகள்
- 10.4. கூட்டரசுநிதியில்சமநிலையற்றபோக்கும்சமநிலைப்படுத்தும் வழி முறைகளும்
- 10.5. கூட்டரசுநிதியிலுள்ளதற்காலப்போக்குகள்
- 10.6. மத்தியமாநில அரசுகளுக்கிடையேஉள்ள நிதி உறவு
- 10.7. இந்திய அரசியல்சட்டத்தில்நிதி உறவுகள்
- 10.8. மத்தியமாநிலநிதி தொடர்பானபிரச்சனைகள்
- 10.9. மத்தியமாநில அரசுகளின்உறவின்தற்போதையபோக்கு

குறிப்பு

10.1 கூட்டாட்சி அமைப்பு முறை - ஓர் அறிமுகம்

இன்று உலகில் பல நாடுகளில் கூட்டாட்சி அமைப்பு முறை இருக்கின்றது. அமெரிக்கா, கனடா, ஆஸ்திரேலியா, ஸ்வீட்சர்லாந்து போன்ற நாடுகள் முன்பே கூட்டரசை நிறுவியிருந்தன. இந்தியா பாக்கிஸ்தான், மலேசியா, நைஜீரியா போன்ற நாடுகள் சமீப காலத்தில் கூட்டரசு முறையை ஏற்படுத்தியுள்ளன. இத்தகைய அரசியல் அமைப்பு முறையில் மத்திய மாநில அரசுகளுக்கிடையில் உள்ள நிதி உறவு முறைகள் தனி வகையாக அமைவதால் இதனைப் பற்றி விரிவாக ஆராய்வது பொதுநிதியியலில் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது.

10.2 கூட்டாட்சி அமைப்பு முறை - விளக்கம்

"கூட்டாட்சி" (Federation) என்னும் சொல் இரண்டுக்கும் மேற்பட்ட மாநிலங்கள் ஒன்றிணைந்து ஏற்படுத்திக்கொள்ளும் அரசியல் அமைப்பைக் குறிக்கின்றது. இந்த அமைப்பில் ஒரு பக்கம் மத்திய அரசும் மறுபக்கம் மாநில அரசுகளும் உள்ளன. இருவகை அரசுகளும் அவற்றின் பணிகளைப் பொறுத்தவரை தனித்தனி அதிகாரங்களோடும் வரம்புகளோடும் செயல்படுகின்றன.

பிரிட்டன் கலைக்களஞ்சியம் (ENCYCLOPEDIA BRITANNICA) கூட்டாட்சியை 'ஓர் அரசின் முறை' என்றும் அதனுடைய முக்கியமான கொள்கை இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட மாநிலங்கள் சில நிலையான நோக்கங்களை அடைவதற்காக ஒரு மைய அரசின் கீழ் ஒன்றாவது என்றும் விளக்குகின்றது.

10.3 கூட்டாட்சி நிதி முறையின் கொள்கைகள் (Theory Of Fiscal Federalism)

கூட்டரசு (அல்லது கூட்டாட்சி) நிதி முறை சிக்கலின்றி செயல்படவும் நல்ல விளைவுகளை ஏற்படுத்தவும் பொருளியலறிஞர்கள் சில வழிகாட்டும் கொள்கைகளை வகுத்தளித்துள்ளனர்.

அ. சுதந்திரமும் பொறுப்பும் (Independence and Responsibility)

கூட்டரசு மாநில அரசுகளுக்கு அவற்றின் இயல்பான பணிகளை செய்யவும் இச்சமுதாயப் பொருளாதார வளர்ச்சியைத் தூண்டவேண்டுமென்ற நியாயமான விருப்பங்களை அடையவும் தடை உள்ளதென்று நினைக்காதவகையில் அவற்றிற்கு நிதி நடவடிக்கைகளில் முழு சுதந்திரம் வழங்க வேண்டும். ஒவ்வொரு அரசுக்கும் தங்களது வரம்புக்குள் வரிவிதிக்கவும், கடன் வாங்கவும், வேறுவகைகளில் வருவாய்களைப் பெறவும் சுதந்திரமும் குறிப்பிட்ட பணிகளைச் செய்கின்ற பொறுப்பும் இருக்க வேண்டும். வரி விதிக்கும் சுதந்திரமும் செலவிடும் சுதந்திரமும் கைகோர்த்துக் கொண்டு ஒன்றாகச் செல்ல வேண்டும். மாநில அரசுகள் வருவாய்க்கு மைய அரசைச் சார்ந்திருக்கும் நிலை கூடாது. இரண்டு வகை அரசுகளுக்கும் தனி சுதந்திரம் இருந்த போதிலும் அவை இணைந்தும் ஓரளவு விட்டுக் கொடுத்தும் செயல்பட்டால் தான் கூட்டரசு சிக்கலின்றி நடைபெறும்.

ஆ. போதுமானதாகவும் நெகிழ்வுத்தன்மையுடையதாகவும் (Adequacy and Elasticity) இருக்கவேண்டும்

கிடைக்கின்ற வருவாய் மத்திய மாநில அரசுகளுக்கு அவற்றின் பணிகளை செய்வனே செய்யப் போதுமானதாக இருக்க வேண்டும். இன்றைய தேவைகளுக்கு மட்டும் போதுமான அளவு நிதி கிடைத்தால் போதாது. எதிர்காலத் தேவைக்கும் நிதி கிடைக்க வேண்டும். அரசுகளின் பணிகள் பெருகின்ற பொழுது வருவாயும் பெருக வேண்டும். இதனைத்தான் “நெகிழ்வுத்தன்மை” கருத்துக் குறிக்கின்றது. மத்திய அரசுக்கு இயல்பாக வேண்டிய நிதித்தேவை தவிர, போர் போன்ற எதிர்பாராத நெருக்கடி நிலை ஏற்படுகின்ற பொழுது மைய அரசுக்கு நிறைய நிதி தேவைப்படும். அத்தகைய சமயங்களில் முயன்று வருவாயைப் பெருக்கிக் கொள்ள வாய்ப்பிருக்க வேண்டும். மாநில அரசுகளின் கல்வி, சுகாதாரம், குடும்பக்கட்டுப்பாடு போன்ற சமுதாயப் பணிகளுக்கான செலவுகள் ஆண்டுக்காண்டு கூடும். கூடுதல் செலவைப் செய்ய வழியிருக்க வேண்டும். மத்திய, மாநில அரசுகள் மாறுகின்ற தேவைகளுக்கேற்ப வருவாயைப் பகிர்ந்துகொள்ளும் வழியில் நிதியமைப்பு முறை நெகிழ்வுடையதாக இருக்கவேண்டும்.

இ. நிர்வாகச்சிக்கனம் (Administrative Economy)

மத்திய மாநில நிதித் தொடர்புகளை நிர்ணயிக்கின்ற பொழுது, வரிகளை வசூலிக்கின்ற வரை அரசுக்கு சிக்கனமாக இருக்கும் வகையில் வரிகளை பகிரவேண்டும். நிர்வாகச் செலவுகளைக் குறைக்கவும், வரி ஏமாற்றுக்களைத் தவிர்க்கவும் கூடிய முறையில் கூட்டரசு நிதி முறை இருக்க வேண்டும். இருதடவையோ, பலதடவையோ ஒரே வரியை விதிக்காமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். எடுத்துக்கட்டாக, வட்டாரச் சூழ்நிலைகளை ஒட்டி சொத்துக்களின் மீது விதிக்கும் வரியை மத்திய அரசை விட மாநில அரசுகள் சிக்கனமாக

வசூலிக்க இயலும். ஆனால் விரிந்து பரந்த நிலையில் கிடைக்கும் வருமான வரியை மாநில அரசுகளை விட மத்திய அரசு வசூலிப்பது எளிதாக இருக்கும். ஆனால் எல்லா வரிகளையும் இப்படி பகிர் முடியாது. ஆதலால் நிர்வாக நுணுக்கத்தை (Experience) ஒட்டி மத்திய அரசு வசூலிக்கும் வரிகளை மாநில அரசோடு பகிர்ந்து கொள்ள வேண்டிய நிலையும் ஏற்படுகின்றது.

கூட்டாட்சி நிதி

உ. சமத்துவம்(Equity)

குறிப்பு

கூட்டரசு மாநிலங்களுக்கிடையில் பணிகளின் பகிர்விலும், வருவாய்களைப் பிரிப்பது மற்றும் அவை கூட்டரசின் நிதிக்கு வழங்கும் பங்கிலும் சமத்துவம் இருக்க வேண்டும். மாநிலங்களுக்கிடையில் மிகுந்த ஏற்றத்தாழ்வு இருந்தால் அது கூட்டாட்சியைப் பாதிக்கும். சில மாநிலங்கள் மிகுந்த பொருளாதார முன்னேற்றம் பெரும். சில முன்னேற்றமடையாமலும் இருக்கும். எல்லா மாநிலங்களிலும் உள்ள வரி செலுத்துபவர்களின் இறுதிநிலை இழப்பு ஒன்று போல இருக்கின்றவகையில் வரிவிதிப்பு முறை அமைய வேண்டும். ஆடம்ஸ்மித்தின் சமத்துவக் கருத்தை கூட்டரசு நிதியில் பின்பற்றுவதில் நடைமுறை சிக்கல்கள் இருக்கலாம். ஆனால் இது கவனத்தில் கொள்ள வேண்டிய முக்கியமான கொள்கையாகும்.

ஊ. ஒருமைப்பாடு(Uniformity)

மாநில அரசுகள் வழங்கும் பொது நலப்பணிகளில் ஓரளவு ஒருமைப்பாடு இருக்கும் வகையில் நிதிமுறை அமைய வேண்டும். குறைந்த அளவில் சில பணிகளை எல்லா மாநில அரசுகளும் மேற்கொள்ளத்தக்க அளவிற்கு மாநில அரசுகள் நிதி வசதி பெற்றிருக்க வேண்டும். மாநில அரசுகளுக்கு மானியம் வழங்க ஒரே மாதிரியான விதிமுறைகளை மத்திய அரசு பின்பற்றுவது தேவையாகும்.

ஏ. ஒருகிண்கிணைப்பு(Integration)

கூட்டரசு நிதிமுறையை முழுமையான, ஒருகிணைந்த ஒன்றாகக் கருத வேண்டுமே தவிர, ஒவ்வொரு நிலையிலுள்ள நிதிமுறையையும், தனித்தனியாகவும் பிரித்தும் பார்க்கக் கூடாது. மத்திய - மாநில அரசுகளின் நிதிகளை இணைந்ததாகப் பார்த்தால் தான் கூட்டாட்சி செம்மையாகச் செயல்படும். வரிவிதிப்பில் மட்டுமின்றி எல்லாவற்றிலும் இத்தகைய ஒத்துப்போகும் போக்கு வேண்டும். மத்திய மாநில உள்ளாட்சி அரசுகளின் வரவு - செலவுத் திட்டங்கள், முதலீடுகள், கடன் நடவடிக்கைகள் ஆகிய ஒவ்வொன்றிலும் ஒன்றின் நடவடிக்கை மற்றவற்றோடு முரண்படாமல் இருப்பது தேவையாகும்.

ஏ. நிதிவசதி(Fiscal)

மத்திய மாநில அரசுகளுக்கு புதுப்புது வருவாய் மூலங்களை தங்களது வரம்புக்குட்பட்டு உருவாக்கிக் கொள்ள எந்த விதமான தடையும் இருக்கக் கூடாது. அப்பொழுது தான் அவற்றின் பொறுப்புகளை கூடி நிதித் தேவைகள் வளர்கின்ற பொழுது அவற்றால் வேண்டிய நிதியைத் திரட்ட இயலும்.

கூட்டாட்சி நிதி

குறிப்பு

ஐ. கணக்குப் பொறுப்பு(Accountability)

மக்களாட்சியில் மத்திய அரசும், மாநில அரசுகளும் தம் வரவு - செலவுக் கணக்கை தங்களுடைய பாராளுமன்றத்திற்கும் சட்டமன்றங்களுக்கும் காட்டும் பொறுப்புக் கொண்டுள்ளன. வரிவிதிப்பு, செலவுகள் ஆகியவை சட்டமன்றத்தின் தீர்மானங்களின் படியே இருக்க வேண்டும்.

ஓ. மாற்றுதல்(Transference)

மாநிலங்களுக்கு இடையில் வளத்திலும், முன்னேற்றத்திலும் வாழ்க்கைத் தரத்திலும் வேறுபாடுகள் உள்ளன. எல்லா மாநிலங்களில் வாழ்கின்ற மக்களுக்கும் குறைந்த அளவில் ஒரு நிலையில் வாழ்க்கைத் தரம் அமையத் தக்க வகையில் கூட்டரசு நிதியை அமைக்க வேண்டும். முன்னேறிய மாநிலங்களில் கிடைக்கின்ற வருவாயில் ஒரு பகுதியைப் பின் தங்கிய மாநிலங்களுக்கு மாற்றித்தருவதன் மூலம் இதனைச் செய்ய இயலும். ஆனால் இதற்கு முன்னேறிய மாநிலங்கள் ஒத்துக்கொள்ளுமா?

ஓ. மதிப்பீடு

கூட்டரசு நிதிக் கொள்கைகளை எல்லாம் அப்படியே கடைபிடிக்க வேண்டுமென்றும் கூறமுடியாது. கூட்டரசு நிதியில் தோன்றும் சிக்கல்களை நடைமுறைச் சூழ்நிலையை ஒட்டித்தான் தீர்க்க வேண்டும். காலத்துக்குக் காலம் சூழ்நிலைகள் மாறுவதால் நிலையான வருவாய் பணிகள் பகிர்வுக் கொள்கையைப் பின்பற்ற இயலாது வருவாய் பகிர்வுமுறை நெகிழ்வுத்தன்மையுடையதாகவும் மாற்ற கூடியதாகவும் பின்பற்றக் கூடியதாகவும் இருக்கவேண்டும் மத்திய, மாநில அரசுகள் இணைந்து திறமையாகச் செயல்படுமானால் நாட்டின் வளங்களைச் சிறப்பாகப் பயன்படுத்தி, பொருளாதார வளர்ச்சியை விரைவுப்படுத்தவும், ஏற்றத்தாழ்வைக் குறைக்கவும், மக்கள் அமைதியாக வாழும் சூழ்நிலையை உருவாக்கவும் இயலும்.

10.4. கூட்டரசு நிதியில் சமநிலையற்ற போக்கும் சமநிலைப்படுத்தும் வழி முறைகளும்

கூட்டரசு முறையில் பணிகளையும் நிதி வசதிகளையும் மத்திய, மாநில அரசுகளுக்கிடையில் பகிர்ந்தளிக்கின்ற பொழுது, நிர்வாகத்திறமையின் அடிப்படையில் சுங்கவரி, வருமானவரி போன்று மிகுதியாக வருவாய் வாய்ப்புள்ள வரிகளை மத்திய அரசு விதிக்கும் அதிகாரம் பெற்றுள்ளது. ஆனால் சுதந்திரமாகப் பணியாற்ற வேண்டுமென்ற கொள்கையின் அடிப்படையில் மாநில அரசுகள் பல்வேறு சமுதாய பணிகளை மேற்கொள்வதால் அவற்றின் பொதுச் செலவுகள் ஆண்டுக்கு ஆண்டு வளர்கின்றன. இத்தகையப் போக்கின் விளைவாக, மத்திய அரசின் செலவுகளை விட வருவாய் வேகமாக வளர்வதையும், மாநில அரசுகளை பொறுத்தவரை வரவை விட செலவுகள் வேகமாய் பெருகுவதையும் காணலாம். இதனால், மத்திய, மாநில அரசுகளின் நிதிநிலையில் ஒருவகை சமநிலையற்ற தன்மை தலைதூக்கி கூட்டரசு நிதித்தொடர்பில் சிக்கல் உருவெடுக்கின்றது.

காலப்போக்கில் மத்திய அரசு மாநில அரசுகளின் வருவாய் மூலங்களையும் வளைக்கின்ற நிலைவருகின்றது. இதனால் சமநிலையற்ற போக்கு மேலும் விரிவடைகின்றது.

கூட்டாட்சி நிதி

மத்திய, மாநில அரசுகளுக்கிடையில் சமநிலையற்ற போக்கு இருப்பதைப் போன்றே மாநிலங்களுக்கிடையிலும் சமநிலையற்ற போக்கு உள்ளது. சில மாநிலங்கள் மிகவும் முன்னேறியிருப்பதும் சில மாநிலங்கள் பின்தங்கியிருப்பதும் இதற்கு காரணமாகும். பொருளாதார வளர்ச்சியிலும் நிதி ஆற்றலிலும் வட்டாரங்களுக்கிடையில் உள்ள ஏற்றத்தாழ்வுகள் நிதி ஏற்றத்தாழ்வுச் சிக்கலை மேலும் மோசமடையச் செய்கின்றன. எந்த மாநிலத்தில் நிறைந்த அளவில் விரிவாக சமுதாய வளர்ச்சிப்பணிகளை மேற்கொள்ள வேண்டுமோ அந்த மாநிலங்களில் நிதி வருவாய் குறைவாக இருக்கின்றது.

குறிப்பு

ஆதலால் நல்ல அரசை உருவாக்க வேண்டுமானால் மத்திய, மாநில அரசுகளுக்கிடையிலும், மாநில அரசுகளுக்குள்ளேயும் இருக்கின்ற நிதி சமநிலையற்ற போக்கை அகற்றத்தக்க நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள வேண்டும்.

மேலே கூறப்பட்டது போல, மத்திய, மாநில அரசுகளுக்கிடையில் வருவாயைப் பகிர்ந்து கொள்வதிலும், நிதி நிலையிலும் இருக்கின்ற ஏற்றத்தாழ்வைக் குறைத்து சமநிலைப் (BALANCE) படுத்த கூட்டரசு நிதி முறையில் சில வழிமுறைகளைப் பின்பற்றுகின்றனர். அவற்றில் முக்கியமானவற்றை இங்கு குறிப்பிடலாம்.

(i) வரி வருவாய் பகிர்வு

மத்திய அரசு சில வரிகளைவிதித்து, வசூலித்து, வருகின்ற வருவாயில் ஒரு பகுதியை மாநில அரசுகளுக்கு வழங்கலாம். எல்லா மாநிலங்களிலும் ஒரே மாதிரியாக வரிவிதிக்க வேண்டுமென்பதற்காக மத்திய அரசு குறிப்பிட்டவரியை விதித்து, வருகின்ற வருவாயை எல்லாம் மாநில அரசுகளுக்கிடையில் பகிர்ந்து கொடுத்துவிடலாம். இப்படி வரி வருவாயைப் பகிர்வதை (1) உண்மையில் வரி வசூலின் அடிப்படையிலோ (2) வருவாய் மூலதனத்தின் அடிப்படையிலோ (3) வரி செலுத்துபவர்கள் வாழும் பகுதியின் அடிப்படையிலோ (4) மக்கள் தொகையின் அடிப்படையிலோ செய்யலாம். இதில் ஏதாவது ஒன்றை மட்டும் தேர்ந்தெடுப்பது எளிதல்ல.

(ii) வரி மேல் வரிவிதிப்பு (Surcharges On Taxes)

மத்திய அரசு விதிக்கின்ற முக்கிய வரியின் மீது மாநில அரசு வரி விதிக்கவோ, மாநில அரசு விதிக்கும் முக்கிய வரி மீது மத்திய அரசு வரி விதிக்கவோ செய்யலாம். பொதுவாக மத்திய அரசுக்கு வரிவிதிக்கும் வாய்ப்புக்கள் மிகுதியாக இருப்பதால், மாநில அரசுகள் விதிக்கும் வரிகளின் மீது மத்திய அரசு வரிகளை (Levies) விதிப்பதைப் பெரும்பாலானவர்கள் ஆதரிப்பதில்லை. மாறாக வருவாய் தேவையை ஒட்டி மத்திய அரசு விதிக்கும் முக்கியவரிகளின் மீது மாநில அரசுகள் வரிவிதிப்பதை ஆதரிப்பவர்கள் உள்ளனர். வரிமேல் வரி விதிப்பதில் சில குறைபாடுகள் உள்ளன. முதலாவதாக வரிக்கு மேல் வரி விதிப்பதால் வரிச்சுமை மிகுதிப்படுகின்றது. இரண்டாவதாக வரிச்சுமை கூடுகின்ற பொழுது வரி செலுத்துபவர்களிடம் வரி ஏமாற்றும் போக்கு தோன்றும். வரி

கூட்டாட்சி நிதி

குறிப்பு

ஏமாற்று மிகுவதால் அரசின் வருவாய் குறையும். மூன்றாவதாக வரி மேல் வரியால் முன்னேறிய செல்வ வளம் கொண்ட மாநிலங்களுக்கு மிகுதியாக வருவாய் கிடைக்கும். இதனால் மாநிலங்களுக்கிடையிலுள்ள ஏற்றத்தாழ்வுகள் கூடுவதற்கு வழி ஏற்படும்.

(iii) கூட்டரசு உதவித் தொகைகள் (Subsidies): சில வேளைகளில் மாநில அரசு விதித்துக் கொண்டிருந்த சுங்கவரி போன்ற சில வரிகளை மத்திய அரசு மேற்கொள்ளலாம். இதனால் மாநில அரசுகளுக்கு கிடைக்கின்ற வருவாய் இழப்பை ஈடுசெய்வதற்காக மத்திய அரசு உதவித்தொகைகள் கொடுக்கலாம்.

(iv) கூட்டரசுதுணைநிதி (Subvention)

முதலில் மாநிலங்களுக்கு நிதியுதவிகள் அளித்த பிறகு மாநிலங்களுக்கு இடையிலிருக்கும் ஏற்றத்தாழ்வைக் குறைக்கும் நோக்கில் மத்திய அரசு மாநிலங்களுக்கு சில குறிப்பிட்ட நோக்கங்களுக்குச் செலவிடுவதற்கு கூட்டரசு உதவித்தொகை வழங்குவதுண்டு. இந்தச் செலவு கொடுக்கப் பெற்ற நோக்கங்களுக்காகவே செலவிடப் பெற்றதா என்பதை மத்திய அரசு மேற்பார்வை செய்வதுண்டு.

(v) பணிகளை மறுபகிர்வு செய்தல் (Reallocation Function)

மாநிலங்களில் நிதிச்சமையைக் குறைப்பதற்காக மாநிலத்திற்கு ஒதுக்கியிருந்த சில பணிகளை மத்திய அரசு ஏற்றுச் செய்யலாம். மத்திய அரசு மிகுதியான வருவாயைப் பெற்றிருப்பதால் மாநில அரசுகள் செய்யும் பணியை ஏற்று மத்திய அரசால் திறமையாக செய்யமுடியும். எடுத்துக்காட்டாக, ஸ்விட்சர்லாந்தில் மாநில அரசுகள் கவனித்து வந்த சமுதாயக் காப்பீட்டை சட்டத்திருத்தத்தின் மூலம் கூட்டரசு ஏற்றுக் கொண்டதைக் கூறலாம். இப்படிப் பணிகளை மறுபகிர்வு செய்வதை மிக குறுகிய அளவில் தான் செய்ய முடியும்.

(vi) மானிய உதவித்தொகை (Grants In Aid)

மாநில அரசுகள் நிறையப் பணிகளைச் செய்ய வேண்டியதிருக்கின்றது. ஆனால் அவற்றின் வருமானம் அளவோடிருப்பதால் வளர்ந்து வரும் செலவை ஈடுகட்ட முடியாத நிலை மாநிலங்களுக்கு ஏற்படலாம். அப்போது மத்திய அரசு மாநில அரசுகளுக்கு மானிய உதவிகள் அளிக்கின்றன. மாநில அரசுகளுக்குப் போதுமான அளவு நிதி கிடைக்கவேண்டுமென்ற நோக்கிலும் மாநிலங்களுக்கிடையில் ஒருமைப்பாட்டை நிலைநாட்டும் வகையிலும் மத்திய அரசு மாநில அரசுகளுக்கு மானியம் வழங்கலாம். இப்படிப்பட்ட மானியம் வழங்குவதன் மூலம் மத்திய அரசு மேல்நிலையைப் பெறுகின்றது. மாநில அரசுகள் ஓரளவிற்கு தங்களது சுதந்திரத்தைவிட்டுக் கொடுக்க வேண்டிய நிலை ஏற்படலாம்.

மத்திய அரசு கொடுக்கின்ற மானியங்களை வகைப்படுத்தலாம். மானியங்களை குறிப்பிட்ட (Specific) பயனுக்காக வழங்கும் மானியம் என்றும் பொது (General) நோக்கத்தோடு வழங்கும் மொத்தமானியம் (Block Grants) என்றும் பிரிக்கலாம். குறிப்பிட்ட பணிக்காகக் கொடுக்கும் கடனை அதற்கு மட்டுமே செலவிட வேண்டும். எடுத்துக்காட்டாக அணைகள் கட்டுவதற்காக மானியம் வழங்கினால் அதனைப் பள்ளிகள்

கட்டப் பயன்படுத்தக் கூடாது. பொது நோக்கத்தோடு வழங்கும் மொத்த மானியத்தை அரசு எதற்கும் பயன்படுத்தலாம். குறிப்பிட்ட பயனுக்காக மானியம் வழங்கும் பொழுது அது சரியாக செலவிடப்பட்டதாவென்று பார்க்கும் பொறுப்பு மத்திய அரசுக்கு இருக்கின்றது. பொது நோக்கு மானியத்தில் மாநில அரசுகள் அவற்றின் தேவையை ஒட்டிச் செலவிட சுதந்திரம் இருக்கின்றது.

கூட்டாட்சி நிதி

மானியங்களை கட்டுப்பாட்டு மானியங்கள் (Conditional Grants) என்றும் கட்டுப்பாடற்ற மானியங்கள் (Unconditional Grants) என்றும் சிலர் பிரிக்கின்றனர். கட்டுப்பாட்டு மானியம் என்பது குறிப்பிட்ட நோக்கத்திற்காக வழங்குகின்ற மானியமாகும். கட்டுப்பாடற்ற மானியம் என்பது பொது நோக்கத்திற்காகக் கொடுப்பதாகும்; அதனை எதற்கும் செலவிடலாம்.

குறிப்பு

கட்டுப்பாட்டு மானியம் நிதி பொறுப்புக் கொள்கைக்கு ஏற்றதாக இருக்கின்றது. கட்டுப்பாட்டு மானியம் கொடுப்பதன் மூலம் மத்திய அரசு மாநில அரசுகளை அவற்றின் வளங்களைப் பயன்படுத்தத் தூண்ட முடிகின்றது. கட்டுப்பாடற்ற மானியத்தில் மாநிலங்களுக்கு மிகுந்த சுதந்திரம் இருக்கின்றது. கூட்டாட்சி முறையில் சூழ்நிலைகளையும் தேவைகளையும் ஒட்டி இருவகையான மானியங்களையும் வழங்குதலாம்.

மானியங்களை வழங்குவதை சில அடிப்படைகளை ஒட்டி நிர்ணயிக்கின்றனர். மாநிலங்களில் மக்கள் தொகையின் அளவு, இருக்கின்ற இயற்கைச் செல்வங்கள், பின்தங்கிய நிலை, நிதித் தேவை ஆகியவை சில முக்கியமான அடிப்படைகளாகும். நிதித் தேவையின் அடிப்படையில் மானியங்கள் கொடுக்கின்ற பொழுது, மாநில அரசு எல்லா வகையான வரி வாய்ப்புகளையும் பயன்படுத்திவிட்டதா என்பதையும், செலவுகளைச் சிக்கனப்படுத்தியுள்ளவா என்பதையும் கவனிக்க வேண்டும்.

இரண்டாவதாக, தேசிய நலனைக் கட்டிக்காக்கும் நோக்கில் சில மாநிலங்களுக்கு மானியம் வழங்கலாம். முன்றாவதாக அகதிகள் பாதுகாப்பு, வெள்ள நிவாரணப் பணி, பஞ்சநிவாரணம் போன்ற சில தனிவகைப் பணிகளை மேற்கொள்கின்ற மாநிலங்களுக்கு மானியம் வழங்கலாம். நான்காவதாக சில சமுதாயப் பணிகளை எல்லா மாநிலங்களிலும் ஒன்று போல மேற்கொள்ள மானியம் தரலாம்.

10.5. கூட்டரசு நிதியிலுள்ளதற்காலப் போக்குகள்

கூட்டரசு நாட்டின் பொருளாதார வளர்ச்சியில் மிகுந்த கவனம் செலுத்த வேண்டியுள்ளது. பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு வேண்டிய நிதியைத் திரட்டும் பொறுப்பு இருக்கின்றது. மிகுதியான நிதியைத் திரட்ட மிகுந்த அதிகாரம் கூட்டரசுக்கு வேண்டும். இதனால் தற்கால மத்திய அரசிடமிருந்து எதிர்பார்க்கின்ற சமுதாய பொருளாதார பொறுப்புக்களை கூட்டரசு மேற்கொள்ள வேண்டுமானால், அதற்கு தற்காலச் சூழ்நிலையில் நிறைய அதிகாரங்களை வழங்கவேண்டிய தேவை இருக்கின்றது. வளர்ச்சியில் பல நிலைகளில் இருக்கின்ற மாநிலங்களை முன்னேற்றிக் கொண்டுவர வேண்டுமானால் நிறைய நிதி தேவைப்படுகிறது. மாறி வந்திருக்கும் சூழ்நிலையில் நிதிப் போக்கில் தோன்றிவளர்ந்து வரும் குறிப்பிடத்தக்க போக்குகளைச் சுட்டிக் காட்டலாம்.

கூட்டாட்சி நிதி

குறிப்பு

அ. வலுவான மத்திய அரசு: மத்திய அரசுக்கு வளர்ச்சிக்கான நிதி வசதிகளைத் திரட்டித்தரும் பொறுப்பு இருக்கின்றது. மாநில அரசுகள் மத்திய அரசின் உதவியோடு வளர்ச்சித் திட்டங்களைச் செயல்படுத்தும் நிலையில் இருக்கின்றன. இந்நிலையில் மத்திய அரசின் வரிவிதிக்கும் அதிகாரங்கள் பெருகியுள்ளன. இதன் விளைவாக மத்திய அரசின் வருவாய் வளர்ந்துள்ளது. இந்தப் போக்கினால் மாநில அரசுகளை விட மத்திய அரசு வலுவடைந்துள்ளது. இதற்கு உதாரணம் GST.

ஆ. மத்திய அரசின் கட்டுப்பாடு கூடல்: நாட்டின் பொருளாதார வாழ்க்கை சிறிது சிறிதாக மத்திய அரசின் கட்டுப்பாட்டிற்குள் வந்து கொண்டிருப்பதைக் காணலாம். மத்திய அரசு பொதுத்துறை தொழில்களைப் பெருக்குகின்றது. செய்தித் தொடர்பு, போக்குவரத்து போன்ற உயர்நாடித் துறைகள் மத்திய அரசின் கைக்குள் உள்ளன. இதனால் மத்திய அரசின் பொருளாதாரக் கட்டுப்பாடு கூடுகின்றது.

இ. மத்திய அரசைச் சார்ந்து மாநில அரசுகள்: மத்திய அரசிடமிருந்து மாநில அரசுகள் பெறுகின்ற நிதி உதவிகள் ஆண்டுக்கு ஆண்டு கூடுகின்றன. மத்திய அரசின் உதவியின்றி மாநில அரசுகள் தங்களுடைய பணிகளை நிறைவேற்ற முடியாதென்று கருதும் நிலையில், மாநில அரசுகளின் நிதிநிலை இருக்கின்றது.

ஈ. மத்திய அரசின் வருவாய்ப் பெருக்கம்: தற்காலத்தில் மாநில அரசுகளின் வருவாய் கூடியதை விட மத்திய அரசின் வருவாய் கூடியுள்ளது. மத்திய அரசின் வருவாய் பெரிதும் நெகிழ்ச்சித் தன்மையுடைய நேர்முக வரிகளைச் சார்ந்திருக்கின்றது. ஆனால் மாநில அரசின் வருவாய், நெகிழ்ச்சியற்ற மறைமுக வரிகளைச் சார்ந்திருப்பதால் வருவாய் பெருகவில்லை. இந்தப் போக்கினால் மத்திய அரசின் நிதிநிலை உறுதியாக நிலைப்பேற்றோடு இருக்கின்றது.

உ. பொதுச் செலவில் கட்டுப்பாடு: மாநில அரசுகளுக்கு பெருமளவில் நிதி உதவி செய்வதால், மாநில அரசுகளின் பொதுச் செலவுக் கொள்கையை மத்திய அரசால் கட்டுப்படுத்த முடிகின்றது.

ஊ. மாறுபட்ட அளவுகளில் உதவிகள்: அரசியல் பொருளாதார சமுதாயக் காரணங்களுக்காக வறிய மாநிலங்களுக்கு மிகுதியாக நிதியுதவி அளிக்க வேண்டியுள்ளது. இதனால் மாநிலங்கள் பெறுகின்ற மத்திய அரசின் உதவிகளில் ஏற்றத்தாழ்வுகள் ஏற்படுகின்றன. மாறுகின்ற வளர்கின்ற சூழ்நிலைக்கேற்ப கூட்டரசின் நிதியில் தோன்றுகின்ற மாற்றங்களைக் குறை கூறமுடியாது. மாற்றங்களை ஏற்பதால் தான் கூட்டரசு நிலைக்கமுடிகின்றது.

10.6. மத்திய மாநில அரசுகளுக்கிடையே உள்ள நிதி உறவு

(Financial relation between Centre and States)

ஒரு கூட்டாட்சி அரசில், மத்திய மாநில அரசுகளுக்கிடையே ஒரு நல்ல நிதி உறவு இருத்தல் அவசியம். மிகப்பெரிய பரந்த எல்லையை உடைய நாட்டில் நிதி அதிகாரங்கள்

பரவலாக்கப்பட்டு நடப்பது நல்லது. இந்தியாவில் அதிகாரங்கள் குவிப்பு என்ற நிலையிலிருந்து அதிகாரங்கள் பரவலாக்கப்பட்ட இடைப்பட்ட காலத்தில் பல மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன.

கூட்டாட்சி நிதி

1. இந்திய அரசுச் சட்டம் - 1919க்கு முந்தியநிலை

2. 1919ஆம் ஆண்டுச் சட்டம் -1937வரை

3. 1935 ஆம் ஆண்டு இந்திய அரசுச்சட்டம் -1950வரை

குறிப்பு

இந்தக் காலகட்டத்தில் நடைபெற்ற முக்கிய நிகழ்ச்சி 1936ஆம் ஆண்டு சர் ஆட்டோ நிமியர் பரிந்துரைகள் ஆகும். வருமான வரியில் வசூலாகும் தொகையில் 50சதவீதத்தை மாகாணங்களுக்கு பகிர்ந்து அளிக்க பரிந்துரைத்தார். வங்காளம், பீகார், அஸ்ஸாம், வடகிழக்கு எல்லை மாகாணம் போன்றவைகள் மத்திய அரசுக்கு தரவேண்டிய கடனை தள்ளுபடி செய்து பரிந்துரைத்தார்.

1950-51ஆம் ஆண்டில் நிர்ணயம் செய்யப்பட்ட நம் நாட்டு அரசியல் சாசனத்தின்படி, குடியரசுத் தலைவர் ஐந்து ஆண்டுக்கொருமுறை ஒரு நிதிக்குழுவை (FINANCE COMMISSION) ஏற்படுத்த வேண்டும் என்ற கட்டாயம் ஏற்பட்டது. அக்குழு மாநிலங்களுக்குச் சென்று கலந்தாலோசித்து வருமானவரி மற்றும் பிறவரிகளில் இருந்து வசூலாகும் தொகையை எப்படிப் பகிர்ந்து கொள்வது என்பதைப் பரிந்துரைக்கும். மேலும் நிதி உதவியும் எந்த அடிப்படையில் அமையவேண்டும் என்பதையும் பரிந்துரை செய்யும்.

ஒரு முறையான நிதிக்குழுவை ஏற்படுத்த காலதாமதம் ஆனதால் 1950ஆம் ஆண்டில் இந்திய அரசு தேஷ்முக் அவர்களை அழைத்து மத்திய மாநில அரசுகளுக்கிடையே நிதிப் பகிர்வைப் பரிந்துரை செய்யப் பணித்தது. அவர் ஏற்கனவே சர் ஆட்டோ நிமியர் கூறியதையே பரிந்துரைத்தார். இந்தியா-பாகிஸ்தான் பிரிவினையை மனதில் கொண்டும் பரிந்துரைத்தார். நிதிப்பகிர்வில் மாநிலங்களின் மக்கட்தொகையையும் மனதில் கொண்டார்.

நாடு விடுதலை பெற்போது இருந்த A,B,C,D வாரியான மாகாணங்கள் இணைக்கப்பட்டு ஒரு கணிசமான பரப்புள்ள மாநிலங்கள் உருவாகின. 1948ஆம் ஆண்டு ஏற்படுத்தப்பட்ட கிருஷ்ணமாச்சாரி தலையிலான இந்திய மாநிலங்களின் நிதி விசாரணைக் குழு சில பரிந்துரைகளைச் செய்தது.

10.7. இந்திய அரசியல் சட்டத்தில் நிதி உறவுகள்

நம் நாட்டில் மத்திய மாநில அரசுகளுக்கிடையேயான நிதி உறவு சுமுகமாக இருக்கிறது:

- சில வரிகளை மத்திய அரசு விதித்து, வசூல் செய்து, தக்க வைத்துக் கொள்ளும்.
- ஒரு சில வரிகளை மத்திய அரசு விதித்து மாநிலங்கள் வசூல் செய்து கொள்ளும் .
- ஒருசில வரிகளை மத்திய அரசு விதித்து வசூல் செய்து மாநிலங்களுக்கிடையே பகிர்ந்துகொள்ளும்.

கூட்டாட்சி நிதி

குறிப்பு

நிதி அதிகாரங்களும், பணிகளும் மூன்று வகையாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. சில அதிகாரங்கள் மத்திய அரசிற்கும் சில அதிகாரங்கள் மாநில அரசுகளுக்கும், சில அதிகாரங்கள் இவ்விரண்டு அரசுக்கும் பொதுவானதாகவும் இருக்கும்.

அ. மத்திய அரசிற்கு உரிய பணிகள்

பாதுகாப்பு, வெளியுறவு, கப்பல் போக்குவரத்து, விமானப் போக்குவரத்து, தேசிய நெடுஞ்சாலை, தபால்தந்தி, தொலைபேசி, வனொலி, தொலைக்காட்சி, நாணயம், காகிதப்பணம், வங்கி, காப்பீடு, வெளிநாட்டு வாணிபம், வெளிநாட்டுச் செலவாணி, மீன்பிடித்தல், கடலோர எல்லை, மக்கட்தொகை கணிப்பு மற்றும் தணிக்கை போன்ற துறைகள் மத்திய அரசின் அதிகார வரம்பிற்குட்பட்டவை.

ஆ. மாநில அரசிற்கு உரிய பணிகள்

மாநில காவல்துறை, சட்டம் ஒழுங்கு, சூதாட்டம், பொது சுகாதாரம், துப்புறவு, மருத்துவமனை, உடல் ஊனமுற்றோர், வேலையற்றோர் கல்வி, சாலைகள் மற்றும் பாலங்கள், விவசாயம், நீர்பாசனம், காடுகள் போன்ற துறைகள் மாநிலங்களின் அதிகார வரம்பிற்கு உட்பட்டவை.

இ. பொதுவானவை

குற்றவியல் சட்டம், திவாலாகுதல், சமூக பொருளாதாரத் திட்டங்கள், தொழிலாளர் நலன், சமூகப்பாதுகாப்பு, சமூகக்காப்பீடு, தொழிலாளர் மற்றும் தொழில் பிணக்குகள் தீர்வு, விலைக்கட்டுப்பாடு, கலப்பட உணவுப்பண்டங்கள் போன்ற துறைகள் மத்திய மாநில அரசுகளுக்குப் பொதுவானவை. இவ்விரு அரசுகளும் அவைகளின் மேல் அதிகாரம் செலுத்தலாம்.

ஈ. மத்திய வருவாய் - ஒதுக்கீடும் பகிர்வும்

மாநிலங்கள் தனியாக விதித்து வசூலிக்கும் வரிகள் தவிர மத்திய அரசு சிலவித வரி வசூலை முழுமையாகவோ, அல்லது ஒரு பகுதியையோ மாநிலங்களுக்கிடையே பகிர்ந்து கொள்கிறது. மத்திய அரசு விதித்து, மாநில அரசுகள் வசூல்செய்து தக்கவைத்துக் கொள்ளும் சில வரிகள் முத்திரைவரி, பொருட்களின் மீதான வரி.

மத்திய அரசு வரி விதித்து, வசூல்செய்து முழுமையாக மாநிலங்களுக்குக் கொடுக்கும் சில வரிகள் - வாரிசுவரி, பண்ணைவாரி, பயணிகள் மற்றும் பொருட்கள் மீதான, இறுதி நிலைவரி, ரயில்வே கட்டணம் வரி, பங்கு மார்க்கெட் மீதான வரி, விளம்பர வரி.

உ. மானிய உதவிகள் (Grants in aid)

மக்களின் நலன் மற்றும் வளர்ச்சி தொடர்பான பணிகள் மாநிலங்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்டிருப்பதால் அவைகளின் பணச்சமை அதிகமாக இருக்கிறது. எனவே மத்திய அரசு மாநிலங்களுக்கு நிதி உதவியை மானியமாக அளிக்கிறது. மாநிலங்களின் வருவாய் மற்றும் செலவுக்கு இடையேயுள்ள இடைவெளியை நிரப்ப இவ்வுதவி

பயன்படும்.வளங்களில் மாநிலங்களுக்கிடையே தோன்றும் வேறுபாட்டையும் மானியங்கள் அளிப்பதன் மூலம் தீர்க்கலாம். பல்வேறு மாநிலங்களுக்கு இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டம் பிரிவு 275 (1) ல் நிதியுதவி அளிக்கப்படுகிறது. இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டம் பிரிவு 273 ன் கீழ் சணல் பொருட்களுக்கு ஏற்றுமதி வரி விதிப்பதற்குப் பதிலாகவும் மானியம் அளிக்கப்படுகிறது.

கூட்டாட்சி நிதி

மத்திய அரசு மாநிலங்களின் கல்வி நடவடிக்கைகள், அறிவியல் ஆராய்ச்சி,மருத்துவம், சுகாதாரம்,தொழிலாளர், வேலைவாய்ப்பு, விவசாயம், தொழில் ,போக்குவரத்து, தொடர்பு வசதி, பிற்பட்டோர் நலம் போன்ற மாநில நடவடிக்கைகளுக்கு மானியம் அளிக்கிறது. மாநிலங்கள் பல வளர்ச்சித் திட்டங்களை கையாண்டு வருகின்றன. அவற்றிற்குப் போதிய நிதி வசதி இல்லாமையால் மத்திய அரசை அவை அணுகுகின்றன. திட்டமானிய உதவி, திட்டமில்லாத உதவி என இரு வகையாக மானியத்தைப் பிரிக்கலாம். திட்டம் தொடர்புடைய மானியத்தை திட்டக்குழுவும், திட்டமில்லாத மானியத்தை நிதிக்குழுவும் நிர்ணயிக்கின்றன. இயற்கைச் சீற்றத்தால் (உ.ம். பஞ்சம், வெள்ளம்) பல மாநிலங்கள் மைய அரசை நாட வேண்டிவந்துள்ளது. தற்காலங்களில் சில மாநிலங்கள் பெற்ற உதவித்தொகைகளை சரிவரச் செலவழிக்காமல் இருப்பதால், மத்தியஅரசு சில நிபந்தனைகளை விதிக்கிறது. மாநிலங்களில் சுமுகமான உறவுகள், பணிகள், செயல்பாடுகள் இருக்க அவ்வப்போது மத்திய அரசு சில தாக்கீதுகளை அனுப்பி வைக்கிறது.

குறிப்பு

மானியங்களுடனான உதவித்தொகைகளைத் தவிர மாநில அரசுகள் மத்திய அரசிடமிருந்து கடனாகவும் பணம் பெறலாம். ஆனால் சமீப காலங்களில் அந்தக் கடன் அளவு அதிகரித்து வருவதைக் காணலாம். பெரும்பாலும் மாநிலங்கள் நீர்ப்பாசனம்,நதி மற்றும் பள்ளத்தாக்குத் திட்டங்கள், வேளாண்மை வளர்ச்சிப்பணி, மக்கள் மறுவாழ்வு, சமூக முன்னேற்றம், தொழிலாளர் வீட்டு வசதி போன்றவற்றிற்கு கடன்களைப் பெறுகின்றன. இந்திய அரசியல் அமைப்புச்சட்டத்தை உருவாக்கியவர்கள், இந்த மத்திய-மாநில நிதி உறவுகளை மனதில் கொண்டு சட்ட எண்280-படி, ஒவ்வொரு ஐந்தாண்டுக்கொருமுறை நிதிக்குழுவை அமைக்கவேண்டும் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள்.

10.8. மத்திய மாநில நிதி தொடர்பான பிரச்சனைகள்

(Problems Of Central State Financial Relations)

இந்தியாவில் மத்திய மாநில அரசுகளுக்கிடையில் உள்ள நிதிதொடர்புகளை ஆராய 1935-ஆம் ஆண்டு சட்டம் வகுக்கப்பட்டது. அதன்படி 1936-ல் சர் ஆட்டோ நிமேயரை மத்திய மாநில நிதிபகிர்வைப் பற்றி ஆராயவும் பரிந்துரைகளை வழங்கவும் அரசு நியமித்தது. இவரது பரிந்துரையை முழுவதுமாக மாநில அரசுகள் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. இந்தியா சுதந்திரம் அடைந்த பின்னர் 1947 ல் மத்திய மாநில அரசுகளுக்கிடையில் எப்படி வருவாயைப் பகிர்ந்து கொள்வது என்பதை ஆராய C.D தேஷ்முக் என்பவரை அரசு நியமித்தது.

தேஷ்முக் பரிந்துரையையும் மாநிலங்கள் விரும்பி ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை.எனினும் குறுகிய கால ஏற்படாக தேஷ்முக் பரிந்துரையை அரசு ஏற்றுக் கொண்டு செயல்படுத்தியது.

கூட்டாட்சி நிதி

குறிப்பு

1950-ல் இந்தியா குடியரசு ஆனவுடன், 246-வது அரசியல் அமைப்புச் சட்டம் மத்திய மாநில அரசுகளுக்குரிய அதிகாரங்களை வரையறுத்துக் கூறியது. 246-வது சட்டம் மத்திய மாநில அரசுகளுக்குரிய அதிகாரங்களை, மூன்று பகுதிகளாக பிரித்தது. அவை மத்தியப்பட்டியல், மாநிலப்பட்டியல், ஒருங்கிணைந்த பட்டியல் என்பனவாகும்.

மத்தியப் பட்டியலில் நாடாளுமன்றம் இயற்றும் சட்டங்கள் பற்றி கூறப்பட்டுள்ளன. மாநிலப் பட்டியலில் சட்டமன்றங்கள் இயற்றும் சட்டங்கள் பற்றி கூறப்பட்டுள்ளன. ஒருங்கிணைந்த பட்டியலில் நாடாளுமன்றமும் சட்டமன்றமும் இயற்றும் சட்டங்கள் பற்றி கூறப்பட்டுள்ளன. இம்மூன்று பட்டியல்களிலும் குறிப்பிடப்படாதவற்றில் சட்டம் இயற்றும் அதிகாரம் நாடாளுமன்றத்திற்கே உரியது. எனவே நமது அரசியலமைப்புச் சட்டப்படி மத்திய அரசுதான் வலுவானதாக உள்ளது.

அ. பணிகளின்பகிர்வு

மத்திய மாநில அரசுகளுக்கிடையில் அவை ஆற்ற வேண்டிய பணிகள் பகிர்ந்தளிக்கப் பட்டுள்ளன. தேசிய முக்கியத்துவம் வாய்ந்த 97 பணிகள் மத்திய அரசிற்குரியவை. மாநில அரசுகளிடம் 66 பணிகள் உள்ளன. மத்திய மாநில அரசுகள் இணைந்து செய்யக் கூடியவையாக 47 பணிகள் உள்ளன. இப்பணிகளை மேற்கொள்ளத் தேவையான நிதியினைப் பெற வருவாயும் பகிர்ந்தளிக்கப்படுகிறது.

ஆ. மத்தியமாநில அரசுகளுக்கிடையேயானவருவாய்பகிர்வு

வரி வருவாய்களை மத்திய மாநில அரசுகள் எப்படி பகிர்ந்து கொள்ள வேண்டுமென்பதை இந்திய அரசியல் அமைப்புச் சட்டம் வரையறுத்துத் தந்துள்ளது.

(i) மத்திய அரசின் வருவாய்கள்

இந்திய அரசியல் அமைப்புச் சட்டம் 7-வது பிரிவின் முதல் பட்டியல் மத்திய அரசின் வரி இனங்களை தருகின்றது. அவை 1. வேளாண்மை வருமானம் நீங்களாக பிற வருமானத்தின் மீது வரிகள். 2. சுங்கத்தீர்வைகள். 3. ஆயத்தீர்வைகள். 4. நிறுவன வரி. 5. சொத்துக்களின் மீதான வரி. 6. ரயில், கடல், ஆகாய வழிகள் மூலம் கொண்டு செல்கின்ற பொருட்கள் மற்றும் பிரயாணிகள் மீது அவற்றின் இறுதிநிலையில் விதிக்கப்படும் வரிகள். 7. உண்டியல்கள், காசோலைகள், கடன் பத்திரங்கள் ஆகியவை தொடர்பான முத்திரை வரிகள். 8. செய்தித்தாள்கள் வாங்குதல் விற்றல் அவற்றில் வெளியிடும் விளம்பரங்கள் ஆகியவற்றின் மீது விதிக்கப்படும் வரிகள். 9. மாநில பட்டியல் ஒருங்கிணைந்த பட்டியல் ஆகியவற்றில் இடம்பெறாத பிற வரி வருவாய்கள்.

(ii) மாநில அரசின் வருவாய்கள்

அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின்படி மாநில அரசின் வருவாய்களில் பின்வருவன அடங்குகின்றன. 1. நிலவரி. 2. வேளாண்மை வரி. 3. விற்பனை வரி. 4. வேளாண்மை நிலத்தின் மீதான பண்ணை வரி. 5. போதைஊட்டும் மதுவகைகள், மயக்கமருந்துகள் மீது

விதிக்கின்ற நீர்வைகள். 6.வாகனங்கள் மீதான வரி. 7. விலங்குகள் படகுகள் மீதானவரி. 8. சுங்கவரிகள் . 9.தொழில்கள், வாணிபம், பிற அலுவலகங்கள் மீது விதிக்கப்படும் வரிகள். 10. தலை வரிகள். 11. பொழுது போக்கு, களியாட்டம் ஆகியவற்றின் மீது விதிக்கும் வரிகள் . 12. பத்திரங்களின் மீதான முத்திரை வரிகள். 13.மாநில அரசுகளின் பணிகளின் மீது வசூலிக்கப்படும் கட்டணங்கள்.

கூட்டாட்சி நிதி

(iii) மத்திய அரசு விதித்துமாநில அரசுகளுக்கு அளிப்பவை

குறிப்பு

மத்திய அரசு சில வரிகளை விதித்து வசூலித்து பின்பு மாநிலங்களுக்கு பகிர்ந்து அளிக்கின்றது. அவைகளில் முக்கியமானவை:

1.வேளாண்மை நிலம் தவிர பிற தோட்டங்களின் மீது விதிக்கும் பண்ணை வரிகள்.
2.வேளாண்மை நிலம் தவிர சொத்துக்கள் வாரிசுதாரர்களுக்கு செல்கின்ற போது விதிக்கப்படுகின்ற வரிகள்.

3.இருப்புப் பாதை, கடல் வழி, ஆகாய வழி ஆகியவற்றின் மூலம் கொண்டு செல்லும் பொருள்கள் பணிகளின் மீது விதிக்கப்படும் இறுதிநிலை வரிகள்.

4.புகை வண்டி கட்டணங்கள் மீது விதிக்கப்படும் வரிகள்

5.பங்கு அங்காடிகள் எதிர்கால அங்காடிகளின் நடவடிக்கைகளின் மீது விதிக்கப்படுகின்ற முத்திரை வரிகள் தவிர பிறவரிகள் .

6.செய்தித்தாள் விற்பனை,வாங்குதல், அவற்றில் வெளிவரும் விளம்பரங்கள் ஆகியவற்றின் மீது விதிக்கப்படுகின்ற வரிகள்.

(iv) மத்திய அரசால் விதிக்கப்பட்டு மாநில அரசால் வசூலிக்கப்படும் வரிகள்

முத்திரை வரிகள், மருந்துகள் ஒப்பனைப் பொருள்கள் ஆகியவற்றின் மீது விதிக்கப்படும் வரிகள் இதில் அடங்குகின்றன.

(v) மத்திய அரசும் மாநில அரசும் பங்கிட்டு கொள்பவை வேளாண்மை தவிர பிற வருமானங்களின் மீது விதிக்கப்படுகின்ற வரிகள் சில வகை ஆயத்தீர்வைகள் ஆகியவற்றை மத்திய அரசு விதித்து வசூலிக்கின்றது. அவற்றை மத்திய அரசும் மாநில அரசும் பங்கிட்டு கொள்கின்றன.

(vi) கடன்கள்

மத்திய, மாநில அரசுகள் கடன் வாங்கும் உரிமையைப் பெற்றுள்ளன. மத்திய அரசிற்கு மாநில அரசுகளை விட கடன் வாங்கும் ஆற்றல் மிகுதியாக இருக்கின்றது. மத்திய அரசு வெளிநாட்டுக் கடன்களைப் பெறும் உரிமையைப் பெற்றுள்ளது. மாநில அரசுகள் மத்திய அரசிடமிருந்து கடன் வாங்குகின்றன.

(vii) மானிய உதவிகள்

மாநில அரசின் வருவாய் அவற்றின் வளர்ச்சிப் பணிக்கு போதுமானதாக இல்லாத பொழுது மத்திய அரசு மாநில அரசுகளுக்கு மானிய உதவி அளிக்கின்றது.

கூட்டாட்சி நிதி

குறிப்பு

கூட்டரசு சரியாக செயல்பட வேண்டுமெனில் மத்திய மாநில அரசுகள் சமமாக வருவாய் மூலங்களையும் பொறுப்புகளையும் பெற்றிருக்க வேண்டும். மத்திய மாநில அரசுகளின் வரிவருவாய் பகிர்விற்கான பரிந்துரைகளை செய்ய நிதிக்குழுக்களை நியமிப்பது இந்திய அரசியலமைப்பின் ஒரு தனி இயல்பாகும்.

இந்தியாவில் மத்திய அரசிற்கும் மாநில அரசிற்கும் இடையிலான நிதித்தொடர்பை மேற்கூறியவைகள் விளக்குகின்றன. மத்திய மாநில அரசுகளுக்கான வருவாய் பங்கீடு நியாயமற்றவையாக இருக்கிறது என குறை கூறப்படுகிறது. 1969 ல் மத்திய மாநில நிதித் தொடர்புகளை ஆராய ராஜமன்னார் தலைமையில் ஒரு குழு நியமிக்கப்பட்டது.

10.9. மத்திய மாநில அரசுகளின் உறவின தற்போதைய போக்கு

மாற்றங்கள் தவிர்க்க முடியாதவை. அதிகப் பலம் உள்ளவர்கள் பலத்தைக் கூட்டிக்கொண்டே செல்வதும், பலம் குறைவானவர்கள் பலம் இழந்து கொண்டே போவதும் சந்தைப் பொருளாதாரத்தின் இயல்பு இதனால்தான் அறிஞர் அண்ணா அன்று “வடக்கு வாழ்கிறது; தெற்கு தேய்கிறது” என்றார். உலக அளவில் கூட வடமேற்கு நாடுகளின் படை மற்றும் பொருளாதார பலம் உயர்ந்து கொண்டும், தென்கிழக்கு நாடுகளின் படை மற்றும் பொருளாதார பலம் தாழ்ந்து கொண்டும் செல்வதைக் காணலாம். அது போலத்தான் மாநிலங்களின் நிலமையும் கடந்த 50 ஆண்டுகளாகவே சில மாநிலங்கள் (உ.ம். கேரளா மற்றும் தமிழ்நாடு) முன்னணியிலேயே நிற்கின்றன. வடகிழக்கு மாநிலங்கள் வறுமையிலேயே இருக்கின்றன. மத்திய அரசு, இச்சமநிலையின்மையைப் போக்க ஏதேதோ செய்து வருகிறது. ஆனாலும் சமநிலை இன்மை குறைந்துள்ளதா எனத் தெரியவில்லை.

மத்திய அரசின் பலம், மாநிலங்களின் பலத்தைவிட அதிகமாக இருப்பதில் ஆச்சரியம் இல்லை. மத்திய அரசு வரிவிதிக்கும் அதிகாரங்களையும், வரி வருமானத்தையும் அதிகரித்துக்கொண்டே செல்கிறது. மாநிலங்களின் மீதான கட்டுப்பாடும் அதிகரிக்கிறது. மத்திய

அரசைச் சார்ந்தே மாநில அரசுகள் இருக்கவேண்டிய நிலை இருந்துகொண்டு உள்ளது. மானியம் வழங்குவதில் மத்திய அரசு மாநிலங்களுக்கு இடையே பாரபட்சம் காட்டுகிறது என்பது நீண்ட நாட்களாகவே பேசப்படுகிற குறை. கேரளா, தமிழ் நாடு மற்றும் மேற்கு வங்காளம் ஆகிய மாநிலங்கள் குறை கூறி வருகின்றன. பாரபட்சம் இன்றி நிதி வழங்க நிதிக்குழு செயல்படுகிறது. ஆனாலும் குறைகள் இல்லாமல் இல்லை. நிதி வழங்குவதற்காக பயன்படுத்தப்படுகிற குறியீடுகளில் பல சமயங்களில் குறைகள் கூறப்பட்டுள்ளன. 14ஆம் நிதிக்குழு மக்கள் தொகைக் கணக்குக்கான ஆண்டைத் தேர்ந்தெடுத்ததில் (1971 ஆம் ஆண்டா? 2011 ஆம் ஆண்டா?) தமிழ்நாடும் கேரளாவும் குறைகள் கூறின. கேரளா மற்றும் தமிழ்நாடு 1971ஆம் ஆண்டு மக்கள்தொகையை பயன்படுத்த வேண்டும் எனவும் 2011ஆம் ஆண்டு மக்கள் தொகையைக் குறியீடாகப் பயன்படுத்தக் கூடாது எனவும் விரும்பின. ஆனால் நிதிக்குழு 2011ஆம் ஆண்டு மக்கள் தொகையைக் கணக்கில் எடுப்பதையே விரும்பியது; ஏனெனில் இதையே பல வட மாநிலங்கள் விரும்பின. தென்மாநிலங்கள் புறக்கணிக்கப்படுவது புதிதல்ல. 15ஆம் நிதிக்குழுவின் தலைவர் என்.கே.சிங் (N.K.SINGH) என்ன செய்யப்போகிறார் என்று தெரியவில்லை (மே மாதம் 2019ஆம் ஆண்டு நிலவரப்படி).

மாதிரி வினாக்கள்

1. கூட்டரசு நிதியை விளக்குக.
2. கூட்டரசு அமைப்பின் கொள்கைகளை விவரிக்கவும்.
3. நிதித்துறையில் சமநிலை ஏற்படுத்த, என்னென்ன வழிமுறைகளை கூட்டரசு அமைப்பு மேற்கொள்கிறது?
4. மத்திய மாநில அரசுகளுக்கு இடையேயான வருவாய் எவ்வாறு பகிர்ந்தளிக்கப்படுகிறது?
5. கூட்டரசு நிதிப்பகிர்வில் காணப்படுகிற தற்காலப் போக்கினை விவாதிக்கவும்.
6. இந்திய பொது நிதித்துறையின் பிரச்சனைகளை விவாதிக்கவும்.

கூட்டாட்சி நிதி

குறிப்பு

அலகு 11

நிதிக் குழுக்கள்

நிதிக் குழுக்கள்

11.1. ஒர் அறிமுகம்

11.2. நிதிக் குழுவின் பணிகள்

11.3. நிதிக் குழுவின் பரிந்துரைகள்

குறிப்பு

1.1. ஒர் அறிமுகம்

மத்திய மாநிலங்களுக்கிடையில் நிதிப்பங்கீட்டில் சிக்கல்கள் தோன்றுகின்றன. மாநிலங்களுக்கு அளிக்கப்பட்ட மானியங்கள் பொருளாதாரக் கண்ணோட்டத்தில் அமையவில்லை என குற்றம் சாட்டப்படுகிறது. இதனைக் களைய நிதிக் குழுக்கள் அமைக்கப்படுகின்றன. இக்குழுவில் ஒரு தலைவரும் நான்கு உறுப்பினர்களும் இருப்பர்.

இந்திய அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தின் 280ஆம் பிரிவு நிதிக் குழுபற்றி கீழ்வருமாறு கூறுகிறது:

(1) இந்திய ஜனாதிபதி ஒரு தலைவரையும் 4 உறுப்பினர்களையும் கொண்ட நிதிக் குழுவினை இந்த அரசியலமைப்புச் சட்டம் அமுலாக்கப்பட்ட இரண்டு ஆண்டுகளுக்குள்ளும் பின்னர் ஒவ்வொரு 5 ஆண்டின் முடிவிலும் அல்லது ஜனாதிபதி விரும்பிய காலத்திற்குள்ளும் நியமிக்க வேண்டும்.

(2) நியமிக்கப்படும் உறுப்பினர்களின் தகுதிகளையும் அவர்களை நியமிக்கும் முறையினையும் பாரனமன்றம் ஒரு சட்டத்தின் மூலம் முடிவு செய்யும்.

(3) வரிகளின் மூலம் கிடைத்த நிகர வருமானத்தை மைய அரசுக்கும் மாநில அரசுகளுக்கும் இடையில் பிரிப்பதையும் பின்னர் மாநில அரசுகளுக்குள் பிரிப்பதையும் ஜனாதிபதிக்குப் பரிந்துரைப்பது நிதிக் குழுவின் கடமையாகும்.

11.2. நிதிக் குழுவின் பணிகள் (Functions of Finance Commission)

இந்திய அரசியல் சட்டம் 280 ஆம் பிரிவின்படி, குடியரசுத் தலைவர் ஒரு நிதிக் குழுவை ஐந்தாண்டுக்கு ஒரு முறை ஏற்படுத்த வேண்டும். அப்படிப்பட்ட நிதிக் குழுக்களின் சில பரிந்துரைகள் பின்வருவனவற்றைப் பற்றி அமையலாம்:

1. மத்திய, மாநில அரசுகளுக்கிடையே பகிர்ந்து கொள்ளப்பட வேண்டிய வரிவருவாய்.
2. இந்தியாவின் ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட நிதியிலிருந்து (Consolidated Fund) மாநிலங்களுக்கு அளிக்கப்படத்தக்க மானியங்கள்.
3. மாநிலங்களுக்கிடையே பகிர்ந்து கொள்ளப்படும் வருமானப் பகிர்வின் சதவிகிதம்.
4. பழங்குடியினர் வாழும் பகுதிக்கு கொடுக்கப்படும் மானியங்கள்.

5. குறிப்பிட்ட ஏதாவதொரு மாநிலத்திற்கு அல்லது ஒரு சில மாநிலங்களுக்கு அளிக்கப்படும் சிறப்பு மானியம்.
6. மத்திய மாநிலங்களிடையே சீரான நிதிநிலை நிலவ குடியரசுத் தலைவர் கூறும் ஆலோசனைகளை ஏற்றல்.

நிதிக் குழுக்கள்

நிதிக்குழுவின் பரிந்துரைகள் நாடாளுமன்றத்தில் வைக்கப்படும். மாநிலங்களுக்கு பகிர்ந்தளிக்கப்படும் வரி, மானியங்கள் பற்றிய நிதிக்குழுவின் பரிந்துரைகள் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை. திட்டக்குழுவை கலந்தாலோசித்தே மாநிலங்களுக்கு அளிக்கப்படும் வளர்ச்சி நிதி அளிக்கப்படுகிறது. இதுவரை பதினைந்து நிதிக்குழுக்கள் நியமிக்கப்பட்டுள்ளன (2019). திட்டக்குழுவிற்குப் பதிலாக தற்போது 2015 ஜனவரி 1 முதலாக NITI Aayog வந்துள்ளது.

குறிப்பு

11.3. நிதிக் குழுவின் பரிந்துரைகள்

(i) முதலாவது நிதிக்குழுவின் பரிந்துரைகள்

வருமானவரி 55 சதவீதம். இதில் 20 சதவீதம் வசூலின் அடிப்படையிலும் 80 சதவீதம் மக்கள்தொகையின் அடிப்படையிலும் பகிர்ந்தளிக்கப்பட வேண்டும். ஆயத்தீர்வையை பொறுத்த மட்டில் 40 சதவிகிதம் மக்கள்தொகை அடிப்படையில் அமைந்தது. பொருட்களின் நுகர்வு பற்றிய புள்ளி விவரங்கள் கிடைக்காததால் அந்த அடிப்படையில் பகிர்வு ஏற்பட இயலாமல் போய்விட்டது. மானியங்களைப் பொறுத்து மட்டில், மாநிலங்களின் நிதித்தேவைகள், சமுதாயப் பணிகளைச் செய்தல், நாட்டுப் பிரிவினை, வெள்ளம், பஞ்சம் போன்ற நிதிப் பொறுப்புகள், மாநிலங்களின் நிதிநிலை போன்ற வகைகளைக் கருத்தில் கொண்டு நிதிப்பகிர்வு நடைபெற்றது. முதல் நிதிக்குழுவின் எல்லாப் பரிந்துரைகளையும் அரசு ஏற்றுக் கொண்டது.

அட்டவணை 11. 1: இதுவரை நியமிக்கப்பட்ட நிதிக்குழுக்கள்

நிதிக்குழு	தலைவர் பெயர்	நியமன ஆண்டு	திட்டகால ஆண்டு
I	K.C.Neogi	1951	1952 – 1957
II	K.Santhanam	1956	1957 – 1962
III	A.K.Chanda	1961	1962 – 1966
IV	P.V.Rajamannar	1964	1966 – 1969
V	Mahavir Tyagi	1968	1969 – 1974
VI	Brahmananda Reddy	1972	1974 – 1979
VII	J.M.Shelat	1977	1979 – 1984
VIII	Y.B. Chavan	1982	1984 – 1989
IX	N.K.P. Salve	1987	1989 – 1995
X	K.C.Pant	1992	1995 – 2000
XI	A.M.Khusro	1998	2000- 2005
XII	C. Rangarajan	2002	2005 – 2010
XIII	Vijay Khelkar	2007	2010 – 2015
XIV	Y.V. Reddy	2013	2015 – 2020
XV	N.K.Singh	2019	2020 – 2025

நிதிக் குழுக்கள்

குறிப்பு

(ii) இரண்டாவதுநிதிக்குழு

வருமான வரி வருவாயில் மாநிலங்களின் பங்கை55 சதவீதத்திலிருந்து 60 சதவீதமாக உயர்த்தியது. 90 சதவீதம் மக்கள் தொகையின் அடிப்படையிலும்10 சதவீதம் வசூலின் அடிப்படையிலும் அது அமைந்தது. மக்கள்தொகைக்கு அதிக முக்கியத்துவம் அளித்தது இக்குழு. ஆயத்தீர்வைகள் ரூ.259 கோடியாக உயர்ந்தது. மானியங்களைப் பொறுத்தமட்டில் இரண்டாம் ஐந்தாண்டுத் திட்டத் தேவைகளை ஒட்டி பரிந்துரைத்தது. மொத்த மானியம் ரூ.187 கோடி வழங்கப்பட்டது. பண்ணைவரியும் பகிர்ந்து கொள்ளப்பட்டது.

(iii) மூன்றாவதுநிதிக்குழு

வருமானவரி பகிர்வு60 சதவீதத்திலிருந்து66 சதவீதமாக உயர்ந்தது. மக்கள்தொகை அடிப்படையில் 80 சதவீதமும், வசூலின் அடிப்படையில் 20 சதவீதமும் பிரித்துக்கொள்ளப்பட்டன. ஆயத்தீர்வைக்குட்பட்ட பொருட்களின் எண்ணிக்கை 8லிருந்து 33ஆயின. மாநிலங்களுக்குரிய பங்கு 25 சதவீதத்திலிருந்து 20 சதவீதமாகக் குறைந்தது. இதைத்தவிர கூடுதல் ஆயத்தீர்வைகள் (Additional Duties of Excise) புதிதாகப் புகுத்தப்பட்டது. பண்ணை வரியில் மாற்றம் இல்லை. மானியங்களைப் பொறுத்தவரையில் ஆண்டு ஒன்றுக்கு ரூ.110 கோடி பகிர்ந்தளிக்கப் பரிந்துரைத்தது.

(iv) நான்காம்நிதிக்குழு

வருமான வரியில் 75 சதவீதத்தை மாநிலங்களுக்கு மூன்றாம் நிதிக்குழுவின் பரிந்துரை அடிப்படையில் அளித்தது. ஆயத்தீர்வையில் 20 சதவீதம் மாநிலங்களுக்கு வழங்க முன்வந்தது. ஆயத்தீர்வையில் எல்லாப் பொருட்களும் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டன. பண்ணைவரி ஒரு சதவீதத்திலிருந்து 2 சதவீதமாக உயர்ந்தது. கூடுதல் ஆயத்தீர்வையிலிருந்து பெறப்படும் வருவாயை எல்லா மாநிலங்களுக்கும் சமமாகப் பகிர்ந்து கொடுத்தது. இருப்புப்பாதை பயணிகளின் கட்டணத்தின் மீதான வரிக்கு மாற்று மானியமாக சில உதவிகளைச் செய்தது. மானியங்களைப் பொறுத்தமட்டில் ஒவ்வொரு மாநிலத்திற்கும் ரூ. 121 கோடி கொடுக்கப் பரிந்துரைத்தது. சாலைகள், செய்தித் தொடர்பு போன்றவற்றிற்கு மானியம் தரவில்லை. மாநிலங்கள் வரியின் பங்காகவும், மானியமாகவும் ரூ. 2800 கோடி பெற்றன.

(V) ஐந்தாம் நிதிக்குழு

வருமானவரி 75 சதவீதமாக உயர்ந்தது. 90 சதவீதம் மக்கள் தொகை அடிப்படையிலும், 10 சதவீதம் வசூலின் அடிப்படையிலும் பகிர்ந்தளிக்கப்பட வேண்டுமென கூறப்பட்டது.ஆயத்தீர்வைகள் 50 சதவீதம் மக்கள்தொகை அடிப்படையிலும், 50 சதவீதம் விற்பனைவரி அடிப்படையிலும் இருந்தது.

பண்ணைவரி 2 சதவீதத்திலிருந்து 8 சதவீதமாக உயர்த்தப்பட்டது. மானியங்களாக 10 மாநிலங்களுக்கு ஐந்தாண்டுகளுக்கு ரூ. 637 கோடி அளிக்கப் பரிந்துரைக்கப்பட்டது. இத்தீர்வை 1969-70ல் ரூ. 15,273 கோடியாகவும், 1973-74ல் 10,241 கோடியாகவும் இருந்தது. செய்தித்தாட்களின் விளம்பரத்தின் மீது வரி, வேளாண்மை வருமானவரி போன்றவை பரிந்துரைக்கப்பட்டது. மாநிலங்கள் பற்றாக்குறை நிதியாக்க முயற்சியில் ஈடுபடக்கூடாது என்றும் மாநிலங்கள் மத்திய அரசிடமிருந்து பெற்ற கடனை விரைவில் திருப்பிச் செலுத்த வேண்டும் என்றும் பரிந்துரை செய்தது.

நிதிக் குழுக்கள்

குறிப்பு

vi) ஆறாம் நிதிக்குழு

வருமான வரியின் பகிர்வு 80 சதவீதமாக உயர்ந்தது. ரூ.7099 கோடி மாநிலங்களுக்கு அளிக்கப்பட்டது. ஆயத்தீர்வைகள் ஐந்தாம் நிதிக்குழுவின் பரிந்துரைப்படியே இருந்தது. ஆயத்தீர்வை வருவாய் மக்கள்தொகை அடிப்படையில் எல்லா மாநிலங்களுக்கும் பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டது. பண்ணை வரி முந்திய நிதிக்குழுவின் பரிந்துரைப்படி இருந்தது. மானியங்கள் 1974 முதல் 1979 வரை ரூ.2510 கோடியாக இருந்தது. மாநிலங்களின் திட்டமில்லா வருவாய் துண்டு (Non Plan Revenue Gap) ரூ.7745 கோடியாக இருந்தது. பஞ்சம், வெள்ளம் போன்றவற்றிலிருந்து நிவாரணம் பெற நிலையான நிவாரண நிதி தேவை எனக் கருதப்பட்டது. இந்தத் தொகை ரூ. 51 கோடியாக இருந்தது.

(VII) ஏழாம் நிதிக்குழு

வருமான வரி 80 சதவீதத்திலிருந்து 90 சதவீதமாக உயர்ந்தது. 90 சதவீதம் மக்கள்தொகை அடிப்படையிலும், 10 சதவீதம் வசூலின் அடிப்படையிலும் அமைந்தது. ஆயத்தீர்வைகள் மாநிலங்களுக்கு பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டது. பண்ணை வரிகள் பகிர்வு சீராக்கப்பட்டது. மானியங்கள் சில மாநிலங்களுக்கு மட்டும் கிடைத்தன. வெள்ளம், வறட்சி மானியமாக ரூ. 100 கோடி உயர்த்தப்பட்டது. கடன் நிவாரணமாக ரூ. 2,150 கோடியாக இருந்தது.

(VIII) எட்டாம் நிதிக்குழு

1984-89 ஆம் ஆண்டுகளுக்குப் பரிந்துரை செய்ய இக்குழு 20-6-1982 அன்று நியமிக்கப்பட்டது. வருமானவரி பங்கை 85 சதவீதமாக பகிர்ந்தளித்தது. ஆயத்தீர்வைகளில் 40 சதவீதத்தை மாநிலங்கள் பெற்றன. ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் மத்திய அரசு பகுதிகளிலும் உள்ள சொத்துக்களின் மதிப்பின் வீதத்தில் பண்ணைவரி பகிரப்பட்டது. வேளாண்மை சொத்துவரிகள் மாநிலங்களுக்கு இணையாக வழங்கப்பட்டது. எதிர்பாராத திடீர் செலவுகளை ஈடுகட்ட ரூ. 509 கோடி பரிந்துரைக்கப்பட்டது. மேலும் வறட்சி போன்ற திட்டமிடாச் செலவுகளுக்கு ரூ. 240 கோடியை இக்குழு பரிந்துரைத்தது.

(IX) ஒன்பதாவது நிதிக்குழு (Ninth Finance Commission)

ஜூன் 1987ல் திரு. N.P.K சால்வே தலைமையில் ஒன்பதாவது நிதிக்குழு அமைக்கப்பட்டது. இக்குழு கீழ்க்கண்டவற்றைப் பற்றி பரிந்துரை செய்ய அமைக்கப்பட்டது:

நிதிக் குழுக்கள்

குறிப்பு

அ. வருமானவரி : இப்பொழுது இருக்கிறபடியே வருமானவரி வருவாயில் 85 சதவீதம் மாநிலங்களின் பங்காக அமையும் என இக்குழுப் பரிந்துரைத்தது. இவ்வருவாய் கீழ்க்கண்டவாறு மாநிலங்களுக்கிடையே பகிர்ந்தளிக்கப்படும்.

- 10% வசூலின் அடிப்படையில் அமையும் .
- 45% ஒரு மாநிலத்தின் தலா வருவாய்க்கும் உச்ச அளவினைக் கொண்ட மாநிலத்தின் தலா வருவாய்க்கும் இடையேயுள்ள வேறுபாட்டை 1971-ம் ஆண்டில் இருந்த அந்த மாநிலத்தின் மக்கள் தொகையால் பெருக்குவதின் அடிப்படையில் அமையும்.
- 22.5% 1971-ஆம் ஆண்டு அம்மாநிலத்தில் இருந்த மக்கட் தொகை அடிப்படையில் இருக்கும் .
- 11.25% மாநிலத்தில் பின்தங்கிய நிறை குறியீட்டெண் (WEIGHTED INDEX) அடிப்படையில் அமையும்.
- 11.25% மாநிலத்தின் தலாவருமானத்தின் அடிப்படையில் அமையும்.

ஆ. ஆயத்தீர்வை பங்கீடு

- ஆயத்தீர்வையின் மொத்த வருவாயில் மாநிலங்களின் பங்கு 45% ஆகும் என முடிவு செய்யப்பட்டது.
- 1971-ம் ஆண்டில் இருந்த மக்கள்தொகை அடிப்படையில், 25% மாநிலங்களுக்கு பகிர்ந்தளிக்கப்படும்.
- 12.5% மொத்த மக்கள் தொகையோடு சரிசெய்யப்பட்ட வருவாயின் அடிப்படையில்(Income Adjusted Total Population) பகிர்ந்தளிக்கப்படும்.
- 12.5% பின்தங்கியநிலை அடிப்படையில் அமையும்.
- 33.5% ஒரு மாநிலத்தின் தலாவருவாய்க்கும், உச்ச அளவு உள்ள மாநிலத்தின் தலாவருவாய்க்கும் இடையே உள்ள வேறுபாட்டின் அடிப்படையில் அமையும்.
- மீதம் உள்ளது 16.5%. இதனை வரிப்பங்கீடு செய்தும் பற்றாக்குறையாக உள்ள மாநிலங்களின் வரவு செலவுத் திட்டத்திற்கு உதவியாக அமையும்.

இ. விற்பனைவரிக்குப்பதிலாக உள்ள கூடுதல் ஆயத்தீர்வை

சீனி, துணி, புகையிலை இவற்றின் மீது விதிக்கப்படும் கூடுதல் ஆயத்தீர்வை முழுவதும் மாநிலங்களுக்கே அளிக்கப்படும். இவற்றின் வரிவருவாயை எவ்வாறு பகிர்ந்தளிக்கலாம் என்ற கொள்கையையே நிதிக்குழு பரிந்துரை செய்யும். ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் இவை எந்த அளவு நுகரப்படுகிறது என்ற அடிப்படையில் நிதிக்குழு இதிலிருந்து வரும் வருவாயைப் பகிர்ந்தளிக்கிறது.

ஈ. புகைவண்டிக் கட்டணத்திற்கு விதிக்கப்படும் வரிக்குப் பதிலாக மானியத்தொகை இவ்விதத்தில் மாநிலங்களுக்கு கொடுக்கவேண்டிய மானியத்தொகையை ரூ. 95 கோடியிலிருந்து ரூ. 150 கோடியாக இக்குழு உயர்த்தியது.இதனைப் பகிர்ந்தளிப்பதுபற்றி ஏழாவது நிதிக்குழு கையாண்ட கொள்கையையே இது பரிந்துரைத்தது.

உ. மானியம்

ஒன்பதாவது நிதிக்குழு மாநிலங்களின் நிதித் தேவையை ஆராய்ந்தது. முன்னாளில் மாநிலங்களில் தோன்றிய திட்டவருவாய்க்

கணக்கின் பற்றாக்குறையைச் சரிசெய்ய இந்திய அரசியல் அமைப்புச் சட்டம் 275-ன் கீழ் இக்குழு உதவி அளித்தது. கோவா உட்பட 14 மாநிலங்களில் திட்டவருவாய் கணக்கில் ரூ.9001 கோடி பற்றாக்குறை ஏற்படும் என இக்குழு கணக்கிட்டது. எனவே மொத்த மானியமாக ரூ.15,017கோடியை 21 மாநிலங்களுக்கு இக்குழு பரிந்துரைத்தது. இதில் திட்டமல்லாத வருவாய் மானியமாக ரூ.6016 கோடியும், திட்டவருவாய் மானியமாக ரூ.9001கோடியும் இக்குழு அளிக்கும். மானியம் தேவைப்படாத உபரி மாநிலங்களான குஜராத்,ஹாரியானா, கர்நாடகா மற்றும் மஹாராஷ்டிராவிற்கு எந்த மானியமும் அளிக்கப்படவில்லை. இவைதவிர, நிவாரண நிதியாக ரூ.3015 கோடியை இக்குழு அளித்தது.

நிதிக் குழுக்கள்

குறிப்பு

ஊ. மாநிலங்களின்கடன் நிலைமை

மார்ச் 1989ல் மாநிலங்களில் நிலவிய கடன் நிலையை ஆராய்ந்து அவற்றைத் தீர்க்கும் நடவடிக்கைகளைப் பரிந்துரை செய்யுமாறு இக்குழுவிற்கு பரிந்துரைக்கப்பட்டது. மார்ச் 1979-ல் ரூ.18,780 கோடியாக இருந்த மாநிலங்களின் கடன் 1989 மார்ச்சில் ரூ.79,640 கோடியாக ஆகியிருப்பதாக இக்குழு கணக்கிட்டது. மாநிலங்களின் கடன்களில் 70% க்கு மேல் அவை மைய அரசுக்கு கொடுக்க வேண்டியதாக இருந்தது. சில கடன்களைத் தள்ளுபடி செய்தும், சில கடன் தொகைகளைச் செலுத்தும் தேதியை மாற்றியமைத்தும் முந்தைய நிதிக்குழுக்கள் பரிந்துரைத்ததை ஒன்பதாவது நிதிக்குழு ஆதரிக்கவில்லை. நிதியைச் சீராகப் பயன்படுத்தி

உற்பத்திப் பெருக்கத்தை உண்டாக்க வேண்டும் என இக்குழு குறிப்பிட்டது. இயற்கையின் சீற்றம் ஏற்பட்டாலொழிய கடனைத் தள்ளுபடி செய்யக்கூடாது என இக்குழு குறிப்பிட்டது. 1990-95க்குரிய காலத்திற்கு ரூ. 976 கோடி மட்டுமே இக்குழு மொத்தக் கடன் நிவாரணத் தொகையாக பரிந்துரைத்தது. எட்டாவது நிதிக்குழு பரிந்துரைத்த ரூ.2285 கோடியைவிட இத்தொகை மிகக் குறைவு.

எ. நிவாரணச்செலவிற்கானநிதி

ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் இயற்கையின் சீற்றத்திற்கான நிவாரண நிதி (Calamity Relief Fund) ஏற்படுத்தப்படவேண்டும் என இக்குழு பரிந்துரைத்தது. இந்நிதியில் 25% மாநிலங்களும் 75% மைய அரசும் அளிக்கும் எனவும் ஐந்தாண்டுகளுக்கு ரூ.3015 கோடியை மைய அரசு அளிக்கும் எனவும் கூறப்பட்டது..

(X) பத்தாவதுநிதிக்குழு

பத்தாவது நிதிக்குழு 1992ஆம் ஆண்டு K.C.பந்த் அவர்களை தலைவராகவும் டெபி பிரசாத் பால், B.P.R. விட்டல், C.ரங்கராஜன், M.C. குப்தா போன்றோர்களை உறுப்பினர்களாகவும் கொண்டு அமைக்கப்பட்டது. வழக்கமான வருமானவரி பகிர்வு, மானியங்கள் பற்றிய கருத்துகளையும் இக்குழு பரிந்துரைத்தது. ஒன்பதாவது நிதிக்குழுவைப் போல பரிந்துரைகள் " பின்பற்றப்படவேண்டிய கோட்பாடுகளைக் காட்டும்" (Normative approach) மாதிரியாக இல்லை. நிதிகளை பகிர்ந்து கொள்ளுதல், மத்திய அரசின் அதிகரித்துக் கொண்டு வரும் உள்நாட்டு நிர்வாகம், பாதுகாப்பு, எல்லைப் பாதுகாப்பு

நிதிக் குழுக்கள்

குறிப்பு

போன்ற

செலவுகளையும்

கணக்கில் கொண்டது. அதுபோல மாநிலங்களின் முதலீடாகிய நீர்பாசனம், மின்திட்டங்கள், போக்குவரத்து, பொதுத்துறை நிறுவனங்கள் மீதான செலவுகளையும் இக்குழு கருத்தில் கொண்டது.

மூலதன முதலீடு தொடர்பாக நிதிப்பற்றாக்குறை, மூலதனச் சொத்துக்களின் பராமரிப்பு, மாநிலங்கள் விதிக்க இருக்கும் கூடுதல் வரிவிதிப்பு மற்றும் நிதிநிலைமைகளை இக்குழு பரிசீலித்தது. வருமானவரி வருவாயில் மாநிலங்களின் பங்கு 77.5 சதவீதமாக நிர்ணயிக்கப்பட்டது. இது 9 வது நிதிக்குழுவின் பரிந்துரையான 85%ற்கு குறைவாகும். இந்நிதிக்குழு ஆயத்தீர்வையில் தேவையான அதிகரிப்பிற்கு பரிந்துரைச் செய்தது.

வருமானவரி பகிர்விற்கு 20 சதவீத மக்கள்தொகையும் பிற அடிப்படைகள் 80 சதவீதமும் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டன. மாநிலங்களுக்கு மத்திய ஆயத்தீர்வையின் பங்கு 47.5 சதவீதமாக பரிந்துரை செய்யப்பட்டது. மத்திய ஆயத்தீர்வையின் நிகர வருவாயில் 40 சதவீதம் மாநிலங்களுக்கிடையே வருமானவரி பகிர்வின் அடிப்படையில் செய்யப்பட்டது. எஞ்சியுள்ள 7.5 சதவீத மத்திய ஆயத்தீர்வையின் நிகர வருவாய், பற்றாக்குறை மாநிலங்களுக்கிடையே பகிர்ந்தளிக்கப்படுகிறது.

நிதிக்குழு, வருவாய் கணக்கில் ரூபாய் 7,580 கோடி பற்றாக்குறை ஏற்படும் என்று மதிப்பிட்டது. அதன்படி மானிய உதவியாக ரூபாய் 7,580 கோடியை பரிந்துரைசெய்தது. மானிய உதவி மாவட்ட நிர்வாகத்திற்கும், கல்விக்கும், இயற்கை சீற்றத்திற்கான நிவாரணத்திற்கும் ஊராட்சி மற்றும் நகராட்சி போன்றவற்றிற்கும் உதவியாக அளிக்கப்பட்டது. பத்தாவது நிதிக்குழு 1995-2000 ஆண்டிற்கு ரூபாய் 20,300 கோடி மொத்த நிதி உதவியாக பரிந்துரை செய்தது.

(xi) பதினோராவதுநிதிக்குழு

11 வது நிதிக்குழு 1998 ஆண்டு அமைக்கப்பட்டது. இதன் தலைவராக திரு.A.M குஷ்ரோ நியமிக்கப்பட்டார் 11வது நிதிக்குழு பின்வரும் விவரங்கள் தொடர்பான அறிக்கையை வழங்க வேண்டியிருந்தது.

- மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையே வரியின் நிகர வருவாயை பகிர்ந்து கொள்ளுதல்.
- இந்திய தொகுப்பு நிதியிலிருந்து மாநிலங்களுக்கு உதவும் நிதிக்கான அடிப்படைக் கொள்கை.
- நுகராட்சி மற்றும் பஞ்சாயத்து அமைப்புகளுக்கு வருவாயை பெருக்க தேவையான நடவடிக்கை.
- மத்திய மற்றும் மாநில அரசுகளின் நிதியை மறுபரிசீலனை செய்தல், அதன் மூலம் வரவு செலவை சமப்படுத்துதல், பொருளாதார நிலைத் தன்மையை பாதுகாத்தல்.

மேற்கூறிய விவரங்கள் அடிப்படையில் 11வது நிதிக்குழு தனது பரிந்துரைகளை செய்ய வேண்டியிருந்தது. மேலும் இக்குழு கீழ்க்கண்டவற்றைப் பற்றி பரிந்துரை செய்ய அமைக்கப்பட்டது. வருமான வரி 90 சதவீதம் மக்கள்தொகை அடிப்படையிலும், 10 சதவீதம்

வசூலின் அடிப்படையிலும் அமைந்தது. ஆயத்தீர்வைகள் மாநிலங்களுக்கு பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டது. பண்ணை வரிகள் பகிர்வு சீராக்கப்பட்டது. மானியங்கள் சில மாநிலங்களுக்கு மட்டும் கிடைத்தன. வெள்ளம், வறட்சி, மானியமாக ரூ.11,007 கோடியளவு உயர்த்தப்பட்டது. கடன் நிவாரணம் ரூ.35,359 கோடியாக இருந்தது.

நிதிக் குழுக்கள்

(xii) பனிரெண்டாவதுநிதிக்குழு

C. ரங்கராஜன் தலைமையில் பனிரெண்டாவது நிதிக்குழு 2002ஆம் ஆண்டு அமைக்கப்பட்டது. இக்குழு கீழ்க்கண்டவற்றைப் பற்றி பரிந்துரை செய்ய அமைக்கப்பட்டது. வருமானவரி வருவாயில் 29.5 சதவீதம் மாநிலங்களின் பங்காக அமையும் என இக்குழுப் பரிந்துரைத்தது. கூடுதல் ஆயத்தீர்வையும் பகிர்ந்தளித்தது. ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் மத்திய அரசு பகுதிகளிலும் உள்ள சொத்துக்களின் மதிப்பின் வீதத்தில் பண்ணைவரி பகிரப்பட்டது. மாநிலங்களில் திட்டமில்லாத வருவாய் மானியமாக ரூ.56,856 கோடியும், திட்டவருவாய் மானியமாக ரூ.10,172 கோடியும் இக்குழு அளித்தது. ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் இயற்கையின் சீற்றத்திற்கான நிவாரண நிதி (Calamity Relief Fund) ஏற்படுத்தப்படவேண்டும் என இக்குழு பரிந்துரைத்தது. இந்நிதியில் 25%ஐ மாநிலங்களுக்கும் 75%ஐ மைய அரசுக்கும் அளித்தது. ஐந்தாண்டுக்கு ரூ.21,333 கோடியை மைய அரசு அளித்தது.

குறிப்பு

(xiii) பதினொன்றாவதுநிதிக்குழு

மத்திய நிதிக்குழு மாநிலங்களிலுள்ள ஊரக மற்றும் நகர்ப்புற உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கு மத்திய அரசு நிதியினை மானியமாக வழங்குவது தொடர்பான பரிந்துரைகளை மத்திய அரசுக்கு அளிக்கும்.

13ஆவது மத்திய நிதிக்குழுவின் பரிந்துரைகள் 2010-11 முதல் 2014-15 வரையான 5 ஆண்டுகளுக்கு நடைமுறையில் இருந்தது. மத்திய அரசின் வரி வருவாயில் மாநிலங்களுக்கு 32 சதவீதம் அளிக்க வேண்டும் என 13-வது நிதிக்குழுவின் தலைவர் மத்திய அரசுக்கு பரிந்துரை செய்தார். 13-வது மத்திய நிதிக்குழு, 2 வகையான மானியங்களை பரிந்துரைத்துள்ளது.அவை:

பொது அடிப்படைமானியம்

இந்த நிதி முழுவதும் கிராம ஊராட்சிகளுக்கே விடுவிக்கப்படுகிறது. இந்நிதியினைக் கீழ்க்கண்ட பணிகளை மேற்கொள்ளவும், பராமரிக்கவும் பயன்படுத்தலாம். அவை முறையே குடிநீர் விநியோகம், தெரு விளக்குகள், சுகாதார வசதி மற்றும் அவற்றுக்கான மின்கட்டணம் மற்றும் பராமரிப்பு பணிகள்.

பொது செயலாக்கமானியம்

கிராம ஊராட்சிகள், வட்டார ஊராட்சிகள் மற்றும் மாவட்ட ஊராட்சிகளின் செயல்பாடு மற்றும் திறன் அடிப்படையில் பொது செயலாக்க மானியத்தை மத்திய அரசு

நிதிக் குழுக்கள்

குறிப்பு

வழங்குகிறது. இந்நிதியைக் கொண்டு கிராம ஊராட்சி மற்றும் வட்டார ஊராட்சிகளின் சொத்துக்களை பராமரிப்பதுடன் நிர்வாக செலவினமும் மேற்கொள்ளலாம்.

(xiv) பதினான்காவதுநிதிக்குழு

மத்திய அரசின் வரி வருவாயில் மாநிலங்களுக்கு 42 சதவீதம் அளிக்க வேண்டும் என 14 வது நிதிக்குழுவின் தலைவர் ஓய்.வி. ரெட்டி தலைமையிலான குழு மத்திய அரசுக்கு பரிந்துரை செய்தது. அதனை மத்திய அரசு ஏற்றுக்கொண்டது. முந்தைய ஆண்டு அளிக்கப்பட்ட 32 சதவீதத்தைவிட 10 சதவீதம் கூடுதலாக ஒதுக்க பரிந்துரைக்கப்பட்டது. இருப்பினும் மக்கள்தொகை அடிப்படையிலும் முன்னேறிய மாநிலங்களுக்கான ஒதுக்கீடு என்ற அளவிலும் தமிழகத்திற்கு முந்தைய ஆண்டு கிடைத்ததை விட ரூ. 2,700கோடி அளவுக்கு வரி வருவாய் குறையும் என தெரிய வந்துது.

14 வது நிதிக்குழு தனது பரிந்துரையில் சில மாநிலங்களுக்கு சிறப்புப் பிரிவில் ஒதுக்கீடு அளிக்க பரிந்துரைத்துள்ளது. நிதி பகிர்ந்தளிப்பு விதிமுறைகளை இதற்கென வகுத்துள்ளது. வடகிழக்கு மாநிலங்களான மேகாலாய, மிஜோரம் ஆகியவற்றுக்கான ஒதுக்கீடு அதிகரித்த போதிலும் அத்தகைய ஒதுக்கீடு பீகார் மாநிலத்திற்கு கிடைக்கவில்லை. மாநிலங்களுக்கான வரி வருவாய் ஒதுக்கீடு 37 சதவீதம் எனில் அது ரூ.1.41 லட்சம் கோடியாகும். மத்திய பட்ஜெட்டில் மாநிலங்களுக்கான ஒதுக்கீட்டு அளவு குறைக்கப்பட்டு ரூ.1.34லட்சம் கோடியாக உள்ளது. 14 வது நிதிக்குழு அளித்த பரிந்துரையைக் கருத்தில் கொண்ட மத்திய அரசு, மாநிலங்களுக்கு 2014-15 ஆம் நிதியாண்டில் அளித்த ஒதுக்கீடு ரூ.7.62 லட்சம் கோடி. இது 2015-16 ஆம் நிதியாண்டில் ரூ.7.93 லட்சம் கோடியாக உயர்ந்தது. அதிகபட்சமாக 4 சதவீதம் அதிகரிக்கும் என்று 14 வது நிதிக்குழு உறுப்பினர் அபிஜித் சென் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

(xv) பதினைந்தாம்நிதிக்குழு

15ஆம் நிதிக்குழுவின் தலைவர் என்.கே.சிங் ஆவார். 2019ஆம் ஆண்டு மே மாதம் நிதிக் குழுவினரும் சில பொருளியலாளர்களும் மும்பேயில் சந்தித்தார்கள்.அந்த சந்திப்பு நிதிக்குழுவின் புரிதலைத் தெளிவுபடுத்தியதாகவும், நீண்ட காலப் பொருளாதார மேம்பாட்டிற்கான வழிகளைத் தந்ததாகவும் சிங் குறிப்பிட்டுள்ளார் (THE HINDU, MAY 10, 2019, 13). அந்த சந்திப்பில் பொருளாதார வல்லுனர்கள் கீழ்க்காணும் பரிந்துரைகளை முன் வைத்தனர்.

(அ) மிகக் குறைவான நிதிப் பற்றாக்குறையை (FISCAL DEFICIT) அடைய முடியாதென்று இதுவரை தெரிந்துள்ளது. எனவே, அதை நோக்கி செயல்படுவதில் அர்த்தமில்லை.

(ஆ) பொதுக்கடன் பற்றிய மொத்த உருவத்தையும் நிதிக்குழு மனதில் கொள்ள வேண்டும். பொதுக்கடனுடன், பட்ஜெட் அல்லாது பெற்ற கடன்களையும் (OFF-BUGET TRANSACTIONS) பொதுத்துறை நிறுவனங்கள் பெற்றுள்ள கடன்களையும் சேர்க்க வேண்டும்.

(இ) 14 ஆம் நிதிக்குழு வரிவருவாயை அதிகமாக மாநில அரசுகளுக்கு ஒதுக்கியிருந்தது. இதனால் சமூகச் சேவைகளுக்காக மாநில அரசுகள் அதிகம் செலவு செய்துள்ளனவா என்பதை 15ஆம் நிதிக்குழு ஆராய வேண்டும்.

(ஈ) மாநிலங்களின் மேம்பாட்டுக் கடனில் தேவை - அளிப்பு பொறுத்தமின்மைக்கு வாய்ப்பு உள்ளது. இந்நிலை, மாநில அரசுகள் கடனுக்காகச் செலவு செய்யும் தொகையை வரும் 5ஆண்டுகளில் பாதிக்கலாம்.

நிதிக் குழுக்கள்

(உ) மாநிலங்களுக்கு நிதி வழங்கும் போது, மக்கள் தொகையின் அளவை மட்டுமின்றி மக்கள் தொகையின் இயல்பையும் கருத்தில் கொள்ள வேண்டும். அதாவது, வருகிற காலங்களில் முதியோரின் விகிதம் அதிகரிக்க வாய்ப்பு உள்ளது. தற்போது கேரளாவில் இந்நிலை காணப்படுகிறது. மருத்துவத்திலும் பொதுச் சுகாதாரத்திலும் மேம்பாடு விளையும் போது மக்கள் நீண்ட நாட்கள் வாழும் வாய்ப்பு அதிகரிக்கிறது. அதனால், மருத்துவச் செலவு அதிகரிக்கும்.

குறிப்பு

15 ஆம் நிதிக்குழு தன் அறிக்கையை வருகிற அக்டோபர் மாதம் 2019ஆம் ஆண்டு சமர்ப்பிக்கும் என 2019 ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் எதிர்பார்க்கப்பட்டது. இந்த நிதிக்குழு மத்திய அரசு விதிக்கின்ற வரி மேலான வரிகள் (SURCHARGES AND CESSSES) பற்றிய சட்டம் சம்பந்தமான ஓர் ஆய்வை மேற்கொள்ளும். இவ்வரி மேலான வரிகள் மூலம் வரும் வருவாயில் மாநிலங்களுக்கு எந்தவித பங்கும் இருக்காது. பண்டங்கள் மற்றும் பணிகள் மீதான வரி (GST) வரும் முன்பு, நிதிக்குழு முடிவு செய்த விகிதத்தில் வருமான வரி, கலால் வரி, பணிகள் மீதான வரி, ஆகியவற்றின் மூலம் கிடைத்த நிகர வருவாய் மைய மற்றும் மாநில அரசுகளுக்கு இடையே பிரித்துக் கொள்ளப்பட்டது. ஜூலை 1, 2017 அன்று GST நடைமுறைபடுத்தப்பட்டது. இந்த GST, கலால் வரி, பணிகள் மீதான வரி, மற்றும் மைய, மாநில அரசுகளின் தீர்வைகளை உள்ளடக்கியதாகும். இவ்வாறு பெறப்பட்ட நிகர வருவாயை எவ்வாறு மைய, மற்றும் மாநில அரசுகள் பிரித்துக்கொள்ளவேண்டும் என்பதை 15 ஆம் நிதிக்குழு பரிந்துரைக்கும். இனிமேலும் மைய அரசு விதித்த வரிமேல் வரிகளில் மூலம் கிடைக்கின்ற வருவாய் மாநில அரசுகளுக்கு அளிக்கப்பட மாட்டாது எனச் சொல்லப்படுகிறது.

13 ஆம் நிதிக்குழு மைய அரசின் வரி வருவாயில் 32% ஐ மட்டும் மாநிலங்களுக்குப் பரிந்துரைக்கும்படி பரிந்துரைத்தது. இப்பங்கினை 14 ஆம் நிதிக்குழு 42% ஆக உயர்த்தியது. 15 ஆம் நிதிக்குழு என்ன செய்யப்போகிறது என்பது 2019 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதத்திற்குப் பின்புதான் தெரியவரும். (இப்பாடம் 2019 ஜூன் மாதம் எழுதப்பட்டது).

மாதிரி வினாக்கள்

1. நிதிக் குழுவின் பணிகள் யாவை?
2. மாநிலங்களுக்கு நிதி வழங்குவதற்கு நிதிக்குழு கவனத்தில் கொள்கிற குறியீடுகள் யாவை?
3. 14ஆம் நிதிக்குழு பற்றிய ஒரு குறிப்பு வரைக.

அலகு 12

உள்ளாட்சி நிதி

உள்ளாட்சி நிதி

குறிப்பு

12.1. ஓர் அறிமுகம்

12.2. உள்ளாட்சியின் பொருள்

12.3. உள்ளாட்சி அமைப்பின்பணிகள்

12.4. உள்ளாட்சி வருவாய்கள் (FINANCES OF LOCAL BODIES)

12.5. முன்னேற்றத்திற்கான பரிந்துரைகள்

12.1. ஓர் அறிமுகம்

இந்திய அரசியல் அமைப்புச் சட்டப்படி, அரசு சில நிர்வாக அதிகாரங்களை உள்ளாட்சி என்று அழைக்கப்படும் கிராமப் பஞ்சாயத்து, பஞ்சாயத்து ஒன்றியம், நகராட்சி, மாவட்டக் குழுக்குள், நகரியம், மாநகராட்சி போன்ற அமைப்புக்களிடம் கொடுத்துள்ளது. நம் நாட்டில் சிறு கிராமங்கள் முதல் பெரும் நகரங்கள் வரை சுய ஆட்சி அந்தஸ்துள்ள அமைப்புக்கள் உள்ளன. அடிமட்டத்திட்டம் (GRASS-ROOT LEVEL PLANNING) போன்றவற்றிற்கு இவ்வமைப்பு மிக அவசியம். காந்தி, நேரு, டி.ஆர்.கேட்கில் (DR.GADGIL) போன்றவர்கள் இவ்வமைப்பினை ஆதரித்தனர். பொதுவாக கூட்டாட்சி இரண்டு அடுக்கு முறை -மத்திய மற்றும் மாநில அரசுகள் -ஆட்சியைக் குறிக்கும். ஆனால் நம் நாட்டில் மூன்று அடுக்கு முறையைக் கொண்டுள்ளோம். 73ஆம் மற்றும் 74ஆம் அரசியல் அமைப்புத் திருத்தங்கள் உள்ளாட்சி அமைப்புக்கு வழி வகுத்தன. முன்னது (73) நகர அமைப்பையும் பின்னது (74) கிராம அமைப்பையும் குறிக்கும்.

இந்தியாவில் 6,45,000 உள்ளாட்சி அமைப்புகள் உள்ளன. பஞ்சாயத்து, நகராட்சி, மாநகராட்சி என வெவ்வேறு அளவில் அவை இயங்குகின்றன. 73 மற்றும் 74ஆவது சட்டதிருத்தங்கள் 1992ஆம் ஆண்டு செய்யப்பட்டு 1993 முதல் நடைமுறையில் இருக்கின்றன.

இன்றைய காலகட்டத்தில் உள்ளாட்சி அமைப்புகள் அடித்தளத்தில் உள்ள மக்களுடன் நெருங்கிய உறவைக் கொண்டுள்ளன. அன்றாட வாழ்க்கைக்குத் தேவையான மற்றும் உடல் நலம் பேணத் தேவையான பணிகளை உள்ளாட்சி அமைப்புகள் வழங்குகின்றன. மக்களின் ஒத்துழைப்பும் இங்கு அவசியம். அடிப்படை சுகாதாரம் பேண எவ்வளவோ முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டுத் தேவையான அளவுக்கு தெருக்களும், சாலைகளும், பொது இடங்களும் கடற்கரைகளும் (கேரளா மாநிலத்தை தவிர) இந்தியாவில் சுத்தமாக இல்லை என்பதே உண்மை. கழிப்பிட வசதிகள் அரசு மருத்துவமனைகள், கல்லூரிகள், பள்ளிகளில் போதுமான அளவுக்கு இல்லை. அவற்றை சுத்தம் செய்யவும் போதுமான கவனம் செலுத்தப்படவில்லை. தனியார் நிறுவனங்களுக்கும்

பல்கலைக்கழகங்களும் பல ஆயிரம் கோடி ரூபாய் இனாமாக வழங்கப்படுகிறது. ஆனால் பொது இடங்களும் பொதுத்துறை நிறுவனங்களும் நலிந்தும் மெலிந்தும் வருகின்றன. கிராமப்புற பள்ளிகளின் கழிவறைகளின் நிலைமையை கேட்கவே வேண்டாம். மோசமான நிலைமையே நீடித்து வருகிறது.

உள்ளாட்சி நிதி

நகராட்சிகளும் மாநகராட்சிகளும் வீட்டுவசதி, போக்குவரத்து, தொலைதொடர்பு, குடிதண்ணீர் வழங்கல், சேரிகள் சுத்தம் ஆகியவற்றில் கவனம் செலுத்தகின்றன. ஆனாலும் மக்களைத் திருப்திப்படுத்த இயலவில்லை. மக்களும் அதைப்பற்றி கவலைப்படுவதாகவோ, ஒத்துழைப்பு நல்குவதாகவோ தெரியவில்லை.

குறிப்பு

பஞ்சாயத்துக்கள் விவசாயம், நீர்பாசனம், கால் நடை வளர்ப்பு மற்றும் ஊரகத் தொழில்கள் ஆகியவற்றில் கவனம் செலுத்துகின்றன. ஆனாலும் நகர்புறங்களில் அரசு அதிக முதலீடுகள் செய்வதால், அங்கு கூலியும் வசதிகளும் அதிகம். கிராமப்புறங்களில் அடிப்படை வசதிகள் மிகவும் குறைவு. எனவே நகர்புறங்கள் வீங்கிக்கொண்டேபோகின்றன. கிராமப்புறங்கள் தேய்ந்துகொண்டே செல்கின்றன. விவசாயத்தை மேற்கொள்ளும் சிறு, குறு விவசாயிகள் கிராமங்களை விட்டு ஓட வழி தெரியாமல் நசுங்கிக்கொண்டு இருக்கிறார்கள். விவசாயிகளின் தற்கொலைகளும் சாதிக் கலவரங்களும் மிதமிஞ்சிக் காணப்படுகின்றன.

12.2. உள்ளாட்சியின் பொருள்

சிறிய பகுதிக்குள் இயங்குகின்ற ஒரு சிறிய அரசு என்று உள்ளாட்சி அமைப்புகளைக் கூறலாம். உள்ளாட்சி அமைப்பின் எல்லைகளை மத்திய மாநில அரசுகள் நிர்ணயிக்கின்றன. 1897ஆம் ஆண்டிலேயே GENERAL CLAUSES ACTல் உள்ளாட்சி அமைப்பு பேசப்பட்டுள்ளது. பஞ்சாயத்துக்களுக்கு அதிக பலம் இருந்தால் அது மக்களுக்கு நல்லது என மகாத்மா காந்தி கூறியுள்ளார்.

12.3. உள்ளாட்சி அமைப்பின்பணிகள்

உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கு என சில பொறுப்புகள் வரையறை செய்யப்பட்டுள்ளன. ஒன்று, அவசியம் செய்ய வேண்டிய பணிகள். இரண்டு, ஒத்துக்கொள்ளப்பட்ட பணிகள்.

(அ) அவசியம் செய்ய வேண்டிய பணிகள்:

- (i) பிறப்பு, இறப்புகளை பதிவு செய்தல்
- (ii) சுத்தமான குடிநீர் வழங்கல்
- (iii) பொதுச் சாலைகள், தெருக்கள் அமைத்தல்
- (iv) பொது இடங்களில் ஒளி மற்றும் நீர் வழங்கல்
- (v) பொது இடங்களை சுத்தமாக வைத்துக்கொள்ளுதல்

உள்ளாட்சி நிதி

குறிப்பு

(vi) வீதிகளுக்குப் பெயர் வைத்தல், வீடுகளுக்கு கதவு எண் அளித்தல்

(vii) ஆரம்பப் பள்ளிகளை அமைத்து நிர்வகித்தல்

(viii) ஆரம்ப சுகாதார நிலையங்களை பராமரித்தல் மற்றும் அவற்றிற்கு ஆதரவு அளித்தல்

(ஆ) ஒத்துக்கொள்ளப்பட்டபணிகள்:

- I. மரங்களை நடுதல் மற்றும் பராமரித்தல்
- II. குறைந்த வருமானம் உள்ளவர்களுக்கு வீட்டு வசதி அளித்தல்
- III. பொதுப் பூங்காக்கள், தோட்டங்கள், நூலகங்கள், அருங்காட்சியகங்கள், விருந்தினர் இல்லங்கள் அமைத்தல்
- IV. ஆபத்தான கட்டடங்களையும் இடங்களையும் அகற்றுதல் அல்லது ஆபத்திலிருந்து காத்தல்

12.4. உள்ளாட்சிநிதிகள் (FINANCES OF LOCAL BODIES)

கௌடியா முதல் இந்திய மைய வங்கி வரை (திருவள்ளூர் உட்பட) பலரும் நிதியின் அவசியத்தைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். மக்களுடன் நெருங்கிய தொடர்பு உடைய உள்ளாட்சிகளுக்கு நிதியின் அவசியம் மிக அதிகம். போதுமான அளவு நிதியில்லையெனில் தெருக்கள் துர்நாற்றம் எடுக்கத் தொடங்கிவிடும். ஆனால் அதுபற்றி மாநில மற்றும் மத்திய அரசுகள் அவ்வளவாக கண்டுகொண்டதாகத் தெரியவில்லை. உர்சுலா ஹிக்ஸ் (URSULA HICKS) மற்றும் 1925 ஆம் ஆண்டில் இந்திய வரி ஆய்வுக்குழுவினர் (INDIAN TAXATION ENQUIRY COMMITTEE) இந்நிலையினை குறிப்பிட்டுள்ளனர். நடுவன மற்றும் மாநில அரசுகளின் குழுக்கள் (COMMISSIONS & COMMITTEES) இதுபற்றிக் கூறியுள்ள போதும் பெரிய நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை.

1919ஆம் ஆண்டின் இந்திய அரசுச் சட்டம் (GOVERNMENT OF INDIA ACT) 1921 முதல் நடைமுறைக்கு வந்தது.அது உள்ளாட்சிக்கான நிதி மூலங்களைக் கூறியுள்ளது. 1935ஆம் ஆண்டின் இந்திய அரசுச் சட்டம் இதில் மெளனமாக இருந்துவிட்டது. 1951ஆம் ஆண்டின் உள்ளாட்சி நிதி ஆய்வுக்குழு (LOCAL FINANCE ENQUIRY COMMITTEE) 13 வகையான வரிகளை பட்டியலிட்டது. 1953-54ஆம் ஆண்டின் வரி ஆய்வுக்குழு அந்தப் பட்டியலுடன் சில வரிகளைச் சேர்த்தது. வரிகளுடன் உள்ளாட்சி அமைப்புகள் பல வழிகளில் மானியங்களும் கடன்களும் பெறுகின்றன.உள்ளாட்சிகள் பெறும் நிதியின் அளவு பற்றி பல ஆய்வுகள் வந்துள்ளன. அவற்றை விவரிக்க இங்கு இடமில்லை.

உள்ளாட்சி அமைப்புகளின் முக்கிய வருவாய்கள்

- வரிகள்
- மாநில அரசு விதிக்கும் வரியை வசூலித்து, அதிலிருந்து பெறப்படும் பங்கீடுகள்
- மானிய அரசுகளின் மானியங்கள்.

- வரியில்லாத பிற நிலைகளிலிருந்து பெறப்படும் வருவாய்கள்.

அ. வரிகள்:

இவை மாநிலங்களுக்கிடையே வேறுபடுகின்றன. உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கு என்று தனியாக வரி விதிக்கும் உரிமை உண்டு. மாநிலங்களுக்கென்று ஒதுக்கி வைக்கப்படும் அத்துணை நிலைகளிலிருந்தும் உள்ளாட்சி அமைப்புகள் வரிவிதிக்கலாம். இது ஒரு முறையில் சரியல்ல என்றாலும் அரசியல் சட்டம் இதைத் தடை செய்யவில்லை. வரி விசாரணைக் குழுவின் பரிந்துரையின்படி கீழ்க்கண்டவரிகளை உள்ளாட்சி அமைப்புகள் விதிக்கலாம் :

1. நிலம் மற்றும் கட்டிடங்கள் மீதான வரி
2. உள் வரி மற்றும் இறுதிநிலை வரி
3. வண்டிகளின் மீதான வரி
4. மிருகங்கள் மற்றும் படகு வரி
5. தொழில் வியாபார, வேலை வாய்ப்பு மீதான வரி
6. விளம்பர வரி
7. இயற்கை வளங்களின் மீதான வரி
8. சந்தை வரி
9. தண்ணீர் வரி
10. விளக்கு வரி
11. சாக்கடை வரி
12. பொது இடங்களின் பயன்பாட்டு வரி
13. பொழுது போக்கு வரி

ஆ. வரி நிதியிலிருந்துகிடைக்கும்பங்கு

மாநிலங்கள் வசூல் செய்யும் எல்லா வரி நிதிகளிலிருந்தும் உள்ளாட்சி அமைப்புகள் பங்கு பெறுவதில்லை. எனினும் மோட்டார் வாகன வரியிலிருந்து ஒரு பங்கினைப் பெறுகிறது. சில மாநிலங்களில் நிலவரியிலிருந்து ஒரு பகுதியை பஞ்சாயத்துக்கள் பெறுகின்றன. வேறு சில மாநிலங்களில் கேளிக்கை வரியை பங்கீட்டுக் கொள்கின்றன. வரி விசாரணைக் குழுவின் பரிந்துரையின்படி 15 சதவீத நிலவரி பஞ்சாயத்துக்களுக்குக் கொடுக்கப்படவேண்டும்.

இ. மானியங்கள்

உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கு மாநிலங்களிலிருந்து பெறும் மானியங்களே ஒரு முக்கியமான வருவாயாகும். இதற்குக் காரணம் உள்ளாட்சி அமைப்புகள் செலவழிக்கும் கல்வி, மருத்துவம், பொது சுகாதாரம் போன்ற பணிகள். சில நகராட்சிகளில் இம் மூன்றிற்கு மட்டுமே மொத்த வருவாயும் செலவழிக்கப்படுகிறது. வளர்ச்சிப்பணிகளுக்கு நிதி மிஞ்சுவதில்லை. மானியங்கள் ஏன் வழங்கப்படுகின்றன?

- குடிதண்ணீர் விநியோகம் மற்றும் கழிவுநீர் பாதுகாப்பு போன்ற மூலதனச் செலவுகளுக்கு ஈடுசெய்யும் வகையில் மானியங்கள் வழங்கப்படுகின்றன.

உள்ளாட்சி நிதி

குறிப்பு

உள்ளாட்சி நிதி

குறிப்பு

- சிறு குழந்தைகள் படிக்கும் ஆரம்பப்பள்ளிகளின் செலவுக்காக.
- அலுவலர்களுக்கு கொடுக்கப்படும் சம்பளம் மற்றும் படிகள்.
- உயர்நிலைப் பள்ளிகள், மருத்துவமனைகள், தாய் சேய் நல இல்லங்கள், குழந்தைகள் காப்பகம், பொது சுகாதாரம் போன்றவற்றிற்கு.
- சிற்சில சமயங்களில் உள்ளாட்சி அமைப்புகளின் பற்றாக்குறை வரவு செலவுத் திட்டத்தை சரி செய்ய நிதி உதவி எந்த அடிப்படையில் கொடுக்கப்படுகிறது என்பதும் தெளிவாக இல்லை.

ஈ. உள்ளாட்சியின் வரியல்லாவருவாய்கள்

கட்டணங்கள், தண்டத்தொகை வாகனங்களிலிருந்து பெறும் வருவாய், மின் விநியோகம் போன்ற சில துறைகளிலிருந்து உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கு வருவாய் கிடைக்கின்றது. சில இடங்களில் தொழிற் கூடங்களைக் கூட நடத்துகின்றன. சில அமைப்புகளுக்கு சாலையோர மரங்களிலிருந்தும், குளம் குட்டைகள் ஏரிகளிலிருந்தும் வருமானம் கிடைக்கிறது. சில அமைப்புகள் தினசரி, வார அங்காடிகள் மற்றும் கடைகள் கட்டி வாடகைக்கு விடுகின்றன. உரக்குழி, கம்போஸ்டு உரம், மாவு அரைக்கும் ஆலைகள் போன்றவைகளும் உண்டு. இவைகளில் இருந்து வருவாய் பெறுவது மட்டுமல்ல. மாறாக, மக்களுக்கு பயனும் உண்டு.

12.5. முன்னேற்றத்திற்கான பரிந்துரைகள்

உள்ளாட்சி அமைப்புகளின் நிதி நிலை கவலைக்கிடமாகவே உள்ளது. இந்திய ஜனநாயகத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டுமானால் அடித்தள மக்களின் அடிப்படைத் தேவைகளை நிறைவேற்ற வேண்டும். ஒரு சில அரசியலாளர்களும் மேல்தட்டு மக்களும் தேசியச் சொத்தில் 90 சதவீதத்தை அனுபவித்துக் கொண்டு இருக்கும்போது, அன்றாடம் உடல் உழைப்பு செய்து உயிர் பிழைப்பவர்களை நீண்ட நாட்கள் ஏமாற்றினால் ஆங்காங்கே பிரச்சனைகள் எழலாம்; அமைதி குலையலாம். இது பல நாடுகளின் வரலாறாக உள்ளது. பல மாநாடுகளும் விசாரணைக் குழுக்களும் பல பரிந்துரைகளை நல்கியுள்ளன. அவற்றில் சில:

- I. சில அவசிய வரிகளை விதிக்க உள்ளாட்சி அமைப்புகள் தயங்க கூடாது.
- II. சில நபர்களிடமிருந்தும் நிறுவனங்களிடமிருந்தும் வர வேண்டிய சட்ட பூர்வ நிலுவைத் தொகைகளை திரும்பப் பெற முயற்சிக்க வேண்டும்.
- III. அறிவியல் முறைப்படி போதுமான நிதி உதவிகளையும் மானியங்களையும் மைய, மாநில அரசுகள் வழங்க வேண்டும்.
- IV. நிதி ஆண்டு முடியப் போகிற நேரத்தில் நிதி அளிப்பதைத் தவிர்த்து தேவைப்படும் போது போதுமான அளவு நிதியினை மத்திய, மாநில அரசுகள் அளிக்க வேண்டும்.

மாதிரி வினாக்கள்

1. “உள்ளாட்சி அமைப்பு” எனும் கருத்துருவினை விளக்குக.
2. 73 மற்றும் 74 ஆவது அரசியலமைப்புச் சட்ட திருத்தங்களை விவரிக்க.
3. உள்ளாட்சி அமைப்புகளின் பணிகள் யாவை?
4. உள்ளாட்சி அமைப்புகளின் வருவாய் மூலங்கள் யாவை?
5. உள்ளாட்சி அமைப்பின் நிதிநிலை மேம்பட என்ன செய்ய வேண்டும்?

உள்ளாட்சி நிதி

குறிப்பு

அலகு 13

பொதுநிதிக் கொள்கை

பொதுநிதிக் கொள்கை

குறிப்பு

13.1. முன்னுரை

13.2. பொது நிதிக் கொள்கையின் நோக்கங்கள்

13.3 பற்றாக்குறைநிதியாக்கம்

13.4. பொதுநிதிக் கொள்கையின் கருவிகள்

13.5. பொதுநிதிக் கொள்கையின்பயன்கள்

13.6. பொதுநிதிக் கொள்கையின் வரம்புகள்

13.1. முன்னுரை

பொதுநிதிக் கொள்கை என்பது பொதுநிதியின் பல பிரிவுகளை, அதாவது வரிவிதிப்பு, பொதுச்செலவு, பொதுக்கடன் நிர்வாகம், வரவு செலவுத் திட்டம் போன்றவற்றில் ஏற்படும் விளைவுகள் மற்றும் அவைகளின் நோக்கங்களை உள்ளடக்கியதாகும்.

"ஒரு நாட்டின் வருவாய், உற்பத்தி மற்றும் வேலைவாய்ப்பு போன்றவற்றில் விரும்பத்தக்க, விளைவுகள் ஏற்படவும், விரும்பத்தகாத விளைவுகள் ஏற்படாமலும் இருக்க ஓர் அரசு தனது வருவாய் மற்றும் செலவுகளைப் பயன்படுத்துவதே பொதுநிதிக் கொள்கையாகும்" என ஆர்தஸ் ஸ்மித்தீஸ் என்பவர் கூறுகிறார். பொருளாதாரக் கட்டுப்பாட்டுக் கருவியாக விளங்கும் பொதுநிதிக் கொள்கை 1930களில் கீன்சின் பொதுக்கோட்பாட்டிற்குப்பின் முக்கியத்துவம் பெற்றது.

தொன்மைப் பொருளியலறிஞர்கள் ஒரு நாட்டின் பட்ஜெட் சமநிலையில் இருக்க வேண்டும் என்று கூறினர். தலையிடாக் கொள்கையை ஆதரித்தால் நிதிக் கொள்கை நல்ல பலனைத்தரும் என்று கருதினர். ஆனால், உலகப்பெரு மந்தத்திற்குப்பின் அரசின் உதவியின்றி தனியார்துறை முழு நிறை வேலைவாய்ப்பை ஏற்படுத்த இயலாது என்ற நிலையை உணர்ந்தனர். அரசின் உதவியின்றி முதலாளித்துவம் பிழைக்காது என்பது புரியவந்தது. முதலாளிகளிடம் இருந்து முதலாளித்துவத்தை காக்க வேண்டும் என (SAVING CAPITALISM FROM THE CAPITALISTS) ஒரு நூலை ரகுராம் ராஜன் (முன்னாள் RBI கவர்னர்) எழுதியுள்ளார்.

13.2. பொதுநிதிக் கொள்கையின் நோக்கங்கள் (Objectives Of Fiscal Policy)

1. பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு வளங்களை ஒன்று திரட்டுதல்.
2. தனியார் துறை வளர்ச்சிக்கு ஊக்கம் அளித்தல். அதற்காக சேமிப்பையும் முதலீட்டையும் ஊக்குவித்தல்.

3. பொருளாதார நிலைத்த தன்மையை எட்ட பணவீக்க சக்திகளை எதிர்த்துப் போராடல்.

4. பொருளாதார சமத்துவம் அடைய வருமானத்தையும் செல்வத்தையும் நியாயமான முறையில் பங்கீடு செய்தல்.

அ. பொருளாதாரவளர்ச்சிக்குவளங்களைஒன்றுதிரட்டுதல்

நெகிழ்ச்சியான பட்ஜெட் மூலம் செலவு மற்றும் வருவாயை அரசு சரிசெய்யும். திட்டமிட்டப் பொதுப்பணிகளின் செயல்பாடுகள் இதற்கு சாதகமாக அமையவேண்டும். வரிகளும், பொதுச் செலவும் நிலைத்த தன்மைக்கு அடிப்படை. மந்த நிலையில் அரசு தனது வாங்குதல்களை அதிகப்படுத்தி மொத்தத் தேவையை அதிகரிக்கும். வரிவிதிப்பிலும் பொதுச் செலவிலும் செய்யப்படும் மாறுதல்களே பொருளாதார நிலைத்த தன்மைக்கு நடைமுறை வழியாகும். தொழிலாளர்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் கூலியில் ஒரு பகுதியை மானியமாகக் கொடுப்பதும் உண்டு. செழிப்புக் காலங்களில் பொதுக்கடனைத் திருப்பிச் செலுத்துதலும் ஓர் உபாயமாகும்.

ஆ. சேமிப்பையும்முதலீட்டையும்ஊக்குவித்தல்

பொருளாதார வளர்ச்சி என்பது ஒரு நாட்டில் உள்ள பொருட்கள் உற்பத்தியில் பெருக்கம். தொழில்நுட்ப அறிவியல் உயர்வு. வேலைவாய்ப்பு அதிகரிப்பு ஆகியவற்றை உள்ளடக்கியதே. பொதுநிதிக் கொள்கை மூலமாக நாட்டு வருவாயில் ஒரு புதிய பகிர்வு ஏற்பட்டால், பணக்காரர்களிடமிருந்து பெறப்பட்ட நிதியை ஏழைகளுக்குச் செலவிட்டு நுகர்ச்சியின் அளவை அதிகப்படுத்த முடியும்.

பொதுச்செலவு முதலீட்டையும், நுகர்ச்சியையும் நீண்ட காலத்தில் உயர்த்தும். அரசு முதலீடு செய்தால்தான் தனியார் முதலீடு செய்வார்கள். அரசின் பற்றாக்குறை நிதியாக்கத்தின் மூலம் செய்யப்படும் செலவு தனியார் முதலீட்டை அதிகரிக்கும்.

இ. பணவீக்கத்திற்கெதிரானநிதிக் கொள்கை

பணவீக்கத்திற்கெதிரான முதல் நடவடிக்கை மொத்தத் தேவையை குறைப்பது. போர்காலத்திலும் பொருளாதாரம் வளரும் போதும் பணவீக்கத்தை கட்டுப்படுத்த முடியாது. தேவை அதிகரிப்பு, பணவீக்கம் ஆகிய காரணங்களினால் கூலி உயர்ந்தாலும் விலைகள் உயர வாய்ப்பு உள்ளது. இது போன்ற சமயங்களில் தனியார் சேமிப்பு அதிகரித்தால் நல்ல பலன் விளையும். பணவீக்கக் காலத்தில் புதிய வரிகளைப் புகுத்துவதும், பழைய வரிகளை உயர்த்துவதும் சிறந்த முறையாகும். உபரி இலாபத்தின் மீதுள்ள வரியும் நல்ல விளைவை ஏற்படுத்தும். மிகை இலாபம் ஈட்டுவோரின் வரியாக நிதியைப் பெறுவதும், அவர்களின் பண ஆசையைக் குறைப்பதும் நல்லது. பொதுச்செலவு அதிகரிப்பால் ஏற்படும் பணவீக்கத்தைக் கட்டுப்படுத்த அரசு மக்களிடமிருந்து கடன் பெறலாம். அரசு கடனைத் திருப்பிச் செலுத்த முற்பட்டால் பணவீக்கம் மேலும் அதிகமாகும்.

தனியார் சேமிப்பு பணவீக்கத்தைக் குறைக்க ஒரு வலிமையான காரணியாகும். தனியார் சேமிப்பை ஊக்குவிக்க சிறந்ததோர் முறை வட்டிவீதத்தை அதிகரிப்பதாகும்.

பொதுநிதிக் கொள்கை

குறிப்பு

ஆனால் 2018-19 களில் வட்டிவீதத்தைக் குறைக்க இந்திய அரசு தீவிர நடவடிக்கைகளை எடுத்தது. வட்டிவீதம் குறைந்தால் சேமிப்பு குறையும், செலவு அதிகமாகும் பணவீக்கம் அதிகமாகும், பணத்தின் மதிப்பு குறையும் என்பது R B I யின் வாதம். வட்டிவீதத்தைக் குறைத்தால்தான் முதலீட்டாளர்கள் அதிக கடன் பெறுவார்கள், அதிக முதலீடு நடைபெறும், வேலைவாய்ப்பு பெருகும், உற்பத்தி பெருகும் என்பது அரசின் வாதம். இவ்விரண்டு வாதங்களில் எது சரி என்பது பல காரணிகளைப் பொறுத்து அமையும்.

ஒரு பொதுநிதிக் கொள்கை வெற்றியடைய சமூகத்தில் ஏற்படக்கூடிய மாற்றங்கள் முன்கூட்டியே தீர்மானித்து அதற்கேற்ப நடவடிக்கைகள் இருக்குமாறு பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். மேலும் ஒரு நாட்டின் இணையற்ற இரு கண்களாகக் கருதப்படும் பணக்கொள்கையும் (Monetary Policy) பொதுநிதிக் கொள்கையும் (Fiscal Policy) ஒன்றோடொன்று இணைந்து, உதவிசெய்து, சமப்படுத்திச் சீராகச் செல்லவேண்டும். அப்போதுதான் எதிர்பார்க்கும் விளைவுகளை ஒரு அரசு பெற்றிட முடியும்.

ஈ. பொருளாதாரவளர்ச்சியும் சமத்துவப்பகிர்வும்

சமூக முன்னேற்றம் மற்றும் வாய்ப்புக்களை உருவாக்குவதற்கு செல்வம் மற்றும் வருமானப் பகிர்வை நியாயமாகச் செய்யவேண்டும். மிகப்பெரிய ஏற்றத்தாழ்வை உடைய ஒரு சமுதாயம் பொருளாதார நலனைப் பாதிக்கும். எனவே வரி விதிப்பு என்னும் முறையைக் கவனமாகக் கையாளவேண்டும். பொதுநிதிக் கொள்கை முதலீட்டையும் சேமிப்பையும் ஊக்கப்படுத்தி தங்குதடையில்லாத நிலையினை உருவாக்கவேண்டும். பேரளவு உற்பத்தி மற்றும் உன்னதமான சமத்துவம் மிக அவசியம். சரியான பகிர்வு தேவையா அல்லது உயர்வான உற்பத்தி தேவையா என்று கேட்பது இரண்டு கண்களில் எந்த கண் தேவை என்று கேட்பதற்கு ஒப்பாகும். பணக்காரர்களின் செல்வக் குவிப்பை குறைக்க வேண்டும். ஆனால், அவர்களின் உழைப்பு, உற்பத்தி, சேமிப்பு, முதலீட்டு நாட்டங்கள் குறையாமல் பார்த்துக் கொள்ளவேண்டும். “தங்க முட்டையிடும் வாத்துக்கள்” அவர்கள். விளிம்பு நிலையில் உள்ள வகுப்பினருக்கு அரசு பொதுச்செலவினை அதிகப்படுத்த வேண்டும். விவசாயம், நீர்பாசனம், கல்வி, மருத்துவம், பொதுசுகாதாரம் போன்ற துறைகளில் அரசு அதிகம் செலவிடவேண்டும்.

13.3 பற்றாக்குறை நிதியாக்கம் (Deficit Financing)

வரிமூலம் வருவாய், சேமிப்பு, உள்நாட்டு மற்றும் வெளிநாட்டு உதவி மற்றும் கடன்கள் போன்ற வருவாய் மூலங்களை எல்லாம் பயன்படுத்திய பின்னரும் நிதிப்பற்றாக்குறை இருந்தால் ஒரு நாடு பற்றாக்குறை நிதியாக்கம் என்ற முறையைப் பின்பற்றுகிறது. கடைசியாகச் செய்ய வேண்டிய இம்முறையை சில நாடுகள் சில சமயங்களில் வெகு சுலபமாகச் செய்கின்றன. வளர்கிற நாடுகளில் திட்டங்களைச் செயல்படுத்த பற்றாக்குறை நிதியாக்கம் பயன்படுத்தப்படுகிறது. இது அவசியம்.

பற்றாக்குறை நிதியாக்கத்தால் பொருட்களின் உற்பத்தி பெருகலாம். பொருளாதார வளர்ச்சிக்குத் தேவையான மூலப்பொருட்கள், தொழில்நுட்பம் மற்றும் உழைப்பு

ஆகியவற்றைப் பெற பற்றாக்குறை நிதியாக்கம் பயன்படும். ஆனால், அதன் காரணமாக பணவீக்கம் ஏற்படலாம். அதற்குத் தகுந்த வரிகளை விதிக்க வேண்டும்.

13.4. பொதுநிதிக்கொள்கையின் கருவிகள்

பொதுநிதிக் கொள்கையின் இருபெரும் கருவிகள் (அ) அரசின் பொதுச்செலவு (ஆ) வரிவிதிப்பு. பொதுநிதிக்கொள்கை நிலையான ஒன்றாக இருக்க இயலாது. பொருளாதாரம் எந்த நிலையை அடைந்து உள்ளது, பொருளாதாரத்தின் உடனடித் தேவைகள் என்ன ஆகிவற்றைப் பொறுத்தே பொதுநிதிக்கொள்கையை வடிவமைக்க முடியும். அத்துடன் அரசியலாளர்களின் மன இயல்பும் முக்கிய பங்கு வகிக்கிறது. இந்தியாவைப் பொறுத்தமட்டில் 2014 முதல் 2019 (இப்பாடம் எழுதப்படும் வரை) ஜூன் வரை பொதுநிதிக் கொள்கையில் தீவிர மாற்றங்கள் கொண்டு வரப்பட்டன. 1991ஆம் ஆண்டின் புதிய பொருளாதாரக் கொள்கை மிகவும் வேறுபட்ட வழியைக் கொண்டு வந்தது போல, 2014ஆம் ஆண்டிற்குப் பின்னர் வந்த பொதுநிதிக் கொள்கைகள் அதிக தீவிரமாக இருந்தன. அனைத்து நாடுகளும் பொருளாதார வளர்ச்சி வீதத்தை அதிகப்படுத்துவதில் முனைப்பாக உள்ளன. வளர்ச்சி வீதமே அனைத்து நோய்களுக்கும் மருந்தாக (PANACEA: சர்வரோக நிவாரணி) முதலாளித்துவ மேதைகளால் கருதப்படுகிறது. அனைத்து நபர்களையும் உள்ளடக்கிய வளர்ச்சியே (INCLUSIVE GROWTH) நிலைத்த நீடித்த வளர்ச்சியையும் மேம்பாட்டையும் கொண்டு வரும் என கூறப்பட்டாலும் (11TH FIVE YEAR PLAN GOAL) வளர்ச்சி வீதத்தை அதிகப்படுத்தும் கொள்கைகளை கடைப்பிடிக்கப்படுகின்றன. அதற்காகவே பொதுநிதிக்கொள்கையின் கருவிகள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

அரசின் செலவின் மூலம் பொருளாதாரப் பிரச்சனைகளுக்கு தீர்வு காணமுடியும் என்பதில் ஐயமில்லை. 1930களில் முதலாளித்துவ அமைப்பால் வந்த உலகப் பொருளாதார பெருமந்தம் (GREAT DEPRESSION) கொணர்ந்த பொருளாதாரச் சிக்கல்களிலிருந்து உலக மக்களை விடுவித்தது அரசின் செலவுதான். தனியார் துறையினர் அதிக இலாபம் ஈட்டும் துறைகளில்தான் முதலீடு செய்வார்கள். சமூக பொருளாதார மேம்பாட்டுக்கு அரசுதான் முதலீடு செய்யும். இதனை நோக்கி அரசு பல திட்டங்களைச் செயல்படுத்த பணம் அதிகமாக செலவு செய்யப்படும். அப்பணம் மக்களிடம் கூலியாகச் சென்றடைந்து அவர்களின் வருமானத்தை உயர்த்தி தேவையை அதிகப்படுத்தி, பொருட்கள் உற்பத்தியினை முடுக்கி வளர்ச்சி வீதத்தை அதிகப்படுத்தும். இது 1940களில் நடந்தது. ஆனால் கூடவே பணவீக்கமும் வரும். இதுவும் 1940களில் நடந்தது. அப்போதுதான் மில்டன்ஃப்ரைடுமேன் (MILTON FRIEDMAN) பிரபல்யமானார்.

பணவீக்கத்தைக் குறைக்காவிட்டால், பணத்தின் மதிப்பு சரியும். இது பல வித வேதனைகளைக் கொண்டுவரும். எனவே பணவீக்கத்தைக் கட்டுப்படுத்துவது அவசியம். அதற்கு வரிவிதிப்பை நாட வேண்டும். வரிவிதிப்பின் மூலம் மக்கள் வசம் இருக்கும் வாங்கும் சக்தியை (பணத்தை) குறைக்க இயலும்; தேவை குறையும், விலைகள் குறையும். இதுவும் நீண்டால் நல்லதல்ல. விலைகள் சரிந்தால், உற்பத்தியாளர்கள் உற்பத்தியைக் குறைப்பார்கள்; உழைப்பாளர்கள் வேலையை இழப்பார்கள், வருமானம் குறையும் மீண்டும்

பொதுநிதிக் கொள்கை

குறிப்பு

மந்த நிலை உருவாகும். பிறகு அரசு செலவை அதிகரித்து பொருளாதாரத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டும். இதிலிருந்து பொதுநிதிக் கொள்கையின் அவசியம் புரியும்.

13.5. பொதுநிதிக் கொள்கையின் பயன்கள்

வறுமை மற்றும் ஏற்றத்தாழ்வுகளைக் குறைக்கவும், வளர்ச்சி மற்றும் மேம்பாட்டை அதிகரிக்கவும் அரசின் வசம் இருக்கும் கருவி பொதுநிதிக் கொள்கையாகும். இது 1930களில் நன்றாகவே உணரப்பட்டது. 1940களில் மைய வங்கியின் கொள்கைகளின் அவசியம் புரியப்பட்டது. 1950களில் இருந்து பொதுநிதிக் கொள்கை மிகச் சரியாகவே பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது என்று நிச்சயம் சொல்லலாம். இன்று உலகம் என்றால் எது என்று கேட்டால், அனைத்து இந்தியர்களும் சொல்கின்ற

பதிலான அமெரிக்காவில் அதன் சில அதிபர்கள் வெவ்வேறு வகையான கொள்கைகளை பயன்படுத்தி வந்துள்ளனர். உதாரணத்திற்கு, கென்னடி, ரீகன் மற்றும் ஜார்ஜ் புஷ் (KENNEDY, REAGAN & GEORGE W.BUSH) போன்றவர்கள் வரிகளை குறைத்தார்கள். 1993ல் க்ளின்டன் (CLINTON)அரசின் வாங்குதல்களை (செலவுகளை) அதிகமாக்கினார். பாரக் ஒபாமா (BARACK OBAMA)வரிச் சலுகைகளையும் பொதுச் செலவினையும் அதிகரித்தார். எனவே சூழ்நிலைக்கு ஏற்றவாறு பொருளியல் கொள்கைகளை பயன்படுத்த வேண்டும். வேலையில்லாதவர்களுக்கான உதவித்தொகை, ஓய்வூதியம் ஆகியவற்றின் மூலமும் பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகளை சரிப்படுத்த முடியும். இது இங்கு விளக்கப்படவில்லை. மாணவர்கள் விரும்பினால் மின்னணு ஊடகத்தில் (ELECTRONIC MEDIA) இது தொடர்பான விவரங்களை பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

13.6. பொதுநிதிக் கொள்கையின் வரம்புகள் (LIMITATIONS)

பொதுநிதிக் கொள்கையின் திறன் சில காரணிகளைப் பொறுத்தே அமைகிறது.

(அ) ஒரு பொருளாதாரத்தின் நிதிநிலை அறிக்கையில் சேர்க்கப்படும் வருவாய் மற்றும் செலவினங்கள் மிகக் குறைவாக இருந்தால், பொதுநிதிக் கொள்கையின் திறனும் சொற்பமாகவே இருக்கும். நேர்முக வரிவிதிப்புகள் மிகக் குறைவானவர்களையே (இந்தியாவில் உள்ளது போல) பாதித்தாலும் பொதுநிதிக் கொள்கையின் திறன் குறைவாகவே இருக்கும். அதுபோலத்தான் வரி மூலம் வருவாயும். இந்தியாவில் மிக அதிக மக்கள் “இராமன் ஆண்டால் என்ன? இராவணன் ஆண்டால் என்ன? நமக்கு ஒரு கவலையும் இல்லை” என்றுதான் இருக்கிறார்கள். இதனால்தான் 2007-08 அமெரிக்க பொருளாதார குழப்பம் இந்தியாவை அதிகமாகப் பாதிக்கவில்லை. இன்னும் இந்தியாவில் பெரும்பகுதி, அரசு மற்றும் மைய வங்கியின் நடவடிக்கைகளால் பாதிக்கப்படாமலேயே இருக்கிறது. அதனால்தான் பொதுநிதி மற்றும் பணவியல் கொள்கைகள் எதிர்பாக்கிற அளவில் விளைவுகள் ஏற்படுத்துவதில்லை.

(ஆ) ஒவ்வொரு துறையும் நெருக்கமான உறவுகள் கொண்டிருந்தால்தான் பொதுநிதிக்கொள்கைகள் எதிர்பார்க்கிற விளைவுகளை ஏற்படுத்தும். இந்தியாவில் அதிக மக்களுக்கு வேலையும் வருமானமும் கொடுக்கும் விவசாயத்துறை அரசு கண்டுகொள்ளாத காப்பாரற்ற துறையாகவே உள்ளது. தனியார் துறை பணியாளர்களை உறிஞ்சி இலாபம் ஈட்டும் துறையாக உள்ளது. பொதுத்துறையோ, கேட்கவே வேண்டாம்; சொல்ல முடியாத தொல்லைகள். இவ்வாறாக ஒவ்வொரு துறையும் வெவ்வேறாக இருந்தாலும் பொதுநிதிக் கொள்கையின் செயல்பாடு குறைவாகவே இருக்கும். இதனால்தான் மற்ற நாடுகளுக்குப் பயனாக உள்ள பொருளாதாரக் கொள்கைகள் இந்தியாவிடம் பொருந்தாததாகவே உள்ளன.

பொதுநிதிக் கொள்கை

குறிப்பு

(இ) நிர்வாகச்சுணக்கம்

காலதாமதம் நிறைந்த நிர்வாகமாக இருந்தாலும் நிச்சயமற்றதன்மை இருந்தாலும் (இந்தியா போல) பொதுநிதிக்கொள்கை சரிவரச் செயல்படாது.

(ஈ) பிற வரம்புகள்

அதிக அளவு வேலையின்மை; ஏற்றத்தாழ்வுகள், இலஞ்சம், ஊழல், கையூட்டு, கறுப்புச் சந்தை, கறுப்புச் சொத்து, கறுப்புப் பணம், வரி ஏய்ப்பு, வரி மறுப்பு, குறைவான வரி செலுத்துவோர் ஆகிய சூழல்கள் இருந்தாலும் பொதுநிதிக்கொள்கை சரியாக செயல்படாது. இவ்வளவும் இருந்தும் இந்தியா வளர்ந்து இந்த நிலையை அடைந்திருக்கிறதெனில் இயற்கைக்குத்தான் நன்றி சொல்லவேண்டும்.

மாதிரி வினாக்கள்

1. பொது நிதிக் கொள்கைகளின் நோக்கங்கள் யாவை?
2. பொது நிதிக் கொள்கைகளின் வரம்புகள் யாவை?
3. பொது நிதிக் கொள்கைகளின் பயன்கள் யாவை?
4. பற்றாக்குறை நிதியாக்கம் என்ற கருத்துருவினை விவரி.

அலகு 14

இந்தியாவில் பொதுநிதிக் கொள்கை

14.1. அறிமுகம்

14.2. இந்தியாவில்நிதிக் கொள்கைகளின்குறிக்கோள்கள்

14.3. பொதுநிதிக் கொள்கையும் இந்தியப் பொருளாதாரமுன்னேற்றமும்

14.4. வருவாய் இனங்களின்வீழ்ச்சி

14.5. தீர்வு முறைகள்

14.6. 2019-20 ன் இடைக்கால பட்ஜெட்

14.1. அறிமுகம்

ஒரு சமன் செய்கிற பொதுநிதிக் கொள்கை அமைப்பினை இந்திய அரசியல் அமைப்பு தந்துள்ளது. ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறை அமைக்கப்படுகிற நிதிக்குழுவின் பரிந்துரையின்படி, மைய அரசுக்கு வருகிற வரிவருவாய் மாநிலங்களுக்குப் பகிர்ந்தளிக்கப்படும். ஒவ்வொரு ஆண்டும் வரி மற்றும் அரசு செலவு பற்றிய தீர்மானம் பராமுன்றத்தில் (மாநில நிதிநிலை அறிக்கை சட்டசபையில்) நிறைவேற்றப்படும் என்பதும் அரசியல் அமைப்பின் பரிந்துரை. இத்தீர்மானத்திற்குப் பெயர் நிதி நிலை அறிக்கை, வரவு செலவு கணக்கு (BUDGET: பட்ஜெட்) ஆகும்.

14.2. இந்தியாவில்நிதிக் கொள்கைகளின்குறிக்கோள்கள்

(i) வளங்களைத் திரட்டுதல்

வளர்ந்துவரும் நாடுகளில் தேசிய வருமானமும் தனிமனிதர் வருமானமும் மிகக்குறைவு. தன்னிச்சையான சேமிப்பின் அளவும் மிகக்குறைவு. எனவே வளர்ச்சித் திட்டங்களுக்கான நிதியைத் திரட்டுதல் கடினமானது. முதலீட்டு விகிதத்தையும், மூலதனத் திரட்சியையும் அதிகப்படுத்துவது முக்கியம். எனவே வளரும் நாடுகள் கட்டாயச் சேமிப்பு முறையை கையாள முனைகின்றன. நேரடி நுகர்வைக் குறைத்தலும், சமுதாயத்திற்குப் பயன்படாத முதலீட்டைக் குறைத்தலும், வளங்களைத் திரட்ட உதவலாம். ஓரளவு நேரடிக் கட்டுப்பாடும் தேவையாகிறது. இதில் வளர்வீத வருமானவரி, ஆடம்பரப் பொருட்களின் மீது அதிக வரிவிதித்தல் முதலியன குறிப்பிடப்படுகின்றன. வளர்ச்சியடையாத நாடுகளில் பொதுத்துறை மூலம் கிடைக்கும் வருவாய் முக்கியம் வாய்ந்ததாக இல்லை. பொதுக்கடன் மூலம் எழுப்பப்படும் கடனும் போதுமானதாக இல்லை பற்றாக்குறை நிதியாக்கம் மூலமும் அதிக வருவாய் கிடைக்காது. எனவே வருவாயைப்பெற சிறந்தவழி வரி விதிப்பாகும். ஆனால்

IMF மற்றும் WB வரியளவை குறைக்கும்படி வற்புறுத்துகின்றன. இந்தியாவில் கார்ப்பரேஷன் வரி குறைக்கப்பட்டுள்ளது. செலவைக் குறைக்கும்படியும் அரசு வற்புறுத்தப்படுகிறது.

(ii) பொருளாதாரவளர்ச்சியைவிரைவுப்படுத்துதல்

வரிவிதித்தல், பொதுக்கடன் மற்றும் பற்றாக்குறை நிதியாக்கம் முதலியவற்றை வைத்தே பொருளாதார வளர்ச்சியைப் பெறமுடியும் இதனைப்பெற சேமிக்கவும், முதலீடு செய்யவும் அரசு மக்களுக்கு ஊக்கம் அளிக்கவேண்டும். ஒன்றுக்கொன்று தொடர்புடைய துறைகளான விவசாயம், தொழில் முதலியன ஒரே நேரத்தில் வளர வேண்டியது மிகவும் முக்கியம்.

(iii) சமுதாயத்திற்குத்தேவையானதுறைகளில்முதலீட்டைஊக்குவித்தல்

சமுதாயத்திற்கு நன்மை பயக்கும் துறைகளில் முதலீட்டை ஊக்குவிக்குமாறு நிதிக்கொள்கை இருக்கவேண்டும்.சமுதாயத்திற்குப் பயன்படும் துறைகளில் தனியார் முதலீடு செய்ய முன்வரும்போது அவர்களுக்கு தள்ளுபடிகள், மானியம், வரிச்சலுகைகள் முதலியன கொடுக்கப்படுகிறது. உற்பத்திக்குப் பயன்படாத தங்கத்தில் முதலீடு செய்வதற்கு அதிக வரி விதிக்கப்படவேண்டும்.

(iv) முதலீட்டுக்குஊக்கமளித்தல்

மேற்கூறிய ஊக்குவிப்பு தவிர, வளர்ச்சியின் துவக்கக் காலத்தில் அரசு பொருளாதார சமுதாய மேல்நிலைகளை உருவாக்க முயலவேண்டும். எடுத்துக்காட்டு போக்குவரத்து, தொடர்புவசதி வெள்ளக்கட்டுப்பாடு, நீர்பாசனவசதி, மின்சக்தி, துறைமுகங்கள், கல்வி, மருத்துவ வசதி ஆகியவை உற்பத்திச் செலவைக் குறைக்கவும் அங்காடியை விரிவுப்படுத்தவும் பொருளாதார,சமுதாய மேம்பாடுகள் உதவிபுரிகின்றன. அரசு இன்றியமையாத தொழில்களைத் துவங்கலாம். பொதுப் பயன்தரும் பணிகளில் ஈடுபடலாம்.

(v) முதலீட்டின்முறை

சமுதாய இறுதிநிலை உற்பத்தித்திறன் அதிகமாக உள்ள திட்டங்களில் முதலீடு செய்ய வேண்டும். ஆனால், தற்போது அரசியல் காரணங்களே முதலீட்டின் அளவை முடிவு செய்கின்றன. மைக்கேல் லிப்டன் (WHY POOR PEOPLE STAY POOR எனும் நூலில்) குறிப்பிட்டுள்ளது போல, நகர்புறத்தில்தான் முதலீடு அதிகமாகச் செய்யப்படுகிறது.

(vi) நிதிக்கொள்கையும்விலைஉறுதிப்பாடும்

வளர்ச்சியடையாத நாடுகள் வளர்ச்சியோடு கூடிய உறுதிப்பாட்டை சிறந்த குறிக்கோள்களாகக் கையாண்டு வருகின்றன. பணவீக்கத்தைத் தடுக்கவும் பொதுநிதிக் கொள்கை பின்பற்றப்பட வேண்டும். பணவீக்கத்தைத் தடுக்கும் நிதிக் கொள்கைகளாக வரி விதித்தலும் கடன் பெறுதலும் அமைகின்றன. பொதுநிதிக் கொள்கைகளுடன் பணக்கொள்கைகளும் பின்பற்றப்பட வேண்டும். மேலும் இன்றியமையாத பொருட்களின்

இந்தியாவில் பொதுநிதிக் கொள்கை

குறிப்பு

இந்தியாவில் பொதுநிதிக்
கொள்கை

குறிப்பு

உற்பத்தியை அதிகரிக்க முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும். எல்லாத் தடைகளையும் தாண்டிச் செல்ல பொதுநிதிக் கொள்கை முயல வேண்டும்.

(vii) நிதிக்கொள்கையும்பகிர்வும்

வளர்ச்சியடைந்துவரும் நாடுகளில் வருமானம் மற்றும் செல்வப் பகிர்வில் நிலவும் மிகப் பெரும் ஏற்றதாழ்வுகள் பாதக விளைவுகளை உருவாக்கியுள்ளன. ஏனெனில் அவை மக்களது சுகாதாரம் மற்றும் வாழ்க்கைத் தரத்தைப் பாதிக்கின்றன. எங்கெல்லாம் அதிகமான ஏற்றதாழ்வுகள் நிலவுகின்றனவோ அங்கெல்லாம் ஏழைகளுக்கு விதிவிலக்கும் செல்வர்களுக்கு மிக அதிக வரியும் விதிக்கப்பட வேண்டும். பண்டங்களுக்கான வரி நீக்கப்பட வேண்டும். ஆடம்பரப் பொருட்களுக்கான வரி அதிகரிக்கப்பட வேண்டும்.

14.3. பொதுநிதிக் கொள்கையும் இந்தியப் பொருளாதாரமுன்னேற்றமும் (Fiscal Policy and Economic Development in India)

சமீப காலமாக இந்தியா நிதி நெருக்கடியைச் சந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறது. இதற்குக் காரணம் ஆரோக்கியமில்லாத செலவுகள். அதற்கான காரணங்களைக் காண்போம்.

I. மிகப்பெரியபற்றாக்குறை

1980களிலிருந்து நம் நாடு பற்றாக்குறையைச் சந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறது. குடிமக்கள் நிர்வாகம், சட்டம் ஒழுங்கு, நீதி பரிபாலனம், பாதுகாப்பு, வட்டி செலுத்துதல், மானியங்கள் ஆகியவற்றால் நிதிப்பற்றாக்குறை ஏற்பட்டுள்ளது. வருவாய் கணக்கில் (REVENUE ACCOUNT) வருவாயைக் காட்டிலும் செலுத்தல்கள் அதிகமாக உள்ளன.

1980-81ல் பொது நிதிப்பற்றாக்குறை ரூ. 8,887 கோடி

1985-86ல் பொது நிதிப்பற்றாக்குறை ரூ. 21,857 கோடி

1990-91ல் பொது நிதிப்பற்றாக்குறை ரூ.44,650 கோடி

1992-93ல் பொதுநிதிப்பற்றாக்குறை ரூ.34,408கோடி

2014-15ல் பொதுநிதிப்பற்றாக்குறை ரூ.5,01,880 கோடி

2019-20ல் பொது நிதிப்பற்றாக்குறை ரூ.7,03,999 கோடி

(ii) மிக உயர் அளவு பொதுச்செலவுப்போக்கு

வரம்புக்கு மீறிய செலவு என்பதைப் போல் மிக அதிக அரசுச் செலவும் மற்றொரு காரணமாகும். 1980-81 ல் ஏறத்தாழ ரூ.22,500 கோடியாக இருந்த செலவு 1990-91ல் ரூ.1,05,316 கோடியாக உயர்ந்துள்ளது. இது ஐந்து மடங்கு உயர்வாகும். இதற்குக் காரணம் வளர்ச்சிப்பணியில்லாத செலவுகளாகும். உயர் நுகர்ச்சியும், குறைந்த மூலதன உருவாக்கவும்

மற்றொரு காரணமாகும். மொத்தச்செலவில் 54 சதவீதம் வளர்ச்சிப் பணியில்லாத செலவாக 1980-81ல் இருந்தது. அது 65 சதவீதமாக 1990-91ல் உயர்ந்தது.

(iii) பண உதவி (Subsidies) என்ற முறையில் இந்தியாவில் ஒரு தவறான பழக்கம் வேரூன்றிவிட்டது. எதற்கெடுத்தாலும் மானியங்கள், பணஉதவி என்பது மக்களின் வாடிக்கையாகிவிட்ட ஒன்று. 1980-81ல் ரூ.1,912கோடியாக இது இருந்தது. 1990-91ல் ரூ.10722ஆக உயர்ந்தது. விவசாயிகளுக்கு கொடுக்கப்பட்ட கடன் தள்ளுபடியானது ரூ.12,121 கோடியாக 89-90 ல் இருந்தது. இது தவிர, தொழில் முதலாளிகளுக்கு ஏகப்பட்ட மானியங்கள் வழங்கப்படுகின்றன, அவை வெளியே தெரிவதே இல்லை.

(iv) வட்டிச்சுமை:

அவசர காலத்திற்கு வாங்கப்படும் கடனுக்குக் கொடுக்கப்படும் வட்டி மிகப்பெரும் சுமையாக உள்ளது. 1989-90ல் ரூ.60,000 கோடி கடன் இருந்தது. அது 1990-91ல் ரூ.3,00,000 கோடியாக உயர்ந்துள்ளது. அதிக வட்டி வீதத்தை கொண்ட கடன்களையே தற்போது இந்தியா பெற்று வருகிறது. இதனால் கடன் சுமை வேகமாக உயர்கிறது.

14.4. வருவாய் இனங்களின்வீழ்ச்சி

பொதுச்செலவு அதிகரித்த வீதத்தில் வருவாய்வீதம் அதிகரிக்கவில்லை. வரிமூலம் வரும் வருவாய் மற்றும் வரியில்லாத வருவாய்களின் அளவு குறைந்துள்ளது. நேர்முக வரி வருவாய் 20% லிருந்து 16 சதவீதமாகக் குறைந்தது. மேலும் பொதுத்துறை நிறுவனங்கள் பெரும்பாலும் நட்டத்திலேயே இயங்குகின்றன.

14.5. தீர்வு முறைகள்

அரசின் செலவினங்கள் பெருகி வருவதை குறைக்க முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன. திட்டமில்லாதச் செலவுகளை கணிசமாகக் குறைக்க அரசு முடிவு செய்துள்ளது. திட்டமில்லாதச் செலவுகளில் அதிக சுமையுடையது பல்வேறு துறைகளுக்கு மானியங்கள் மற்றும் நிதிஉதவி அளிப்பதுதான். ஏற்றுமதிக்கான பணஉதவி முற்றிலுமாக நீக்கப்பட்டுவிட்டது. சர்க்கரைக்கு கொடுக்கப்பட்ட உதவியும் நிறுத்தப்பட்டது. உரங்கள் மீதான மானியம் சற்று குறைக்கப்பட்டுள்ளது. வருவாய் இனங்கள் அதிகரித்து, நேர்முக வரியிலிருந்து கிடைக்கும் வருமானத்தைப் பெருக்குவதன் மூலம் கூடுதல் வருவாய் எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. பொதுக்கடன் பெறும் அளவும் குறைக்கத் திட்டமிடப்பட்டுள்ளது. மிகவும் ஆபத்தான பற்றாக்குறை நிதியாக்கம் என்ற முறையை கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் குறைக்க முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. இதுபோன்ற பல நடவடிக்கைகளால் இந்திய பொதுநிதிக் கொள்கைகளில் பல மாறுதல்கள் செய்யப்பட்டு இந்தியப் பொருளாதாரம் மேன்மேலும் சிறக்க பல்வேறு வழி முறைகள் கையாளப்படுகின்றன.

இந்தியாவில் பொதுநிதிக் கொள்கை

குறிப்பு

இந்தியாவில் பொதுநிதிக்
கொள்கை

குறிப்பு

14.6. 2019-20 ன் இடைக்காலபட்ஜெட் (அட்டவணையைப்பார்க்கவும்)

2019-20 ன் இடைக்காலபட்ஜெட் அட்டவணை 14.1 ல் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது

அட்டவணை 14.1: 2019-20 ன் இடைக்கால பட்ஜெட் (ரூ இலட்சம் கோடியில்)

	2015 - 16 Actuals	2016 - 17 Actuals	2017 -18 Actuals	2018 - 19 BE	2018 -19 RE	2019 - 20 BE
Revenue Receipts	11.95	13.74	14.35	17.25	17.29	19.77
Tax Revenue	9.43	11.01	12.42	14.80	14.84	17.05
Non Tax Revenue	2.52	2.73	1.93	2.45	2.45	2.72
Capital Receipts	5.95	6.00	7.06	7.16	7.27	8.06
Recoveries Of Loan	0.20	0.17	0.15	0.12	0.13	0.12
Other Receipts	0.42	0.47	1.00	0.80	0.80	0.90
Borrowings & Other Liabilities	5.32	5.35	5.91	6.24	6.34	7.04
Total Receipts	17.90	19.75	21.41	24.42	24.57	27.84
Total Expenditure	17.90	19.75	21.41	24.42	24.57	27.84
On Revenue Account	15.37	16.90	18.78	21.41	21.40	24.47
Of Which, interest payments	4.41	4.80	5.28	5.75	5.87	6.65
Grants in aids for creation of assets	1.31	1.66	1.91	1.95	2.00	2.00
On Capital Account	2.53	2.85	2.63	3.00	3.16	3.36
Revenue Deficit	3.42	3.16	4.43	4.16	4.10	4.70
Fiscal Deficit	5.32	5.35	5.91	6.24	6.34	7.03
Primary Deficit	0.91	0.55	0.63	0.49	0.47	0.38

Note: BE=Budget Estimate; RE=Revised Estimate

2019-20க்கான நிதிநிலை அறிக்கை BJP அரசால் சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. ஏப்ரல் - மே 2019 ல் பராமன்றத்திற்கு பொதுத் தேர்தல் நடைபெற்றது. எனவே 2019-20க்கான முழு பட்ஜெட் 2019 ஜூலை மாதம் 5ஆம் நாள் சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. இப் பாடம் 2019 ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் எழுதப்பட்டது.

மாதிரி வினாக்கள்

1. பொதுநிதிக் கொள்கையின் இலக்கணம் தருக.
2. பற்றாக்குறை நிதியாக்கத்தின் நோக்கங்கள் யாவை?
3. ஒரு நல்ல நிதிநிலை அறிக்கையின் இயல்புகள் யாவை ?
4. இந்தியாவிற்கு பொருத்தமான பொதுநிதிக் கொள்கையினை விவரி.
5. வரவு செலவு திட்டத்தின் கூறுகளை கூறுக..

மாதிரி வினாத்தாள்

நேரம்: மூன்று மணி

மதிப்பெண்கள்: 75

பகுதி அ [10x2=20 மதிப்பெண்கள்]

அனைத்து வினாக்களும் பதில் தருக

1. பொது நிதிப் பொருளியல் ஏன் அறம்சார் அறிவியலாகக் கருதப்படுகிறது ?
2. பொது நிதிப் பொருளியலின் பணிகள் யாவை ?
3. "பொது நிதி " மற்றும் " தனியார் நிதி " ஆகியவற்றிற்கிடையேயான ஒற்றுமை வேற்றுமைகளை விளக்குக.
4. பொதுநிதிப் பொருளியல் மூலம் அறியப்படும் கருத்துக்கள் யாவை?
5. பொதுநிதிக்கொள்கையின் இலக்கணம் தருக.
6. பற்றாக்குறை நிதியாக்கத்தின் நோக்கங்கள் யாவை?
7. ஒரு நல்ல நிதிநிலை அறிக்கையின் இயல்புகள் யாவை ?
8. வரவு செலவு திட்டத்தின் கூறுகளை விளக்குக.
9. பொது நிதிக் கொள்கைகளின் நோக்கங்கள் யாவை?
10. பற்றாக்குறை நிதியாக்கம் என்ற கருத்துருவினை விவரி.

பகுதி ஆ [5x5=25 மதிப்பெண்கள்]

வொரு வினாவிலும் ஒன்றைத் [a அல்லது b] தெரிவு செய்து ஐந்து வினாக்களுக்கும் பதில் தருக

11. A. பொது நிதிப் பொருளியல் பற்றிய விளக்கம் தருக.
(அல்லது)
B. கூட்டரசு அமைப்பின் கொள்கைகளை விவரிக்கவும்.
12. A. மத்திய மாநில அரசுகளுக்கு இடையேயான வருவாய் எவ்வாறு பகிர்ந்தளிக்கப்படுகிறது?
(அல்லது)
B. இந்தியாவிற்கு பொருத்தமான பொதுநிதிக் கொள்கையினை விவரி.
13. A. பொது நிதிக் கொள்கைகளின் வரம்புகள் யாவை?
(அல்லது)
B. பொது நிதிக் கொள்கைகளின் பயன்கள் யாவை?
14. A. உள்ளாட்சி அமைப்புகளின் வருவாய் மூலங்கள் யாவை?
(அல்லது)
B. சமீபத்திய அரசு கடன் பெறும் முறைகளை விளக்குக.
15. A. இந்தியப் பொருளாதார மேம்பாட்டில், மேம்பாட்டு நிதி நிறுவனங்களின் பங்குகளை விவாதிக்கவும்.
(அல்லது)
B. எவ்வாறு இந்திய அரசு தொழில் மேம்பாட்டைத் துரிதப்படுத்தியது?
பகுதி இ [3x10=30 மதிப்பெண்கள்]
ஏதேனும் மூன்று வினாக்களுக்கு பதில் தருக
16. 73 மற்றும் 74 ஆவது அரசியலமைப்புச் சட்ட திருத்தங்களை விவரிக்க.

17. ' உள்ளாட்சி அமைப்பு' எனும் கருத்துருவினை விளக்குக.
18. உள்ளாட்சி அமைப்புகளின் பணிகள் யாவை?
19. உள்ளாட்சி அமைப்பின் நிதிநிலை மேம்பட என்ன செய்ய வேண்டும்?
20. கூட்டரசு நிதிப்பகிர்வில் காணப்படுகிற தற்காலப் போக்கினை விவாதிக்கவும்.

Reference:

1. Musgrave, R.A. and P.B.Musgrave (1976), "**Public Finance in Theory and Practice**", McGraw Hill, Kogakusha, Tokyo.
2. Sundharam, K.P.M. (2003), "**Public Finance**", S.Chand and Sons, New Delhi.
3. Agarwal, R.C. (2007), "**Public Finance**", Lakshmi Narain Agarwal, Agra.
4. Sankaran, K. (2002), "**Fiscal Economics**", Kamala Publication, Chennai.
5. Tyagi, B.P. (2012), "**Public Finance**", Jai Prakash Nath and Co., Meerut.